

ΧΡΟΝΟΣ



ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΟΡΑΣ τῶν χωρίων τῶν Μάρκε, σπουδαῖον κέντρον τῆς φυσικῆς καὶ ἀρχιτεκτονικῆς, εὐρίσκονται μεγάλοι κοινοτικοὶ πύργοι. Ἐδῶ φαίνεται ὁ κοινω-
τικὸς πύργος τοῦ Ρεκανάτη, ἐπιβλέπων τὴν γεννέτειραν τοῦ Λεοπάρδη

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ - ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ-ΚΑΤΑ ΔΕΚΑ-
ΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ - ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ALBERTO MONDADORI
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ PAOLO LECALDANO

Εκδίδεται παρὰ τῆς ANONIMA PERIODICI ITALIANI - Πρόεδρος ARNOLDO
MONDADORI - Μιλάνον, Via Corridoni, 39. Διὰ δημοσιεύσεις ἀπευθυντέον πρὸς
τὴν Α. Ρ. Ι. Corso del Littorio, 1 - Milano - Τηλ. 75-136 - Stabilimento
Rotocalcografico Vitagliano, Milano, Via Serio, 1 - Via Asiago, 41 - 1942-XX

Ἡ ΔΕΛΤΑΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΘΝ Κ' ΑΓΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ. ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΤΕΜΠΟ - ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡ. 14

ΧΡΟΝΟΣ



Π
X14

**ΙΤΑΛΙΚΑ ΑΡΜΑΤΑ ΜΑΧΗΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΦΡΙΚΗΝ**

2
LIRE
12 15
ΔΡΧ KURUS

Ο ΟΙΚΟΣ MONDADORI ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ

ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΛΑΣΙΚΟΙ

Τὰ ἔργα τῶν μεγίστων καλλιτεχνῶν τῆς ἀρχαίας
καὶ σύγχρονης Ἰταλίας εἰς πλήρεις καὶ ὁριστικές ἐκδόσεις

GABRIELE D'ANNUNZIO

ΠΕΖΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΜΟΣ 1.ος

I ROMANZI DELLA ROSA

Εἰς τὸν πρῶτον αὐτὸν τόμον περιλαμβάνονται:
IL PIACERE - L'INNOCENTE - TRIONFO DELLA MORTE

Τόμος 1052 σελίδων..... Διφ. 60

ΤΟΜΟΣ 2.ος

ROMANZI E NOVELLE

Εἰς τὸν δεύτερον αὐτὸν τόμον περιλαμβάνονται:
TERRA VERGINE - LE NOVELLE DELLA PESCARA - GIO-
VANNI EPISCOPO - LE VERGINI DELLE ROCCE - IL FUOCO
FORSE CHE SI FORSE CHE NO - LA LEDA SENZA CIGNO

Τόμος 1380 σελίδων, με 8 ἀναπαραστάσεις αὐτογράφων Διφ. 100

L A U D I

DEL CIELO, DEL MARE, DELLA TERRA E DEGLI EROI

Εἰς τόμος, με προλεγόμενα τοῦ Ὀδῆου Ὁμήρου σελ. 1020 Διφ. 60

ΟΛΟΝ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

εἰς δύο τόμους

Τόμος πρῶτος - Περιέχει:
SOGNO D'UN MATTINO DI PRIMAVERA - SOGNO
D'UN TRAMONTO D'AUTUNNO - LA CITTA MORTA
LA GIOCONDA - LA GLORIA - FRANCESCA DA
RIMINI - PARISINA - LA FIGLIA DI JORIO - LA
FIACCOLA SOTTO IL MOGGIO - PIU' CHE L'AMORE

Τόμος 1264 σελίδων με 8 ἀναπαραστάσεις αὐτογράφων με πρόλο-
γον τοῦ Ρενάνου Σιμόνη..... Διφ. 100

Τόμος δεύτερος - Περιέχει:
LA NAVE - FEDRA - LE MARTYRE DE SAINT SEBASTIEN
LA PISANELLE - LE CHEVREFEUILLE - IL FERRO
CABIRIA - LA CROCIATA DEGLI INNOCENTI

Τόμος 1174 σελίδων, με 8 ἀναπαραστάσεις αὐτογράφων... Διφ. 70

GIOVANNI PASCOLI ΟΛΑ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εἰς ἓνα τόμον, με πρόλογον τοῦ Ἀντωνίου Μπαλντίνι, σελ. 1400 Δ. 80

"Ἐκαστος τόμος τῆς συλλογῆς ἐτυπώθη ἐπὶ χάρτον λεπτὸν
καὶ εἶναι δεμένος με εὐλόγιστον δέμας, με χρυσὰ σειρήνια,
περικάλυμμα καὶ προφύλαγμα, καὶ μετάξινον σημείον σελίδων.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. MONDADORI
ΜΙΛΑΝΟΝ - ΟΔΟΣ CORRIDONI, 39



ΙΤΑΛΙΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΚΑΛΟ-
ΝΑΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ.
ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΤΩΝ ΤΟΥ-
ΡΙΣΤΩΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.



SIENA: ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

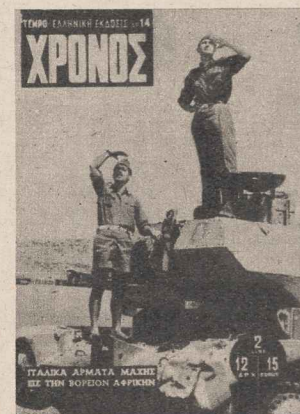
ΠΑΝΡΟΦΟΡΙΑΙ: Εἰς ὅλα τὰ γραφεῖα ταξιδίων

σελ. 3

Πρῶτη, 12-25 Μαρτίου 1942-XX

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

TEMPO



Ἡ τολμηρὰ ἐξόρμησις τῶν ἀρμάτων
μάχης ἐτελείωσε, οἱ ἄνδρες ἤρριξαν τὸ
βαρὺ θωρακισμένον κάλυμμα τῶν ἀρ-
μάτων καὶ ἀνῆλθον ἐπ' αὐτῶν, διὰ νὰ
παρακολουθήσουν τὰς φάσεις τοῦ ἀγῶ-
νος, ὁ ὁποῖος συνεχίζεται μεταξὺ τῶν
τμημάτων τοῦ πεζικοῦ. Εἰς τὸ ταραγμέ-
νον ἔδαφος τῆς Λιβύης, οἱ ἄνδρες αὐτοί,
εἶναι σήμερον, ἐπὶ ποτὲ, οἱ ἀνθρώποι
τῆς ἡμέρας, οἱ μεγαλύτεροι συντελε-
σταί, ὁμοῦ μετὰ τὴν ἀεροπορίαν καὶ τὸ
πεζικόν, τῆς ἐπιθέσεως, ἡ ὁποία ἐπέ-
βαλε μίαν νέαν καὶ σκληρὰν ἤτιαν.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

ΑΕΡΟΤΟΡΠΙΛΙΣΜΟΙ	Σελ. 5-7
ΙΤΑΛΟΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ	8-10
ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ ΝΑ ΔΙΕΛΘΗ ΚΑΠΟΙΟΣ	11-12
Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ	14-19
ΑΓΩΝΕΣ ΙΤΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ	20-24
ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΟΣ Μ' ΕΝΑ ΠΟΔΙ	25-26
ΟΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ	30-31
Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ	32-34

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΓΩΝΕΣ ΙΤΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ	21-24
------------------------	-------

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ	27
ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ SANDRO PENNA	27
ΝΕΑΝΙΚΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ GIACOMO LEOPARDI	28
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ: ADA NEGRI	28
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ: MASSIMO CAMPIGLI	28
ΜΟΥΣΙΚΗ: G. FRANCESCO MALIPIERO	29
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ: ALESSANDRO BLASETTI	29
ΑΜΕΔΑΙΟΣ Ο ΣΤ'	29

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΑΣΘΕ- ΝΟΥΝ	35-37
-----------------------------------	-------

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Η ΤΡΙΤΗ «CINES»	38-42
-----------------	-------

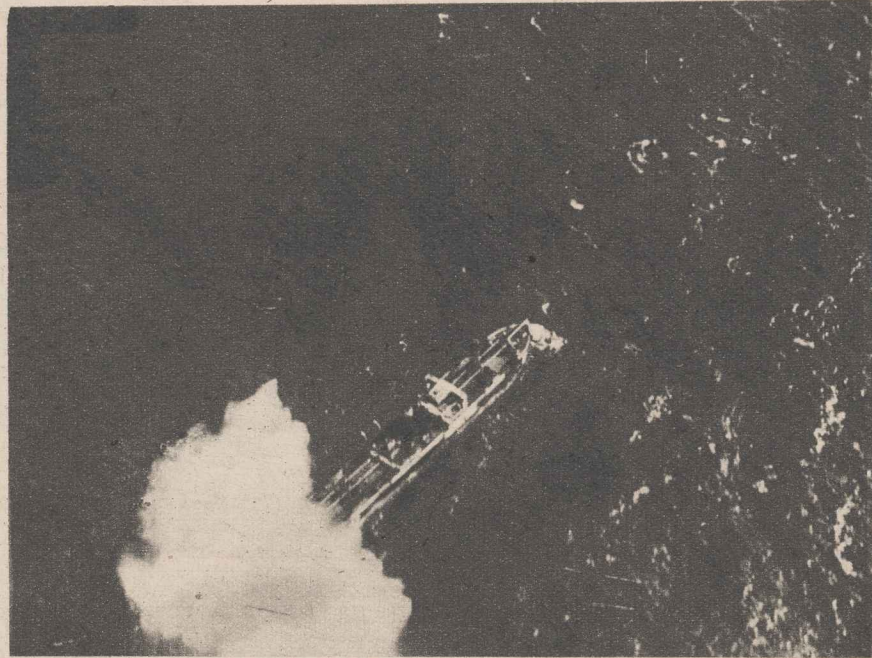
ΔΙΑΦΟΡΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, ΤΟΥ CARLO SCARFOGLIO	4
ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ	13

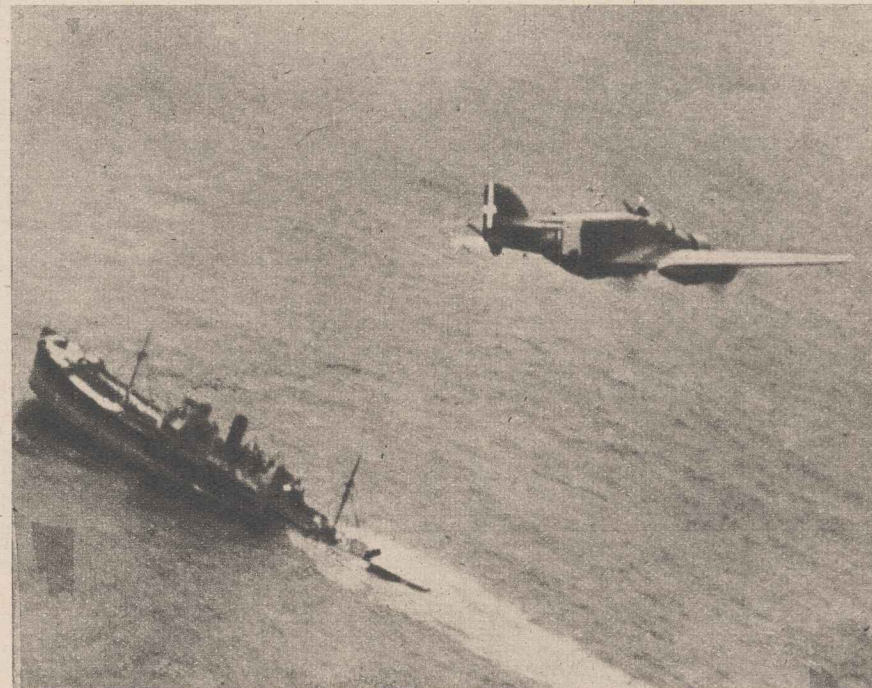
Anonima Periodici Italiani

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.88
ΑΡΙΘ. 36190

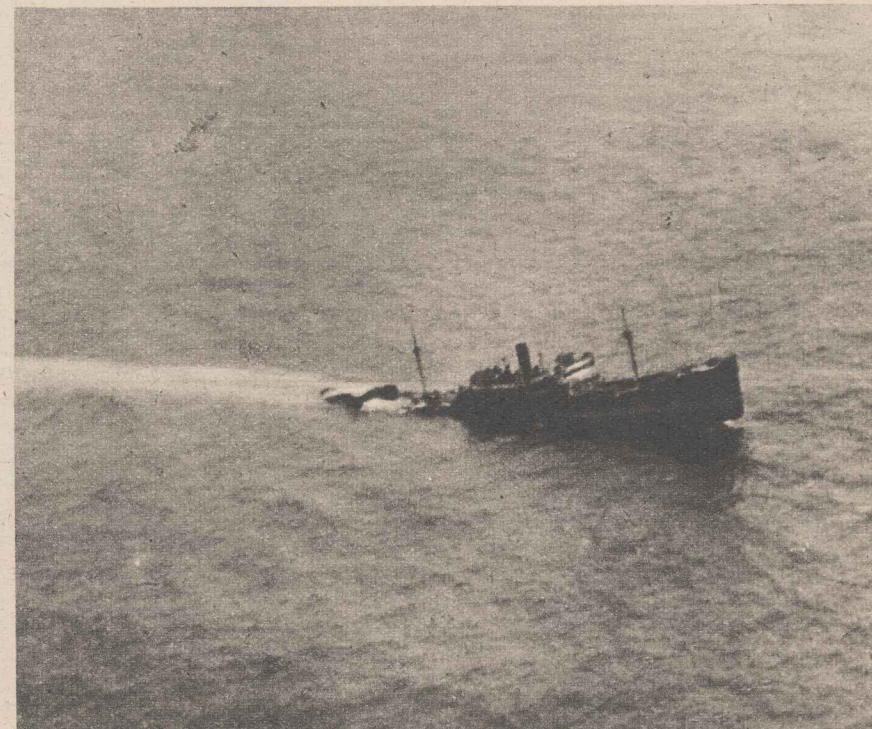




Η ΤΟΡΠΙΛΛΗ έφθασεν εις την θάλασσαν (αριστερά): εντός ολίγων λεπτών θά έπιτύχη τὸ σκάφος, τὸ ὁποῖον δὲν θά κατορθώσῃ νά διαφύγῃ τὴν έπίθεσιν, έκτελεσθεῖσιν με' απόλυτον ακρίβειαν, διότι ὁ τορπιλλισμός ξγινε από βραχυτάτης απόστάσεως, τόλμημα πού παρουσίασε πολλούς κινδύνους.



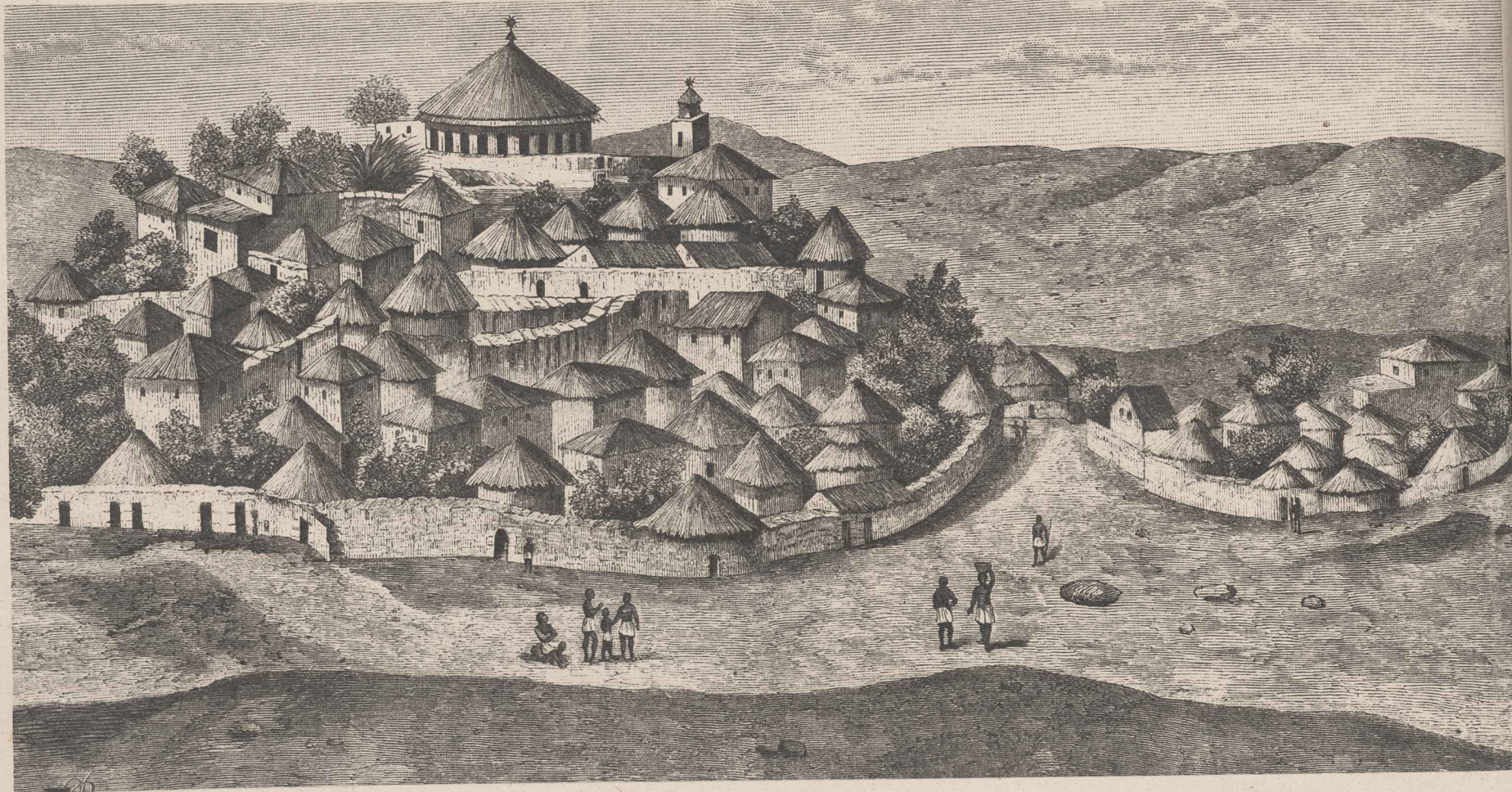
ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ δυσκολωτέρας στιγμάς τῆς δράσεως, είναι ἡ διαδεχομένη τὴν έκοφενδόνησιν τῆς τορπίλλης, όταν τὸ αεροπλάνον πρέπει νά λάβῃ άμέσως τὸν δρόμον τῆς διαφυγῆς, νά ύψωθῇ διά ν' αποφύγῃ τὸ σύντονον πύρ τῶν έχθρικῶν άντιεροπορικῶν τηλεβόλων καί ίσως καί τὰ καταδιωκτικά.



ΤΟ ΠΛΗΓΕΝ πλοῖον βυθίζεται: τὰ αεροτορπιλλικά εις τὰ τόσα κατορθώματά των, θά προσθέσουν καί τὰ έπιτελεσθέντα, κατά τὰς δοκιμάς τοῦ έχθροῦ νά διέλθῃ τὸ στενὸν τῆς Σικελείας. Πολλὰς φορές τὰ αεροτορπιλλικά τὸν έτρεψαν εις φυγὴν εις τὴν θάλασσαν αὐτήν.



Τὰ αεροτορπιλλικά οδηγούνται από άνδρας οἱ ὅποιοι έδωσαν δείγματα τόλμης, ίσως άγνωστα μέχρι σήμερα. Ἡ φωτογράφοις μίς εκ τῶν έπιθέσεων αὐτῶν, είναι αρκετή δια νά δοθῇ μία σαφής ιδέα τῶν έξαιρετικῶν προσόντων τῶν άνδρῶν αὐτῶν.

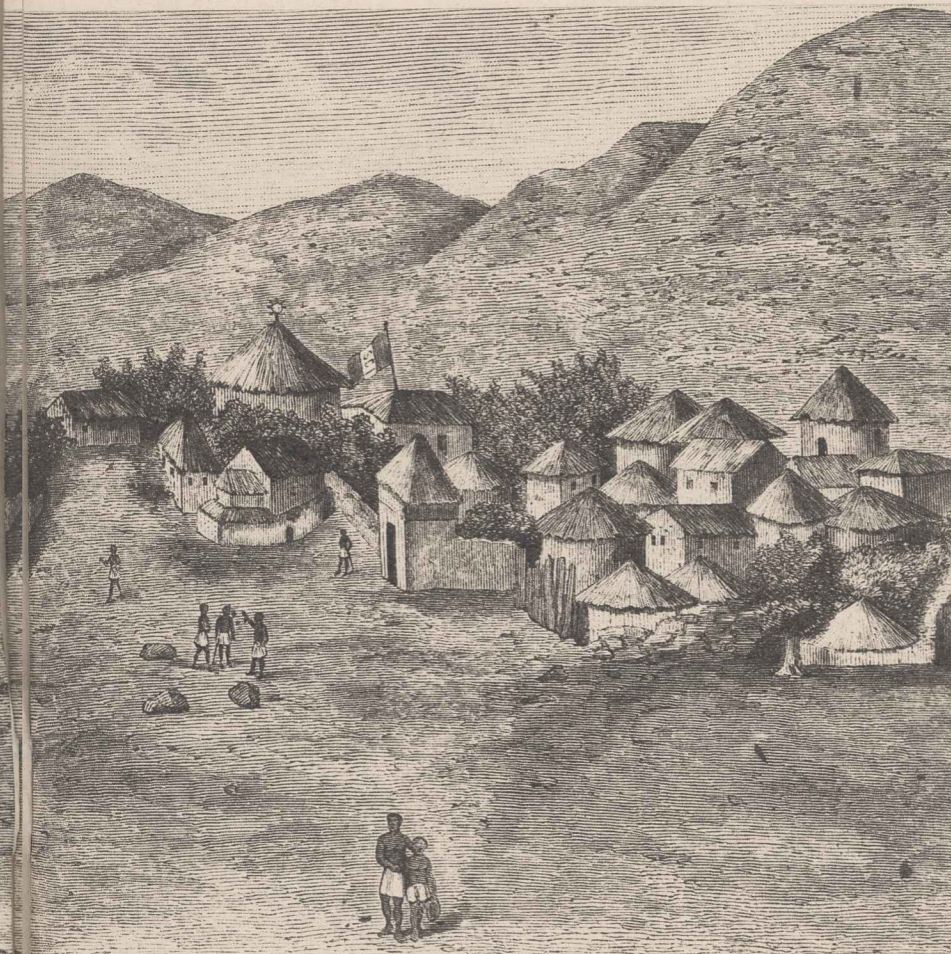


Η ΑΝΤΟΥΑ, τότε πρωτεύουσα του Τιγκράη. Σχεδιάγραμμα του εξερευνητού Μπιάνκη του 1879, του ταξιδιώτου των περιοχών Γκόλλα, του ελευθερωτού

ΙΤΑΛΟΙ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ

Όταν ήνοιξεν ή 'Αφρική εις τόν Εὐρωπαϊκόν πολιτισμόν, ή 'Ιταλία ήτο παρούσα με έτοιμα τά συνεργεία τών τέκνων της, συντόμως πυκνωθέντα εις φάλαγγας. 'Ανθρωποι κάθε ήλικίας, όλων τών τάξεων, ύπακούοντες εις χιλιάς διαφορετικάς ανάγκας, ένιοτε χωρίς την μόρφωσιν και τάς στοιχειώδεις γνώσεις, γνωρίζοντες ν' αντιμετώπιζον τούς κινδύνους και τάς σκληροτέρας κακουχίας με απάθειαν, έτοιμοι έπίσης να θυσιάσουν και την ζωή των έν ανάγκη, διά να στερεοποιήσουν μίαν πίστιν ή να ώθήσουν μίαν παραπαίουσαν κυβέρνησιν εις την δράσιν. Οι ιεραπόστολοι, οι έπιστήμονες και οι έμποροι, έρχόμενοι εις έπαφήν με τόν περιβάλλον, γίνονται και αυτοί εξερευνηταί, και διεισδύουν, πολυμήχανοι και πείσμονες, εις τάς πλέον μακρυσμένας και άπροσπελάστους περιοχάς, έγκολπούμενοι, σχεδόν πάντοτε, την πρόσ την έπιστήμην αγάπην, διά λόγους χαρακτήρος πρακτικού, έμπορικού και πολιτικού. Μερικοί, μαγευμένοι από τόν αλώνόβιον μυστήριον τών πηγών του Νείλου, προσπαθούν να εισδύσουν εις τάς περιοχάς του 'Ισημερινού, όπου ο μεγάλος ποταμός κρύπτει την μακρυνήν καταγωγήν του, και κοπιάζουν διά να λύσουν επί τόπου, τόν συζητούμενον πρόβλημα της συνεξαρτήσεως ή μη, τών δύο μεγάλων υδρογραφικών λεκανοπεδίων, του Νείλου και του Κόγκο. 'Αλλοι αντίθετως, άποφεύγοντες τόν κοινόν δρόμον του βορρά, αντιμετώπιζον τόν δρόμον του νότου, διά να δράσουν εις την καρδίαν της 'Ηπείρου και να εξερευνήσουν την άχανή ζώνην, την περιλαμβανομένην μεταξύ του 'Αλβέρτου, της Βικτωρίας και της Ταγκανίκας. Δεν είναι όλίγοι έτι

θεν τολμηράς εξερευνήσεις, εις τάς πλέον μακρινάς περιοχάς του Σουδάν. 'Αλλοι πάλιν, μη λησμονούντες την Ιστορίαν της Ρώμης και τών ναυτικών 'Ιταλικών Δημοκρατιών, προσβλέπουν πρόν την Τρίπολιν, με προθέσεις μάλλον πολιτικάς και έμπορικάς, παρά γεωγραφικάς και σκέπτονται να άντλήσουν ώφέλη, από τάς χιλιάδας και χιλιάδας έργατών και χωρικών, οι όποιοι επί έτη εργάζονται διά την ανάπτυξιν της Τύνιδος. 'Αλλοι πάλιν, άνέρχονται τόν κυανόν Νείλον, ταξιδεύουν εις τάς περιοχάς της 'Αγκόλας, της Νιγηρίας και της Σενεγάλης, ζητούντες περιπετείας, νέας έμπορικάς ανταλλαγάς, πλούτη, όπακούοντες εις διαφορετικάς αιτίας, όλοι όμως πολύ ή όλιγον, έλκυόμενοι εκεί, από γοητείαν που δεν συγχωρεί. 'Αλλοι, με μεγαλύτεραν διορατικότητα, κάμνουν την 'Ανατολικήν 'Αφρικήν τόπον δοκιμών, ένα πεδίον μάχης διά την ευφύϊαν, την πρωτοβουλίαν και την ικανότητα των 'Ιταλών, χωρίς να ποοούνται από τά έμπόδια που συναντούν, από τούς νεκρούς που χαράσσουν την πορείαν τών, από τάς τραγωδίας αι όποιαι από καιρού εις καιρόν φαίνονται διτι θα καταστρέψουν αϊφνιδίως, την εργασίαν τώσων έτών και τάς προσπάθειάς τώσων ένεργειών. 'Η άδιαφορία της Κυβερνήσεως, ή όποια κωφεύει εις όλας τάς άπαιτήσεις της προσβληθείσης έθνικής αξιοπρεπείας, τούς καθιστά περιλύπους. Εις ώρισμένους τό αίσθημα αυτό της άδυναμίας και της εγκαταλείψεως, προκαλεί, βαθείας έπαναστάσεις. 'Ο Ρουμπτινίνο εγκαταλείπει τόν 'Ασάμπ. 'Ο Σαβορνιάν ντι Μπράτσα, διά να δυνηθί να εξερευνήση τόν Κόγκο, πρέπει να παρατηθί της 'Ιταλικής Ιθαγενείας και να προσλάβη την Γαλλικήν, ό Μιανή, άπέθνη-



του Τσέκη, φονευθέντος εις Ντανκάλια τόν 1884, όμου μετά τών συντρόφων του.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

σκεν άγανακτημένος εις τόν βάθος της 'Αφρικής, κατόπιν μιās άπελπιστικής ανάβσεως. 'Ο Τσέση, είναι υποχρεωμένος να εξερευνήση την λίμνην του 'Αλβέρτου, υπό την ιδιότητα αϊγυπτίου υπαλλήλου. 'Ο Μπουσνάντι, τίθεται εις την υπηρεσίαν του Βελγίου και χάνεται μυστηριωδώς εις την καρδίαν της 'Ηπείρου, όπως και μυστηριωδώς είχε ζήσει. «Πηγαίνετε, πηγαίνετε», παρατρύνει ή φωνή του Σκαρφόλι, καταθλιμμένου διά την άδιαφορίαν της Κυβερνήσεως, ή όποια άφήκεν να της κλαπή ή Τύνις, και ειχεν άρνηθί να μεσολαβήση εις την Αϊγυπτον. «Πηγαίνετε: παίρνουν όλην την 'Αφρικήν, θά μάς έκδιώξουν, όπως και από την 'Ανατολήν, την όποιαν άπέκαλυσεν ό Μάρκος Πόλος, όπως από την 'Αμερικήν, την όποιαν άνεκάλυσεν ό Χριστόφορος Κολόμβος, όπως από την Τουρκίαν και την Συρίαν, όπου οι 'Ιταλοί Σταυροφόροι έστησαν τάς σημαίας τών έμπορικών Δημοκρατιών. «Πηγαίνετε, πηγαίνετε, λάβετε ένα οϊονδήποτε σημείον της άκτής, χαράξετε τόν όνομα της 'Ιταλίας επί μιās οϊασδήποτε σελίδος του νέου βιβλίου, τόν όποιον ή λευκή φυλή άνοίγει εις τόν μέλλον, έπειτα θά 'ιδωμεν»!

'Η Κυβέρνησις όμως άπουσιάζει, είναι μακράν, δεν θέλει «άφρικανικάς περιπετείας», ούτε περιπλοκάς. 'Ενήργησεν αποβίβασιν εις Μασάουαν, χωρίς προδιαγεγραμμένον πρόγραμμα, και αυτό καταπολεμηθέν δριμύως, έντός και έκτός του κοινοβουλίου. 'Εταλντεύετο διαρκώς μεταξύ έδαφικών κατακτήσεων και έμπορικών διεισδύσεων και από τόν έφιάλτην πολέμου, μετά του Νεγκούς, τόν όποιον δεν είχε προβλέψη και διά τόν όποιον ήτο και ήθικώς άνέτοιμος, και δεν άπήντα εις τάς έκκλήσεις, τάς όποιās έλάμβανεν ή ά-

πήντα άορίστως. Τοιουτοτρόπως προηγήθη ή Γαλλία εις την κατοχήν του λιμένος Τατζούρα, επί του όποιου οι 'Ιταλοί είχαν δικαιώματα, και κατέλαβε την Ζέϊλαν, την όποιαν ειχεν εγκαταλείψη τόν Λονδίνο, διά να εξουδετερώση την γαλλικήν άπειλήν, και άρνείται να εγκαθιδρυθί εις τόν Χαράρ, τόν όποιον μετά την σφαγήν της άποστολής Πόρρο, θά ήδύνατο να καταλάβη άμαχητί. Και ό ταλαίπωρος Γαϊτάνος Σακόνη, αϊχμάλωτος εκεί, και ό όποιος ματαίως είχε ζητήσει την βοήθειαν της πατρίδος, άπέθανεν με τόν παράπονον εις την ψυχήν. 'Ακόμη και αι πέντε αίτήσεις προτεκτοράτου, υπογραφείσαι άσθορμήτως από τούς άρχηγούς τών πλέον σπουδαίων φυλών του 'Ογκάντεν, τάς όποιās εκόμισεν τόν 1891 ό Μπάουντι Ννί Βέσμε εις 'Ιταλίαν, έτέθησαν κατά μέρος, και ό εξερευνητής έλαβε την διαταγήν να μη κάμη μνείαν, ούτε εις την έκθεσιν περί του ταξιδίου του ή καθ' οϊανδήποτε άλλον τρόπον. Την αὐτήν τύχην είχαν και αι αίτήσεις περί προτεκτοράτου, συγκεντρωθείσαι παρά του Ρουσσόλη εις τάς περιοχάς της μεσημβρινής Αϊθιοπίας. 'Ο παχός Φιλινάρντι έδέησε να άγωνισθί μόνος, έναντίον κάθε είδους έμποδίου, και μόνον διά της μεσολαβήσεως και της θερμής πίστως του Τσέκη, έξησφαλίσθη ή Σομαλία εις την 'Ιταλίαν.

'Η Τρίπολις, επί της όποιās ήδη από τόν 1880 ό Ρόλφς έπέσυρε την προσοχήν της Ρώμης, εγκατελείφθη εις την πολιτικήν διεισδύσεως της Γαλλίας ή όποια έτεμάχισε και έπάγωνε την ένδόχωραν, διευθύνουσα πρός άλλας εξόδους τά κύρια έμπορικά της ρεύματα, καθ' δν χρόνον ή άποστολή του Καμπέριο, του Χαίμαν, τόν Μαμόλη, τόν Μποτήλια και τών άλλων, οι όποιοι ένδιεφέροντο κυρίως διά την πολιτικήν και οικο-



Ο ΤΟΥΦΕΚΙΣΜΟΣ του Σουλταϊμάν Τζιμπέρ, άρχηγού τών μαυροειδών του Μπάχρ έλ-Γκαζάλ, αϊχμαλωτισθέντος από τόν Ρωμόλον Τζέση, γενικών διοικητήν τών τροπικών έπαρχιών, κατόπιν μακρού άγώνος έν μέσφ έπαναστατημένων περιοχών, αίματοκυλούντων τόν 1876 τόν Σουδάν.



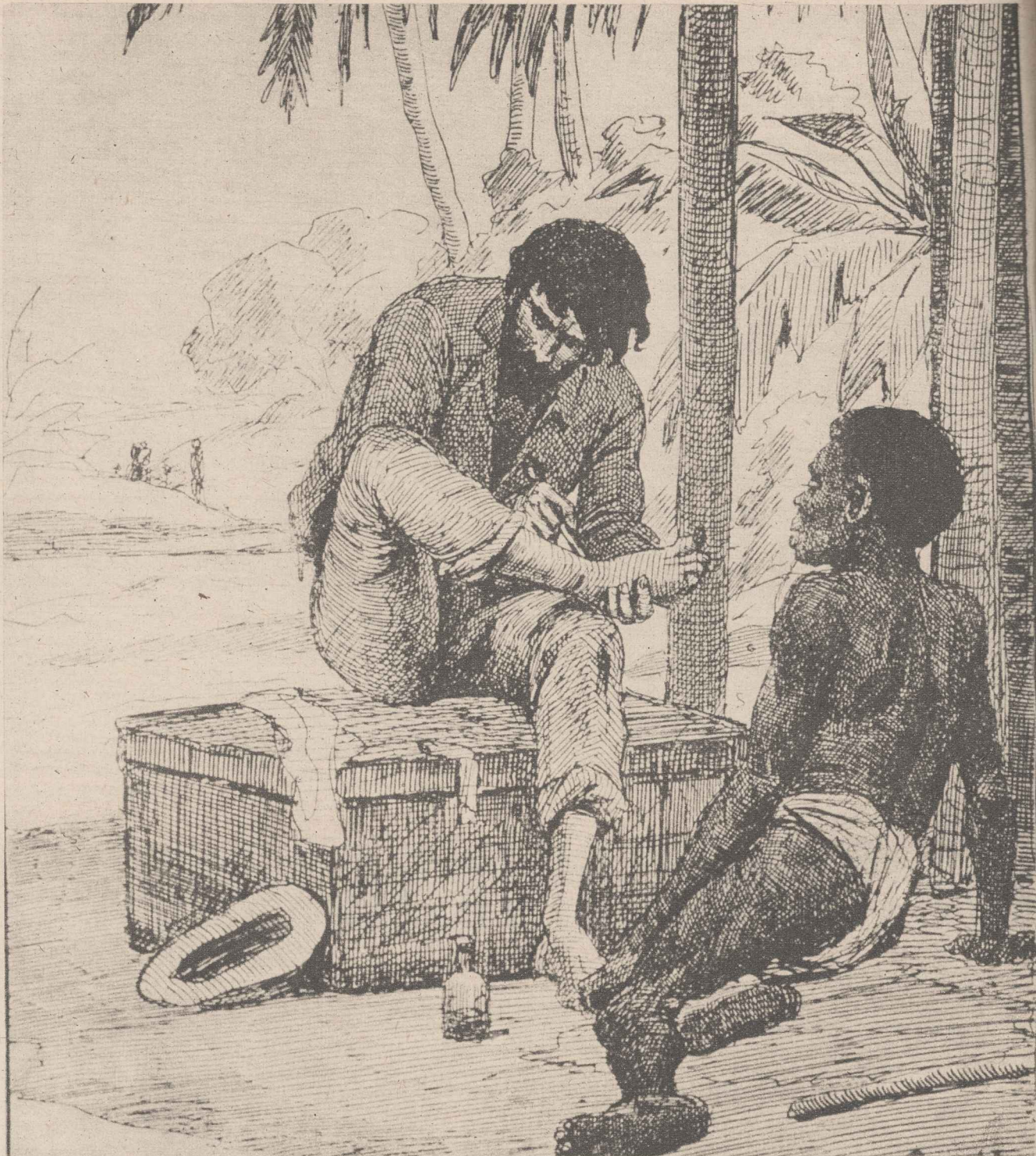
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ του Τζουλιέτη εις 'Ασάμπ τόν 1885. 'Ο 'Ιωσήφ Μαρία Τζουλιέτη, υπήρξεν ό πρώτος επιχειρήσας να συνδέση τόν 'Ασάμπ με τόν Αϊθιοπικόν ύψίπεδον, διά μέσου της Ντανκάλιας, έφονευσθη όμως, από τούς κατοίκους του Ντανκά, εις την πεδιάδα του 'Εγκέρμη (1881).

νομικήν πλευράν, δὲν εἶδον ἤχῳ εἰς τὴν Κονσουλταν, ὅπως πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶδον ἤχῳ αἱ προτάσεις, ἐνίων Ἰταλῶν ταξιδιωτῶν, ὅπως τοῦ Μορένο καὶ τοῦ Τσερούτη, περὶ ἐπεκτάσεως τῆς Ἰταλικῆς ἐπιρροῆς εἰς Σουμάτραν, Νέαν Γουίνεαν, τὰς Φιλιππίνας καὶ τὸ Μαλαισιακὸν ἀρχιπέλαγος.

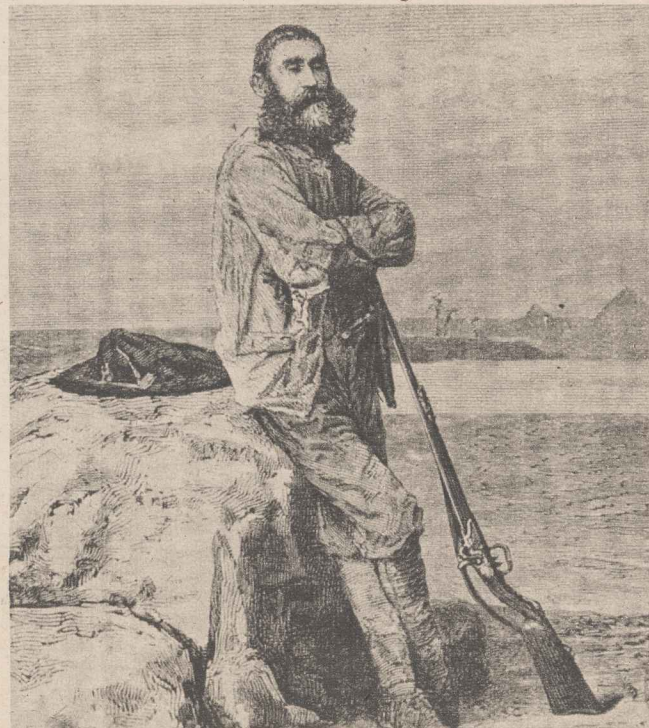
Τὸ ἐνστικτὸν τὸ ὁποῖον κάποτε, πρὸ πολλῶν καὶ πολλῶν αἰώνων, ὤδηγε τοὺς προπάτορας τῶν Ἰταλῶν ν' ἀναζητήσουν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου νέας πηγὰς ζωῆς, νέας διεξόδους εἰς τὸ ἐμπόριόν των, νέα οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ πειράματα, καὶ ἕνα διάφορον γόητρον, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης· νὰ κυβερνοῦν λαοὺς διαφορετικῆς φυλῆς, γλώσσης, θρησκείας καὶ ἐθίμων, καὶ νὰ διαδίδουν, ὅπουδήποτε, τὸν πολιτισμὸν. Ἰταλοὶ διαργάνωσαν, εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν ἐσωτερικὴν διακυβέρνησιν, τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ταχυδρομείων, τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, καὶ τοῦ ὑγειονομείου. Ἰταλὸς ἦτο ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀστυνομίας. Ἰταλοὶ εἶναι οἱ νομικοὶ σύμβουλοι τοῦ Ἀντιβασιλέως. Ἰταλός, πρῶτος ἐσχεδίασε τὸν ὑπερσυχαικὸν σιδηρόδρομον. Ἰταλοὶ εἶναι, κατὰ μέγα μέρος, οἱ ἀναπληρωταὶ τοῦ Γκόρντον, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀναδιοργανώσεως τῶν σουδανικῶν ἐπαρχιῶν, πληττομένων ἀπὸ χίλια κακά, καὶ εἰς τὸν φοβερὸν καὶ φονικὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς δουλεμπορίας.

Εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ Ἀνω Νείλου, τῆς κεντρίας καὶ ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, οἱ Ἰταλοὶ προηγήθησαν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἀγγλῶν εἰς τὴν λύσιν τῶν μεγάλων γεωγραφικῶν προβλημάτων. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν τὸν Μπρὺν Ρόλλετ, ὁ ὁποῖος πρῶτος εἰσέδυσσε καὶ ἐξερευνήσε τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Μπάχρ ἔλ Γκαζάλ. Τὸν Βίνκο, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἔφθασε τὸ Σόμπατ, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Γκοντοκόρο. Τὸν μαλτέζον Ἀνδρέαν Ντὲ Μπόνο, τὸν ἀνελθόντα τὸν ποταμὸν, ἐπὶ ἕνα μῆνα καὶ πλέον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ Νείλου. Ἐφθασε μέχρι τοῦ Φαλόρο, ὑπερβαίνων κάθε ὄριον, τὸ ὁποῖον εἶχον φθάσει ἔως τότε οἱ λευκοί, πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ. Τὸν Μιῶνη, ὁ ὁποῖος ἔφθασε εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν χιλιόμετρων ἀπὸ τῆς λίμνης τοῦ Ἀλβέρτου. Τὸν Πιάτζιαν, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἔδωσε περιγραφὰς ἐπὶ τῆς φυλῆς τῶν Νιάμ Νιάμ. Τὸν Γκέση, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἔλυσε τὸ πρόβλημα τοῦ Νείλου. Τὸν Ἀντινῶρη, ὁ ὁποῖος ἠρευνήσε πρῶτος τὰς περιοχὰς τῆς μεσημβρινῆς Αἰθιοπίας.

Καὶ ὅταν ἡ περίοδος τῶν μεγάλων ἀφρικανικῶν ἐξερευνήσεων ἐκλείσει, καὶ ἡ ἰταλικὴ ἐπέκτασις, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον τῶσαν ἀνωτέρων ψυχῶν, περιορίσθῃ εἰς τὴν Ἐρυθραίαν καὶ τὴν Σομαλίαν, καὶ δὲν ὑπῆρχον πλέον ὀρίζοντες διὰ νὰ ἐξερευνηθῶν, καὶ γεωγραφικὰ προβλήματα διὰ νὰ λυθῶν, οἱ Ἰταλοὶ εἰργάσθησαν εἰς τὰ ὄρυγεα τοῦ Κατάγκκα καὶ εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ φράγματα τοῦ Νείλου, διὰ νὰ ὀργανώσουν στρατιωτικῶς καὶ διοικητικῶς τὰς περιοχὰς τοῦ Κόγκο, νὰ κατασκευάσουν τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς τῆς Μπενκουέλα, τῆς Ροδεσίας, τῆς Κέννυας καὶ τῆς Ταγκανίκας, νὰ ἀποικίσουν τὸ Κιβόν καὶ τὴν Μομπαζίκην, νὰ καταπολεμήσουν τὰς φονικὰς νόσους, εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφρικῆς, νὰ ἐμπορευθῶν εἰς τὴν δυτικὴν Γαλλικὴν Ἀφρικὴν, ὅπου ὁ Ἰταλὸς Γαλντάνη ἐπωνομάσθη «βασιλεὺς τοῦ ἐλαστικοῦ», νὰ ἐπαυξήσουν τὴν παροικίαν τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ δώσουν ζῶν καὶ ἀνάπτειν εἰς τὴν Τύνιδα. Τὴν Τύνιδα, τὴν ὁποῖαν κάποιος μέγας ἀποικιστὴς, πέραν τῶν Ἀλπεων, ἐχαρακτήρισε: «ὡς μίαν Ἰταλικὴν ἀποικίαν, διοικουμένην ἀπὸ Γάλλους ὑπαλλήλους. CARLO ZAGHI



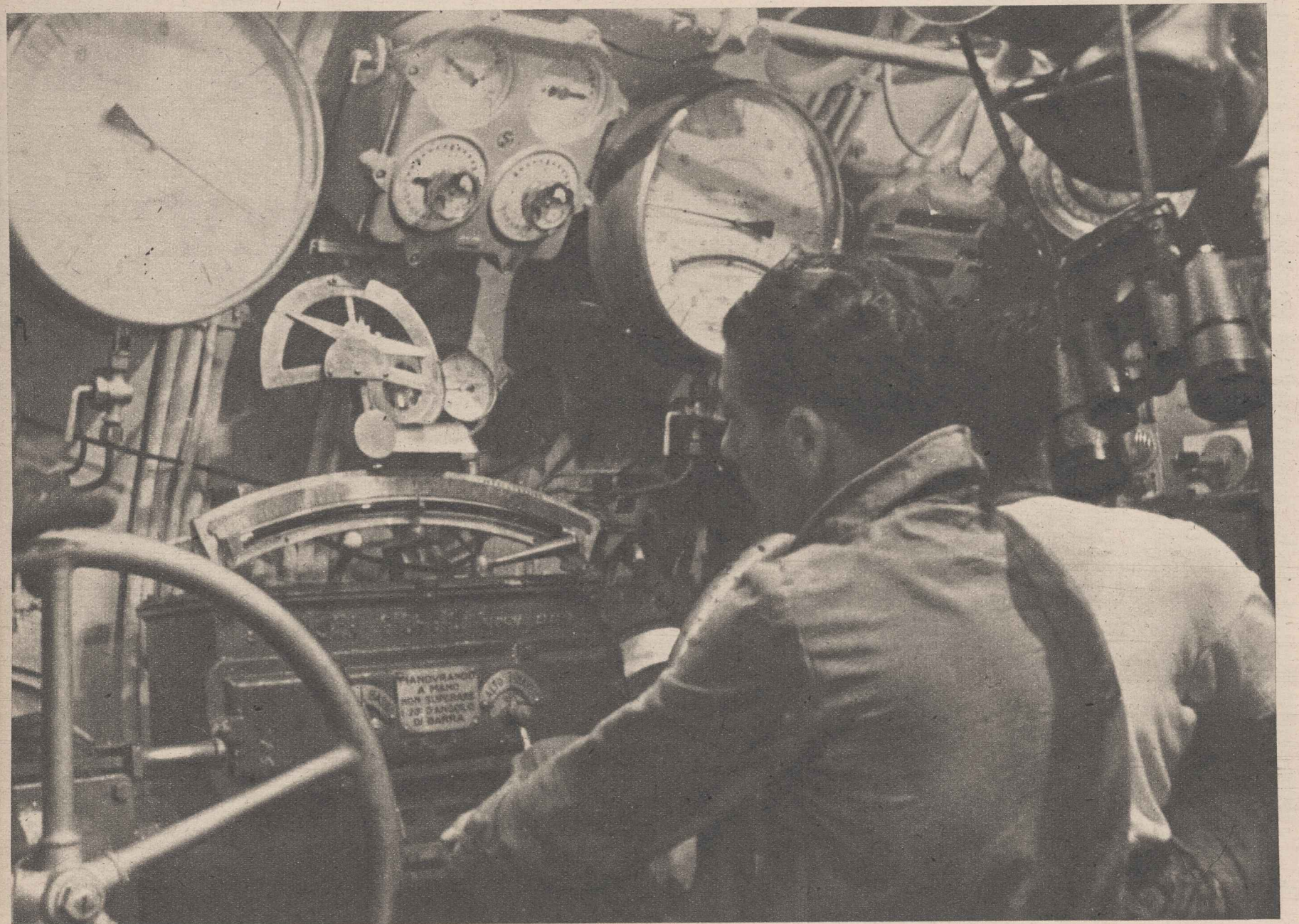
ΠΑΥΛΟΣ ΣΑΡΒΟΝΙΑΝ ντὲ Μπρατσά, ὁ Ἰταλὸς ποὺ προσέφερε τὸ Κόγκο εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀργκονέ, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1875, μὲ μυρίους κινδύνους καὶ κακουχίας ἀνεκάλυψε τὴν Ἀλίμα καὶ τὴν Λικόν, (Αὐγούστου τοῦ 1878). Ἐπὶ τρία ἔτη ὁ ἐξερευνητὴς ἐβράδιεν ἀνυπόδητος, μὲ πληγωμένους τοὺς πόδας, τοὺς ὁποῖους περιποιεῖται μόνος του. Συνωδεύετο μόνον ἀπὸ ξῆν Σενεγαλέζου ἀγροπόρου.



Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΠΙΑΤΖΙΑ, ἀπέθανεν εἰς τὸν Κυανὸν Νεῖλον τὸ 1881, ἀφοῦ μὲ μυρίους κόπους, κινδύνους καὶ κακουχίας ἐξερευνήσε τὸν Λευκὸν Νεῖλον, τὰς περιοχὰς τῶν ληνῶν, τοῦ Μπάχρ ἔλ - Γκαζάλ καὶ τοῦ Νιάμ - Νιάμ.



Ο ΠΕΤΡΟΣ ΦΕΛΤΕΡ, ἔμπορος καὶ ταξιδιωτὴς, ἀποθανὼν τὸ 1913 ἀπὸ λέπραν, κατώκησεν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς Χαράρ καὶ ἔλαβε ἀποτελεσματικὸν μέρος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πολιορκουμένης φρουρᾶς τοῦ Μακαλέ (1896).



ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝΑ ΝΑ ΔΙΕΛΘΗ ΚΑΠΟΙΟΣ

Ὁ ὑπαρχηγὸς Διεθνέως Πυρός, Μάριος Μποργκοφόρτε Γκραντάση, μᾶς ἀπέστειλε τὸ ἄρθρον αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ καθαρὰ καὶ ἀπλὴ ἐκφρασίς τοῦ Ἰταλοῦ ναύτου. Χωρὶς περιττὰς φράσεις ὁ ὑπαρχηγὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔζησε δεκατέσσαρας μῆνας εἰς τὰ ὑποβρύχια, μᾶς περιγράφει τὰς ὥρας τῆς σκληρᾶς ἀναμονῆς τοῦ ἐχθροῦ.

Μετά τὴν τρίτην ὥραν καταδύσεως, ὅποιοι δὲν εἶναι τῆς ὑπηρεσίας, κοιμᾶται, ὅποιοι δὲν κοιμᾶται εἶναι ἐξαπλωμένοι ἢ εἰς τὴν κουκέτα ἢ κατὰ γῆς. Ἄν ἐπιθῶριζα τὸ ὄνομα κάποιου, ἀκόμη καὶ σιγὰ, θὰ πηδοῦσε ἀμέσως ὄρθιος, ἀπὸ τὴν ἀρτοθήκην εἰς τὸ κατὰστρωμα ποὺ ἔχει στηθεὶ ἐπάνω εἰς τὰ κιβώτια τῆς γαλέτας. Τὸ ἥμισυ τῶν λαμπτήρων εἶναι σβηστόν, οἰκονομία εἰς τὰ ἀμπέρ τῶν συσσωρευτῶν.

Ἡ μεταλλικὴ ἀψίς, ἡ ὁποία εἶχε στεγνῶσι ὀλίγον κατὰ τὴν ἀνάδυσιν, ἐγέμισσε ἐκ νέου μὲ μαργαριτάρια νεροῦ. Μία σταγὼν ἔπεσε καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ περιβάλλοντος διατηρήθη.

Μετά τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς καταδύσεως, οἱ ἄνδρες ἀρχίζουν νὰ ἐμπνῶν, κουρασμένοι ἀπὸ τὰ ἐξάπλωμα τὰ ἐπὶ τοῦ σκληροῦ πατώματος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ μὴ ἱκανοποιηθέντα ὕπνον καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρόν, σοβαρόν, συνωφρυσμένον ἀπὸ τὸ νύσταγμα. Μερικαὶ σταγόνες ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὰς ἄλ-

λας σταγόνες, ποὺ εἶχαν ἤδη πέσει καὶ σπᾶσαι ἐπὶ τοῦ πατώματος. Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μετά τὴν ὀγδόην ὥραν τῆς καταδύσεως, λαμβάνεται ἀνὰ χεῖρας τὸ ἡμερολόγιον τῶν προηγουμένων ἡμερῶν. Ἀλλαγὴ φρουρᾶς. Τὰ πτερὰ τῶν ἀνεμιστήρων καταβάλλουν ὁλὴν τὴν τὴν προσάθειαν διὰ νὰ κάμουν νὰ μᾶς φανῇ ὁ θερμὸς ἀήρ δροσερός, ὁ ἀήρ γεμάτος ἀπὸ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ἀέρος, γκαζιῶ, κλεισθῶντος ἰδρώτος, μαγειρίου, ὁ ἀήρ πλούσιος εἰς ἀνθρακικὸν δέξ, ὁ ἀήρ πτωχὸς εἰς ὀξυγόνον, στενός, βαρὺς, ὄγκος ὅπως εἴμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς ἕνα σωλῆνα χάλυβος εἰς... μέτρα κάτω ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἀπὸ τὸν ἀέρα πλούσιον εἰς ἰώδιον καὶ ὀξυγόνον, γεμάτων ἀπὸ θαλασσινὰς εὐωδίας, ἀπὸ γαλάνον, ἀπὸ γλάρους. Περιμένοντες νὰ περάσῃ κάποιος, κάποιον πλοῖον: ὅπως οἱ βόαι, ποὺ περιμένουν τὴν λεῖαν, κρεμασμένοι εἰς τὸν κλάδον κάποιου δένδρου.

— 200 εἰς τὴν πρῶταν — προστίθεται ὕδωρ εἰς τὴν πρῶταν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ τὸ σκάφος εἰς ἰσορροπίαν. Ὁ λογιστὴς ὀργίζεται, ὅταν κάποιος χάριν ἀστειότητος λεγεί: «Ἐνὰ πτηνὸν εἰς τὴν πρῶταν».

Ἰσως τὴν νύκτα θὰ τορπιλλίσωμεν. Ἄν δὲν περάσουν ἀπ' ἐδῶ, πᾶμε χαμένοι. Πρῶτον θὰ ἐκσφενδονήσωμεν τὴν τετάρτην τορπίλιν, εἰναὶ ἡ πιὸ σιλικὴν ἢ πιὸ ὠραία. Τὴν ἐγυάλισα καὶ ἐγὼ κάποτε, μὲ τὴν πα-

λάμην γεμάτην λίπος. Ἐνόμισα ὅτι τὴν ἐντύνει διὰ κάποιον ἐορτήν.

Ἐπειτα, μὲ τὸ δάκτυλο, ἐπὶ τοῦ στρώματος λίπους ποὺ ἦτο ἐπὶ τοῦ χάλυβος ἔγραψα: «Λίνα».

Πόσας φορές οἱ τορπιλλιστὰι ἐβγαλάν, μὲ βλασφημίας, τὰς τορπίλλας ἀπὸ τοὺς σωλῆνας, διὰ νὰ τὰς γυαλίσουν καὶ χαυδεύοντάς τας καὶ ἀλοφοντάς αὐτάς κατόπιν. Ἀρκεῖ νὰ πιεσθῇ ἕνα κουβίον, διὰ νὰ ἐκσφενδονισθῇ ἡ τορπίλλη. Ἡ κίνησις εἶναι μικρά, τὸ ἀποτέλεσμα διώας μεγάλου. Κατὰ τὸν ἐκσφενδονισμόν, δὲν θὰ ἴδωμεν τὴν ἐρυθρὰν λάμψιν τῆς διαδρομῆς, θὰ ἀκούσωμεν μόνον τὸν ἦχον.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ζέστη γίνεται μεγαλύτερη, ὁ ἀήρ γίνεται ἀκόμη περισσότερο μολυσμένος, οἱ ἀνεμιστήρες γυρίζουν μὲ ὀργὴν, ἀνίκανοι.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην ὥραν τῆς καταδύσεως. Ἐξῆς ὁ ἥλιος πρέπει νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν δύσιν του. Μία ἀκτίς εἰσῆλθεν ἀπὸ τὸν φακὸν τοῦ περισκοπίου καὶ κτυπᾷ, μὲ χάριν, καὶ μὲ ὀργὴν πρισματικὴν καὶ χρωματιστικὴν, ἐπὶ τοῦ ὀρειχάλκου ποὺ τὴν μεγεθυνοῦν. Ἀγάλλεται μὲ τὴν σύγκρισιν τοῦ φωτὸς τῶν λαμπτήρων. Ἐπειτα αἰφνιδίως ἐξαφανίζεται. Ὁ ἥλιος ἔδυσε.

«Ὁ ἥλιος ἔδυσε» γράφει τὸ μολύβι ἐπὶ τοῦ προχείρου τοῦ πλοῦ, ποὺ εἶναι λαδωμένος καὶ βρεμένος. Κατὰ τὰς ἐπομένους ὥρας, ἀναπολείται ἡ χαμένη ἐλευθερία, τὸ κορίτσι τοῦ χωριοῦ, αἱ στέγαι τοῦ

χωριοῦ, τὸ καμπαναριὸ τοῦ χωριοῦ. Ἐπειτα ἀνοίγματα τῆς θυρίδος. Ἀναπνέομεν. Δὲν ἐνύκτωσε ἀκόμη. Εἰς τὴν ἀνατολήν, τὸ γαλάνον εἶναι σκοῦρον, εἰς τὴν δύσιν εἶναι ἀκόμη ἀνοικτόχρωμον, συνδυασμένον μὲ μίαν γραμμὴν ὀχράν, ἐρυθράν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἥλιος ἔφισε ὡς κληρονομίαν εἰς τὴν ἡμέραν αὐτήν. Τὸ κατὰστρωμα εἶναι βρεμένον καὶ δροσερόν καὶ μυρίζει θαλάσσιον.

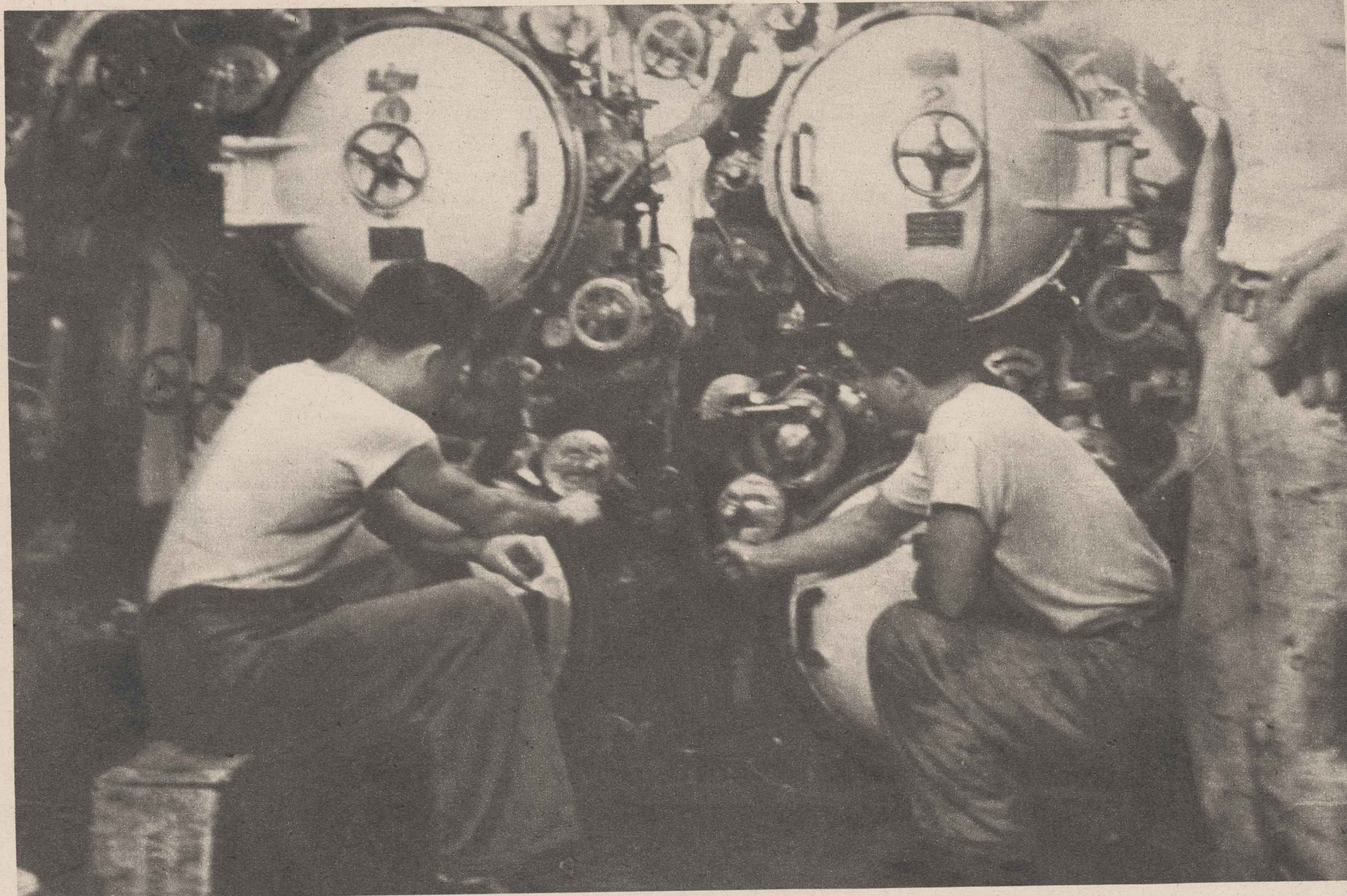
Ἡ θάλασσα θραύεται ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἀκινήτου σκάφους, τὸ ὁποῖον ἀναπνέει πρὶν ἀπὸ τὸν νυκτερινὸν δρόμον.

Ἀργότερον, ὅπισθεν τοῦ περισκοπίου καπνίζομεν ἕνα τσιγάρο καὶ ἐκνακωνίζομεν ἔπειτα ἕνα ἄλλο. Ὁ χάρος εἶναι στενός. Θὰ ὑπάρχῃ κάτι εἰς τὸ σκότος ποὺ δὲν φαίνεται, ποὺ μᾶς ὀφεί δυνάμει μεταξὺ τοῦ τρίτου καὶ τοῦ τετάρτου χωρίσματος τῶν πλευρῶν. Καὶ ὅμως ἕνα βράδυ, κατὰ μίαν συνομιλίαν κάποιος μοῦ εἶπε αἰφνιδίως.

— Βλέπεις πῶς εἴμεθα ἐμεῖς οἱ ναυτικοί. Δὲν ἔ' ἄλλαξαι αὐτὴν τὴν θέσιν, οὔτε μὲ μίαν πολυθρόναν τῆς ὀπέρας. Εἴμαι θαυμασία, δάσε μου ἕνα τσιγάρο.

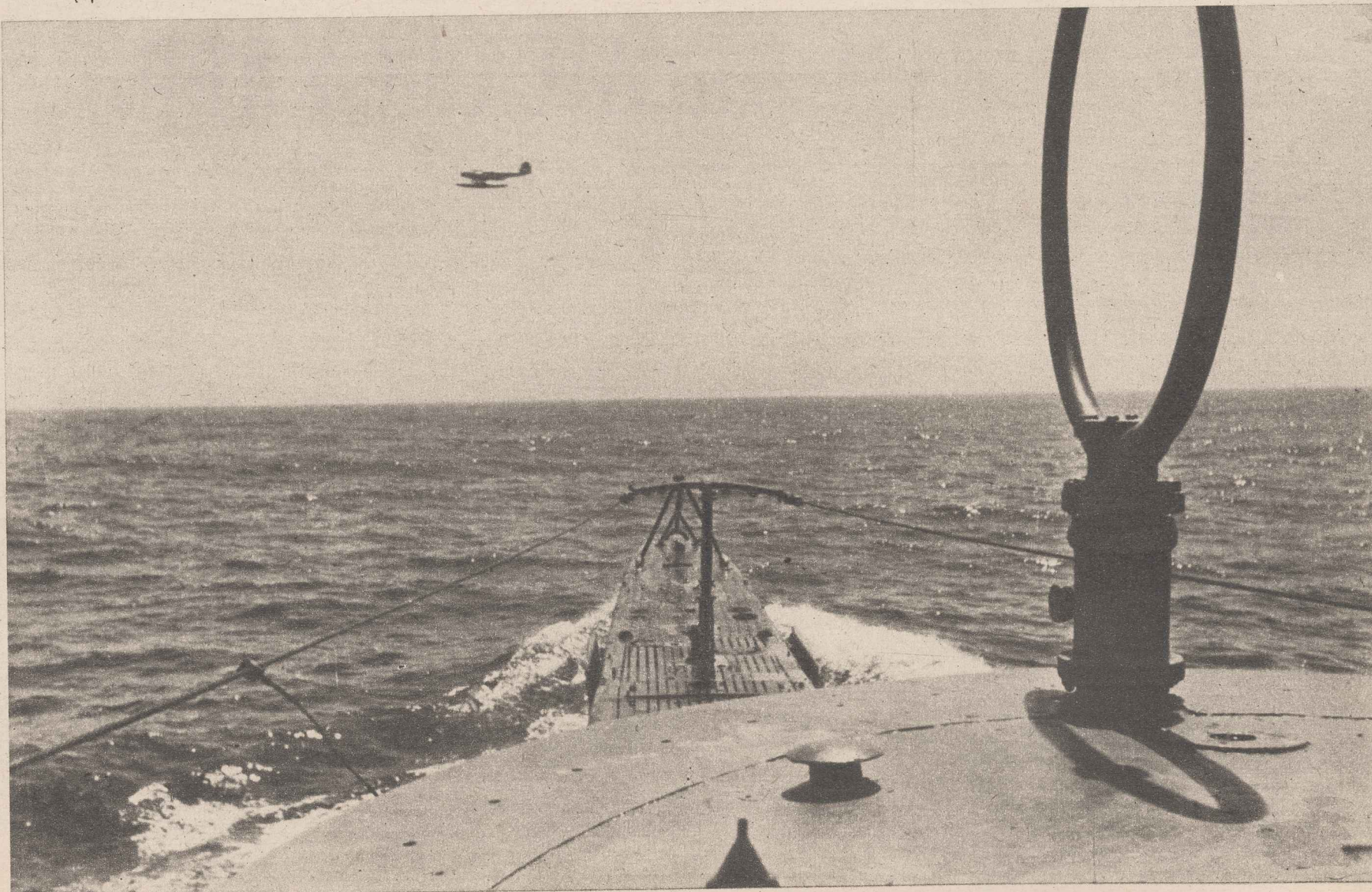
Ἄλλαξαι φρουρᾶς. Ἄν περνοῦσαν αὐτὴν τὴν νύκτα! Ὁ μάγειρος μοιράζει τὸν καφέ. Τὸν πίνουσιν ἀνακτάμενον μ' ἕνα ποτηράκι κονιάκ. Τὴν νύκτα, εἰς τὴν θαλάσσιον, κάμνει κρύο.

MARIO BORGOFORTE GRADACCI



ΑΙ ΤΟΡΠΙΛΛΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΛΑΜΟΝ ΤΗΣ ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΗΣΕΩΣ. ΟΙ ΤΟΡΠΙΛΙΣΤΑΙ, ΚΑΘ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πλοῦ, δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν θέσιν των, ἔτοιμοι νὰ χειρισθοῦν, τὰ ἀναρτήματα καὶ λεπτὰ ὄργανα τῶν τορπιλλοβλητικῶν σωλῆνων.

ΥΔΡΟΠΛΑΝΟΝ ἀναγνωριστικὸν μεγάλης ἀκτίνος δράσεως, διακόπτει τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξιδίου ἐπιστροφῆς, τοῦ ὑποβρυχίου τοῦ Ατλαντικοῦ, εἰς τὴν βάσιν του. Ἐντὸς ὀλίγου, τὸ ὕδροπλάνον θὰ ρίψῃ μίαν ἀγγελίαν, τὴν ὁποίαν θὰ συλλέξουν ἀμέσως.



ΧΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΚΩΡΖΟΝ



ΕΙΚΟΣΙ ΕΞ ΕΙΣΒΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΤΡΙΩΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΤΩΝ. ΑΓΓΛΟΙ ΚΑΙ ΡΩΣΣΟΙ, ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΧΘΕΣ.

«Τὸ μέλλον τῆς Μεγάλης Βρετανίας — ἔγραφεν ὁ Λόρδος Κώρζον εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ κλασικοῦ του βιβλίου «Ἡ Περσία» — δὲν θ' ἀποφασισθῇ εἰς τὴν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ εἰς τὴν Ἀσίαν». Ὁ Κώρζον προέβλεπε μεγάλην σύγκρουσιν Αὐτοκρατοριῶν, μετὰ τὴν κατάκτησιν τῶν Ἰνδιῶν ὡς ὑπεράτατον ἔπαθλον. «Ἡ Βρετανικὴ Αὐτοκρατορία δὲν δύναται νὰ ἐπιζῇ ἀνέναντι τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ κατοχὴ τῶν Ἰνδιῶν, εἶναι τὸ ἀχώριστον τμήμα τῆς ἡγεμονίας, εἰς τὸ δυτικὸν ἡμισφαίριον».

Ὁ Κώρζον ἔγραφε τὰς γραμμάς αὐτάς κατὰ τὸ 1892, καὶ ἡ μεγάλη ἐθνικὴ Αὐτοκρατορία, ἥτο φυσικὰ ἡ μισητὴ Ρωσσία, «ἡ ἄρκτος τοῦ βορρῆς», «ὁ μοχθερὸς κολοσσός». (the mammoth of unrighteousness). Δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου τοῦ εὐγενεῖος Λόρδου, νομίζω ὅμως ὅτι ἂν ἔζη θὰ τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ διατηρήσῃ σταθερὰν τὴν γνώμην του, μέχρι τοῦ ἡμῶς τοῦ 1939, μερικὰς φάσεως τὰς ὁποίας θὰ ὀνομάζωμεν «ἐκλείψεις». Σήμερον θὰ ἡ κύρυνε πιθανότατα τὴν λέξιν Ρωσσία καὶ θὰ ἐτοποθέτῃ τὴν λέξιν Ἰαπωνία. Τὰς τύχας τῆς Βρετανικῆς Αὐτοκρατορίας εἰς τὴν Ἀσίαν, δὲν θὰ τὰς ἀποφασίσῃ ἡ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία, εἴτε λευκὴ εἶναι, εἴτε ἐρυθρά, ἀλλὰ κατὰ πάσαν πιθανότητα ἡ Ἰαπωνικὴ Αὐτοκρατορία.

Ὁ Λόρδος Κώρζον, κατὰ τὸ 1892 οὔτε νὰ ὀνειρευθῇ ἡδύνατο αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον, ἐπειδὴ ἡ Ἰαπωνία, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὐρίσκετο μόλις εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς αὐτοκρατορικῆς τῆς ἐπιβολῆς. Δὲν ἐπλανάτο ὅμως ὁ Λόρδος Κώρζον, χαρακτηρίζων τὰς Ἰνδίας ὡς τὸ ζωτικότερον σημεῖον τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ διακηρύσσων κατηγορηματικῶς τὴν ἀρχὴν αὐτήν. Ἡ Αὐτοκρατορία μετὰ τὰς Ἰνδίας ἦτο τὸ τέλος.

Οἱ λογιῶναι τῆς ἱστορίας, ὑπελόγησαν ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χιλιετηρίδων, αἱ Ἰνδία ὑπέστησαν εἰκοσιν ἐξ εἰσβολῶν, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ εἰκοσιμία, ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Κατὰ τοὺς δύο τελευταίους αἰῶνας ἡ Ρωσσία ἦτο ἡ ἐπωφθαλμιόουσα, περισσότερο παντὸς ἄλλου, νὰ πλουτίσῃ μετὰ τὴν ὀνομασίαν τὴν κατάλογον τῶν εἰσβολῶν, ὅχι ὅμως δὲν τὸ κατόρθωσε, ἀλλὰ διὰ δευτέραν φοράν, ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν, εὐρίσκεται σήμερον παρὰ τὸ πλεονέκτημα τῆς μισομηνίας Ἀγγλίας, εἰς ἀγῶνα ἀπειλοῦντα νὰ καταπονήσῃ καὶ αὐτὴν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν Αὐτοκρατορίαν. Εἰναι ἡ περίπτωσις νὰ εἰπωμεν: φίλοι διὰ τῆς βίας καὶ μέχρι τέλους. Καὶ ἂν εἶναι γραπτὸν νὰ καταποντισθοῦν οἱ δύο ἀποικοὶ φίλοι, ὁμοῦ μετὰ τῆς λέμβου, ἐπὶ τῆς λέμβου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιβαίνουν ὑποχρεωτικῶς, πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι μετὰ τῆς ἐφημέρου ἀλληλεγγύης των, θὰ καταποντισθῇ καὶ τὸ φορτίον τοῦ μίσους, τὸ

ὁσὸν σημαντικόν, ὥστε νὰ φαίνεται ἀπίστευτον ὅτι ἡ λέμβος εἶναι δυνατόν νὰ τὸ φέρῃ.

Τὰς σκέψεις αὐτάς μοι τὰς ἐπροκάλεσε, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐξαίρετου βιβλίου τοῦ Lytton Strachey. «Ἡ ζωὴ τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας».

Ἡ Βασίλισσα ἐμίσει τοὺς Ρώσους. «ῶ!» ἔγραφε κάποτε ἡ βασίλισσα, «ἂν ἦμιον ἄνδρας θὰ μοι ἤρесе νὰ κατέλθω ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀπίστους αὐτοὺς Ρώσους ἓνα καλὸν ἀσπίδιον (Such a beating)». Αἱ παλαιὰ μνησικακίαι, τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς, πρίγκηπος Ἀλβέρτου, ἀνεγεννήθησαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἀνάσσης, κατὰ τὸ ἐπικινδύνον ἐκεῖνο ἔτος 1878, κατὰ τὸ ὁποῖον ἓνας νέος ἀγγλο-ρωσσικὸς πόλεμος, κατόπιν τοῦ οὐχὶ μακρυνοῦ Κριμαϊκοῦ, ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος.

Πολλοὶ Τσάροι ἄλλωστε, ὑπεδείκνυν τὰς Ἰνδίας ὡς τὴν μεγαλυτέραν κατάκτησιν τῆς Ρωσσίας. Πέτρος ὁ Μέγας, εἰς τὴν περιφημίαν ἀσκήσας (ἀληθής; ἀπόκρυφος;) εἶχεν ἡδὴ ἀφίσει ὡς κληρονομίαν εἰς τοὺς λαοὺς τοῦ τῆς διαταγῆς: κατακτήσατε τὰς Ἰνδίας. Κατὰ τὸ 1794, Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη, «Ἡ Σεμίραμις τοῦ Βορρᾶ» εἶχε πλήρως ἐπικυρώσει τὸ γαλλικὸν σχέδιον, τὸ καταρτισθὲν πρό τινας ἐτῶν ἀπὸ τὸν Μιραμπό, διὰ μίαν ἐνοπλίον διεισδυσιν εἰς τὴν Ἰνδικὴν χερσόνησον. Κατόπιν ὁ Ναπολέων, ἀπέτυχεν μὲν εἰς τὴν περιφημίαν ἐπιχειρήσας τὴν Ἀνατολὴν, μετεβίβασεν ὅμως τὴν ἰδίαν εἰς τοὺς Ρώσους, γνωρίζων καλῶς τὸ μῖσος των ἐναντίον των Ἀγγλων καὶ διηγεῖται τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Παύλου τοῦ 1ου. Τὸ 1801 ὁ Παῦλος ἔγραψε εἰς τὸν στρατηγὸν Ὀρλώφ, «Ἀταμάνον τῶν κοζάκων τοῦ Ντόν, νὰ κινηθῇ ὡς ἐμπροσθοφυλακὴ μῆς στρατιάς, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὰς Ἰνδίας. Ὅλοι οἱ πλοῦτοι τῶν Ἰνδιῶν, θὰ εἶναι ἰδιοὶ αὐτοῦ — ἔγραψεν μ' αἰσιοδοξίαν ὁ Παῦλος — καὶ ἡ Ρωσσία, πληττούσα τὸν ἔχθρον εἰς τὴν καρδίαν, θὰ ἔχη θησαυροὺς καὶ ἐ

μπόριαν». Ὁ Ὀρλώφ ἐζήτησε νὰ τοῦ ἀποσταλῶν γεωγραφικὸν χάρτην, ὁ Τσάρος ὅμως δὲν εἶχεν ἢ εἶχεν ἀτελεῖς. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ὀρλώφ, εὐρέθη ταχέως εἰς κρίσιμον θέσιν καὶ ὁ διαδεχθεὶς τὸν Παῦλον, Τσάρος Ἀλέξανδρος, ἐσπευσεν νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ.

Τὸ 1808, κατὰ τὴν περιφημίαν συνάντησιν τοῦ Τιλσίτ, μετὰ τὴν Ναπολέοντος καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, συνειληφθῇ περὶ ρωσσικῆς εἰσβολῆς εἰς τὰς Ἰνδίας. Ὁ Τσάρος ἐδέχθη νὰ παραχωρήσῃ τὸν στόλον τοῦ τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ φαίνεται ὅτι ἐπρότεινεν εἰς τὸν Ναπολέοντα, τὴν ἀρχηγίαν τῶν κατὰ ξηρὰν στρατευμάτων. Τὸ σχέδιον ὅμως ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Ἀνεφύη ἐκ νέου κατὰ τὸ 1854, τὴν ἐποχὴν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Ἡ Ρωσσία τότε, διὰ νὰ προκαλέσῃ περιπασιμόν, ἐσχεδίνασε μίαν εἰσβολὴν εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀλλὰ διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὸ σχέδιον ἐγκατελείφθη. Ἡ ἥττα τῆς Κριμαίας, τὴν ὑπεχρέωσε νὰ παρατηρήσῃ τὴν πρὸς τὰς Στενὰς ἐπεκτάσεως, ἡ ἔξω δὲ τὴν ὁδοῦν τῆς κεντρίας καὶ ἄνω Ἀνατολῆς. Τὸ 1861 οἱ Ρώσοι οἰκειοποιήθησαν τὴν πόλιν τοῦ Τουρκιστάν, τὸ 1865 τὸ Τάσκεντ, τὸ 68 τὴν Σαμαρκάντα, τὸ 69 τὸ Χανάτον τῆς Φεργανά, εἰς τὰ σύνορα τοῦ σινοῦ Τουρκιστάν. Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος, ὁ στρατηγὸς Σκομπέλεφ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος ἓνα κανονικὸν σχέδιον εἰσβολῆς τῶν Ἰνδιῶν, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ Ἀγγλοὶ ἀπήντησαν κομψῶς, μετὰ τὸν ρωσσο-τουρκικὸν πόλεμον τοῦ 77. Εἶναι πιθανόν ὅτι, οὔτε ἡ Βασίλισσα Βικτωρία, τῆς ὁποίας ὑπεθυμία τὴν ἀντιρωσσικὴν στάσιν ἦτο τελείως ἐνήμερος τῶν υποχθονίων ἐνεργειῶν τῶν μουσικῶν πρακτόρων τῆς, εἰς τὴν Μέσῃ Ἀνατολῇ. Εἶναι γεγονός ὅτι οἱ Ρώσοι κατηγορήσαν ἀγρίως τὴν Μεγάλην Βρετανίαν, ὅτι προεκάλεσε τὸν πόλεμον αὐτόν, ἀκριβῶς διὰ νὰ ρίψῃ τὰ σχέδια τοῦ Σκομπέλεφ. Αὐτὸ ἐφάνη βεβαιούμενον ἀπὸ

τὴν στάσιν τὴν ὁποίαν ἐτήρησαν οἱ Ἀγγλοὶ, εἰς τὸ συνέδριον τοῦ Βερολίνου. Ὁ Σκομπέλεφ κατόρθωσε μόνον νὰ καταλάβῃ τὸ 1884, τὸ Μερθ. Ἡ εἰσβολὴ του, καθὼς καὶ ἡ εἰσβολὴ τοῦ Ὀρλώφ τὸ 1801, ὑπῆρξαν αἱ μόναι ρωσσικαὶ εἰσβολαὶ εἰς τὰς Ἰνδίας.

Ἡ πολιτικὴ ὁδοὸς τῆς Ρωσσίας, ὑπῆρξε πάντοτε ἀντιαγγλική. Ἡ ρωσσικὴ ἐπέκτασις εἰς Σιβηρίαν, ἦτο ἡ συνέπεια τῆς ἀδυναμίας νὰ ὑπερβῇ τὸ ἀγγλικὸν ὀρεινοὶκὸν φράγμα, εἰς τὴν ἐγγὺς καὶ τὴν μέσῃ ἀνατολῇ. «Ἐξ αὐτοῦ, — βεβαίως ὁ Ἀγγλος συγγραφεὺς Φίσερ — τὸ ἱερὸν μῖσος, τὸ κυριαρχήσαν πάντοτε εἰς τὴν ἔνασιν τῆς Ἀγγλικῆς Ρωσσικῆς πολιτικῆς. Ὁλόκληρος ἡ ρωσσικὴ φιλολογία, κατὰ τὴν περίοδον, ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ 1907, ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ βίαιον ἀντιαγγλικὸν ἀσθήμα. Ἡ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ὑπῆρξε πάντοτε ἡ Δολία Ἀλβιών».

Καὶ ὑπὸ τὸ μολοσεβικὸν καθέστω;

Ἡχολήθη ἡδη προηγουμένως, ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου. Οἱ μολοσεβικοὶ, ἐξηκολούθησαν ὑπὸ διαφορετικὴν μορφήν, τὸ τσαρικὸν πρόγραμμα. Ἡ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ὑπ' ἀρ. 1 κίνδυνος. Αἱ Ἰνδία, δὲν ἔπρεπε νὰ κατακτηθοῦν, ἀλλὰ νὰ μολοσεβικοποιηθοῦν, ἀφοῦ ἀπεβάλλοντο οἱ παρόντες κύριοι τῆς. Δὲν χρειάζεται νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ ὅσα εἶπωμεν ἡδη, ἀρκεῖ ἓνα καὶ μόνον παράδειγμα. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1920, ἔγινε εἰς Βακοῦ κρυφίως, ἓνα «Συνέδριον τῶν ἀνατολικῶν λαῶν», ὑπῆρξε ἓνα εἶδος Βαβέλ, συνεκεντρώθησαν Ἰνδοί, Τουρκοβουχαρινοί, Οὐζμπεκοί, Ἀρμένιοι, Τουρκομάνοι, Ἑβραῖοι. Καλμυκοί, Οὐκρανοί, Γεωργιανοί, Πέρσαι ἀκόμη καὶ μερικοὶ ἀπεσταλμένοι τῶν λεγομένων φυλῶν Τσετσέντζη. Εἰς τὴν θορυβώδη καὶ συγκεχυμένην αὐτὴν συγκέντρωσιν — 1891 ἀντιπρόσωποι, 37 διαφόρων ἐθνικοτήτων, ὑπηρετούμενοι ἀπὸ στρατιὰν ἄλλων τόσων διερχομένων, φωνασκούσαν ταυτοχρόνως ἀπὸ τὸ βῆμα των — ἀνεκοινώθη καὶ ἐσχυρίσθη τὸ πρόγραμμα τῆς Κομίντερν, σχετικὸν μετὰ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν ἐνέργειαν εἰς τὴν μέσῃ ἀνατολῇ. «Ἀδελφοί — ἔλεγεν ἓνα ἐκκληρὸς τοῦ συντρόφου Ζηνόβιεβ — ἡμεῖς σὰς προσκαλοῦμεν εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον, πρὸ παντός ἐναντίον τοῦ Βρετανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Μία καὶ μὴν κραυγὴ ὑψώθη ἐκ τῆς συνελεύσεως: «Γκεχάντ, Γκεχάντ». Οἱ 1891, ἀνηγέρθησαν, ὡς εἰς ἄνθρωπος καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐκκαφαντικῶν φωνῶν, ὤμωσαν πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς βραχίονας των, ὀπλισμένους μετὰ σπάθας τῆς Δαμασκού, μετὰ καμπυλὰ ἐχειρίδια μετὰ πιστόλια μετὰ ἰνδικὰ ξίφη. «Γκεχάντ, Γκεχάντ», ὠρκίζομεθα, ὠρκίζομεθα. Προήδρευον τοῦ Συνεδρίου, ὁ Ζηνόβιεβ καὶ ὁ Ράντεκ, ἐλθόντες ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Μόσχαν, μετὰ ἓνα ἄλλο πρόσωπον, παραμεινὼν θλιβερῶς περιφρονεῖν εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ χρονικά, τὸν Μπέλα Κόυν.

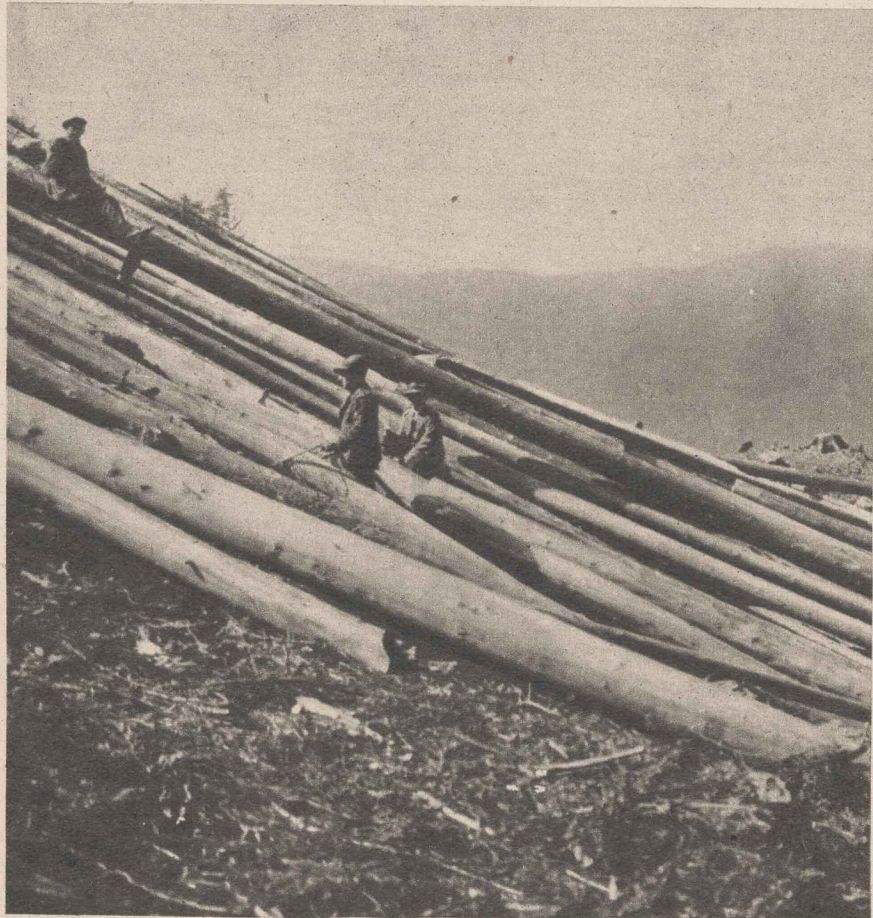
Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἓνα ἐπείσοδιον, μετὰ τῶν χιλίων, τῆς πεισματώδους ἀντιαγγλικῆς πολιτικῆς τῶν μολοσεβικῶν. Διήρκεσε σταθερῶς, μετὰ λαχίστας ἀλλοιώσεις, μέχρι τοῦ 1939. Τώρα παρεχώρησε τὴν θέσιν τοῦ εἰς μίαν περὶ αὐτῆς φίλων. (Πρόκειται περὶ μεταβολῶν αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν ἐντὸς τῆς ἱστορίας: ἡ διάρκειά των ὅμως, ἐκτός ἐξαίρεσεων, εἶναι προβληματική).



Ὁλίγη πρωϊνὴ πυγμαχία ὀφελεῖ εἰς τὴν ὑγείαν, καὶ πρὸ παντὸς ἀδυνατίζει. Οἱ ἀδελφοὶ αὐτοί, (ὁ μεγαλύτερος, 12 ἐτῶν, ζυγίζει 91 κιλά καὶ ὁ μικρότερος, 6 ἐτῶν, 63 κιλά) εἶναι διάσημοι εἰς ὅλην τὴν Χιλήν, ὅπου ζοῦν.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΑΣΟΥΣ

σελ. 14



Το δάσος είναι ή πλέον αὐστηρά φυσική μορφή τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἑδάφους, ἀφοῦ ὅμως φυσικά, ἀφαιρέσωμεν τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ πλέον δὲ τὸ ὑψηλότερον στάδιον τῆς φυτικῆς προόδου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀποβλέπει καὶ τείνει τὸ ἔδαφος. Ἡ ἔρημος, ἡ στέππα, ὁ λειμὼν, ἡ σαβάνα, ἡ τούντρα, τὸ δασύλλιον καὶ τὰ ἄλλα, ἀντιπροσωπεύουν ἀρχικάς ἢ μεταβατικάς φάσεις, τῆς προσπαθείας πολιτισμοῦ τῆς γῆς. Τὸ δάσος εἶναι ἡ τελευταία φάσις, ἡ ὀριστική, πλουσία, ἀπαιτητική. Ἀπαιτεῖ τὸ ἐλάχιστον ὑγρασίας καὶ θερμότητος. Δὲν ἐκτιμᾷ καὶ ἀρνεῖται ὠρισμένα ὕψη καὶ ὠρισμένα πλάτη: ἔχει πολικά ὄρια καὶ ὄρια τῶν ὀρέων. Ἐκεῖ ὅπου βασιλεύει, εἶναι κύριος καὶ ἀπολαύει τῆς συνεργασίας τῶν πλέον περιέργων φυτικῶν συνεταιρισμῶν, ὑπακούοντων εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, με ἐνεργητικὴν ἀναλογίαν, σοφὴν καὶ ζωηράν, ἡ ὁποία φαίνεται εἰς τοὺς ἀδάεις σκανδαλώδεις σύγχυσις θαυμάτων, δὲν εἶναι ὅμως ἄλλο παρὰ μία φυσική ἰσορροπία δυνάμεων.

Ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρξε πάντοτε εἰς ἐπαφὴν με τὸν δασικὸν πολιτισμὸν τῆς γῆς, δύναται δὲ νὰ λεχθῇ ὅτι ἐκάστη ἐποχὴ ἔδωσε εἰς τὴν ἐπαφὴν αὐτήν, ἓνα ἰδικόν της ἀποτύπωμα καὶ ἰδικὴν της κατεύθυνσιν, σχεδὸν ὅμως πάντοτε, εἰς τὸ τέλος μετμελλήθῃ διὰ τὰς ἐχθρικές της πράξεις. Μόνον ἐκεῖ ὅπου εἰς

τὴν θέσιν τῶν ἀποκοπέντων κορμῶν τῶν δένδρων, ὁ ἀνθρώπος ἐφύτευσε, με ὑψηλοὺς λιθίνους στύλους καὶ πυραμίδας καὶ λιθοστρώτους καὶ εὐθείας ὁδοὺς, τὰ σημεῖα τοῦ εἶδους του — μέγαρα, πόλεις, ἀνάκτορα — τὸ δάσος ἐθαύμασεν καὶ δὲν ἐξεδικήθη. Εἰς ὅλας τὰς ἄλλας περιπτώσεις, ἡ ἀδίκος νίκη τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ δάσους, ἐπληρώθη πολὺ ἀκριβὰ. Ὅταν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ δάσος ὁ αἰωνόβιος μανθῦας τῆς πυκνῆς φυτείας, με τὰς βαθείας καὶ ἰσχυράς ρίζας, ἡ εὐγεντική καὶ ἀνταντικατάστατος ἐνέργεια, ἐπὶ τῆς ὑδραυλικῆς κυκλοφορίας, τὸσον τῆς ὑπογείου ὅσον καὶ τῆς ἐπιφανειακῆς, μειώνεται, ἐμποδίζεται ἡ ἐξάτμισις τοῦ ἑδάφους, δὲν ἀναχαιτίζεται ἡ ροὴ τῶν ὑδάτων οὔτε ἡ διάβρωσις τῶν ἑδαφῶν, δὲν πλουτίζουν αἱ ὑπόγειοι πηγαί, πωχεύουν τὰ ὄρη καὶ αἰχμαλωτίζεται τὸ ἔδαφος εἰς τὰς καταστρεπτικὰς ὀρέξεις τῶν πλημμυρῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ καταστροφὴ τῶν δασῶν, ὑπῆρξε πράξις κακῆ τοῦ ἀνθρώπου, ἔλαβε χώραν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἦτο πλέον ἐντονος καὶ ἐπομένως πλέον πολιτισμένη: εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ εἰς ὀλίγα ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπάρχουν σήμερον, περίπου 5 ἑκατ. στρέμματα δασῶν, ὑπόλοιπον, πολὺ μεγαλυτέρου δασικοῦ πλοῦτου, ὑφισταμένον ἀκόμη, μέχρι πρὸ ὀλίγων αἰώνων.

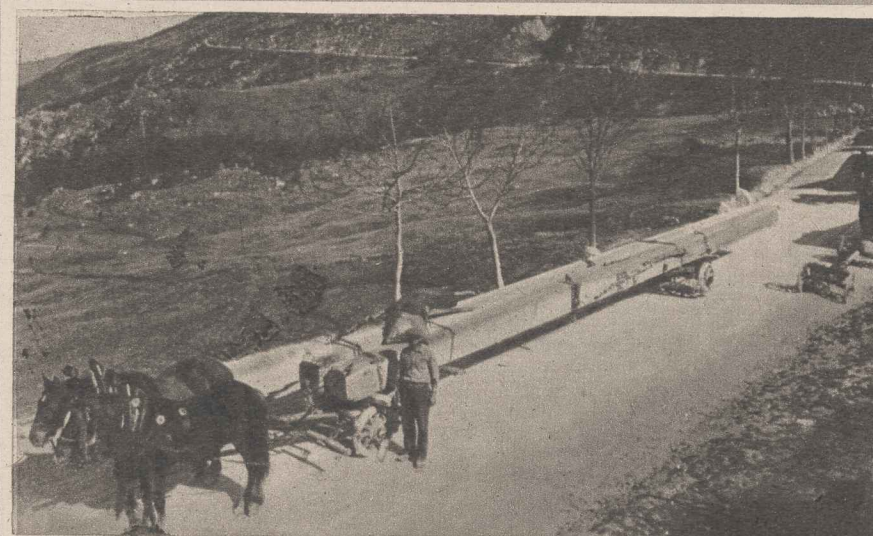
NICOLA BALISTRERI

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΟΠΗΝ τῶν κορμῶν καὶ πρὶν τοὺς μεταφέρουν εἰς τὰ κέντρα τῆς χρησιμοποίησεως των, τοὺς καταμετροῦν προσεκτικῶς διὰ νὰ γνωρίζουν τὸν κυβισμόν τῆς ξυλείας, ἡ ὁποία εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῇ.

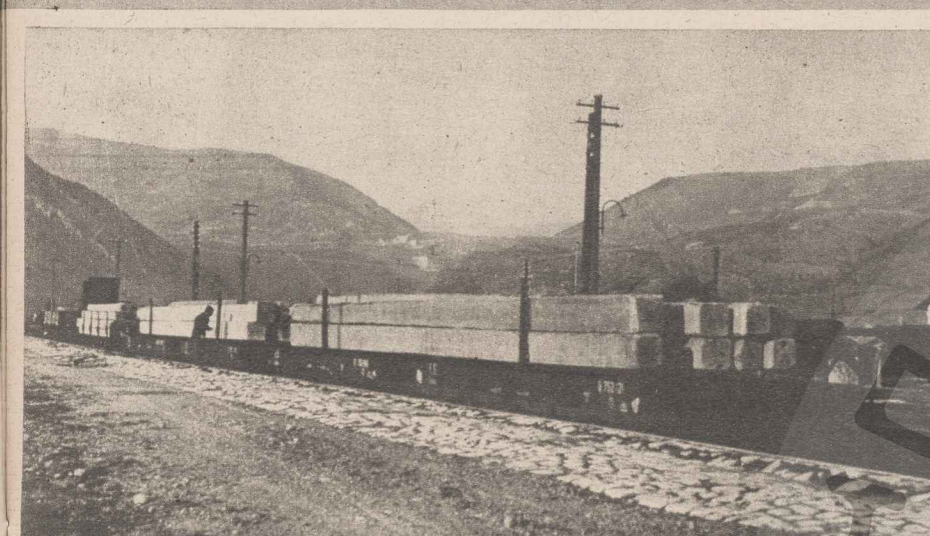
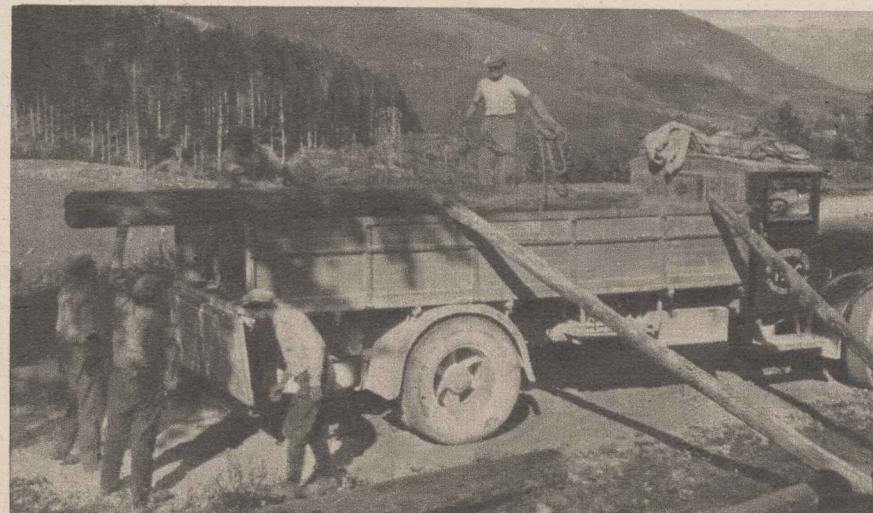
σελ. 15



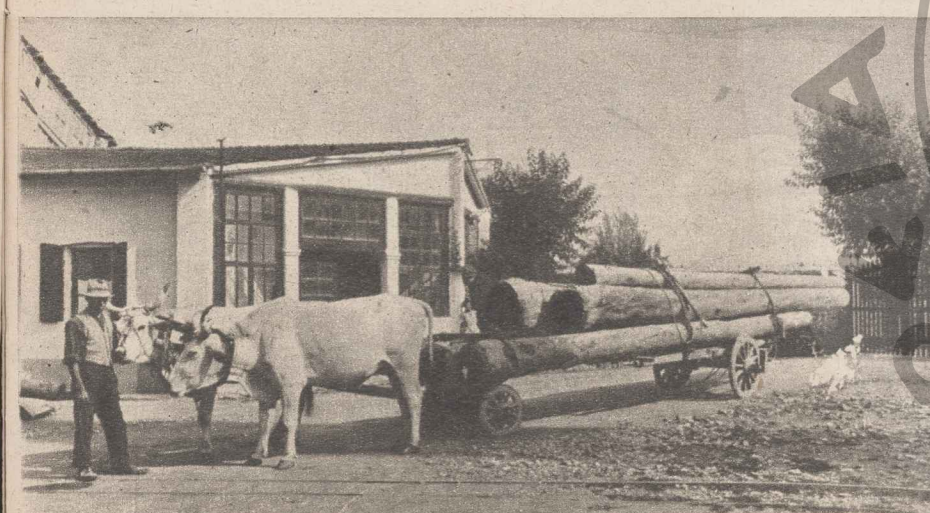
ΟΙ ΚΟΡΜΟΙ δὲν διαχωρίζονται πάντοτε εἰς τὰ μεγάλα ἔργοστάσια, ἐνίοτε γίνεται μία πρώτη διαλογὴ εἰς τὸ ὑλοτομεῖον, ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὑλοτόμους.



ΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ Ὅλα τὰ μέσα μεταφορᾶς, τὰ ὁποῖα γνωρίζει ὁ ἀνθρώπος, χρησιμοποιοῦνται σύμφωνα με τὰς περιπτώσεις καὶ τὰς ἀπαιτήσεις, διὰ τὴν πλέον οἰκονομικὴν μεταφορὰν τῆς ξυλείας, ἀπὸ τὰς δασικὰς ζώνας εἰς τὰ κέντρα τῆς διαλογῆς καὶ χρησιμοποίησεως:



κάρα συρόμενα ἀπὸ ζῶα, αὐτοκίνητα, γλύστρημα τῶν κορμῶν ἐπὶ τῆς χιόνος, σιδηρόδρομοι βωδμάξαι καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῇ.

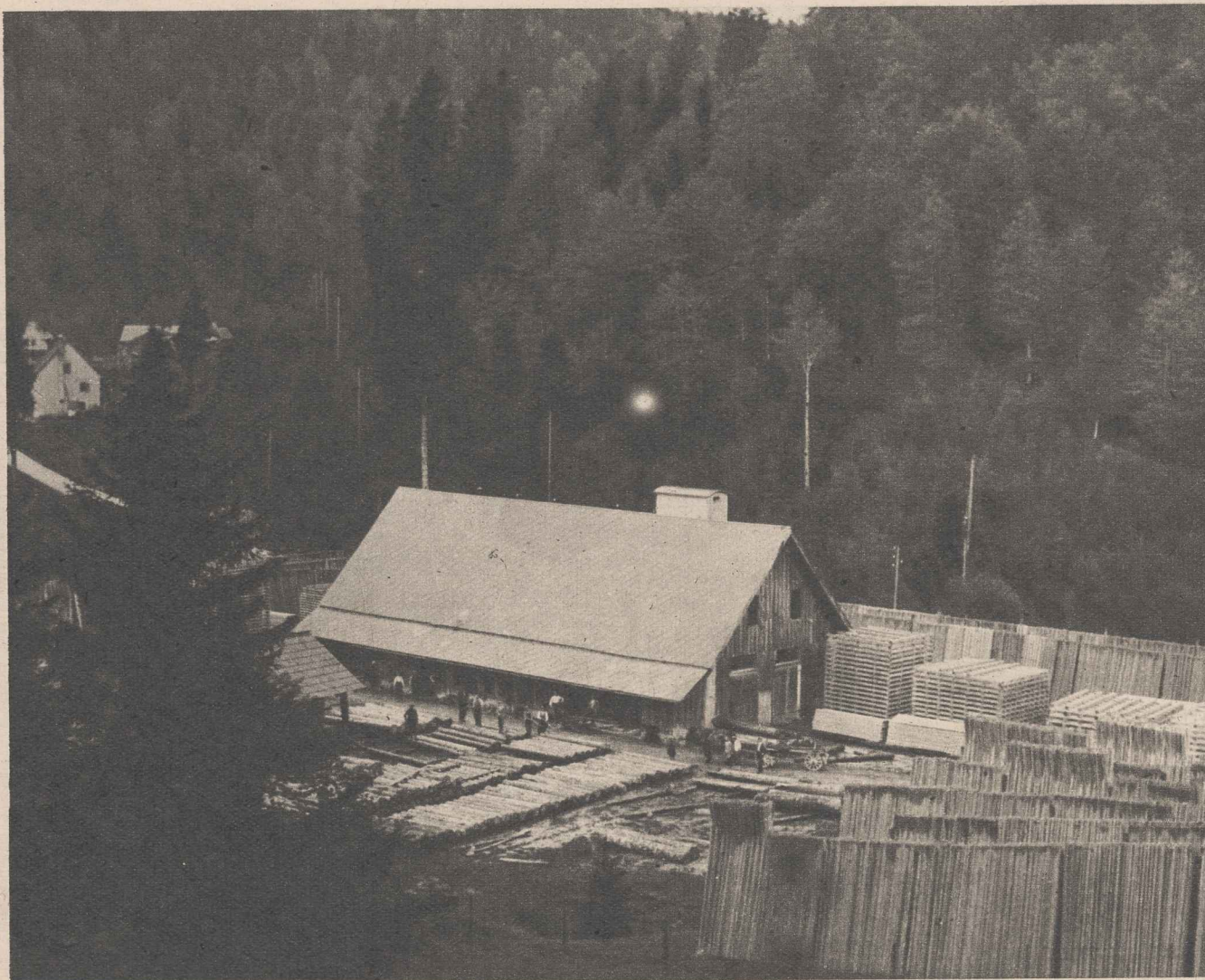


ἀκολουθεῖ

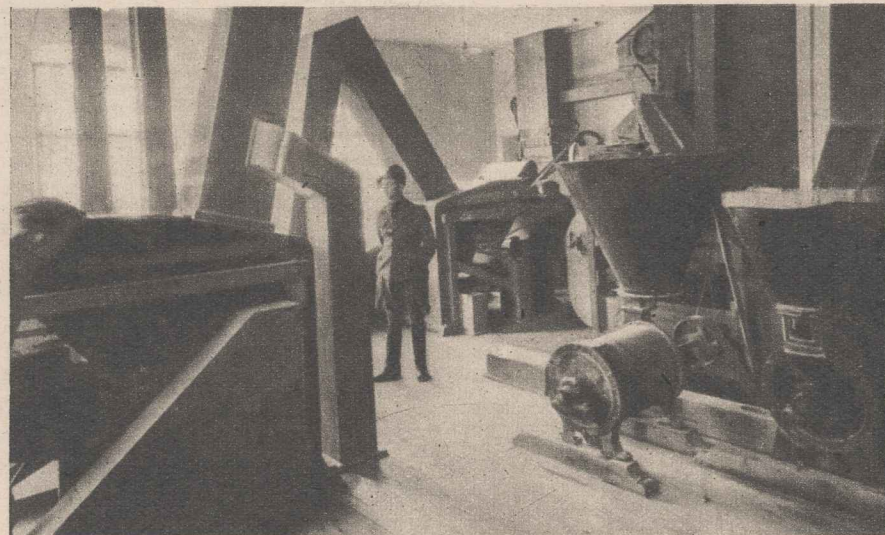
ΑΝΑΔΑΣΩΣΕΙΣ

Διὰ τῆς ἀναδασώσεως, ἐπαναφέρεται ἐπὶ μεγάλων ἐπιφανειῶν τοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους, κυρίως ὄρεινου, ἡ ἰσορροπία τῶν φυσικῶν δυνάμεων. Ἡ ἰσορροπία αὕτῃ ἐταράχθη ἀπὸ τὰς προηγουμένας γεννεᾶς ἢ κατεστράφη διὰ τῆς ἐκδασώσεως τῶν ὀρέων καὶ διὰ τῶν ἀλληλοδιαδόχων χρησιμοποιήσεων τοῦ ἐδάφους τοῦ ὁποῖου ἡ σταθερότης, μετετράπη προκαλοῦσα τὴν παρακμὴν καὶ αὐτὴν τὴν καταστροφὴν τοῦ ὄρους καὶ τὴν ἀναφυὴν ἐπικινδύνων γαιολογικῶν φαινομένων. Ἐπειδὴ δέ, ἡ τακτοποίησις τῶν ὀρέων, εἶναι στενῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν εὐημερίαν τῶν πεδιάδων, συμβαίνει ὥστε ἡ ἀναδάσωσις νὰ προσλαμβάνῃ μίαν σπουδαιότητα πρώτης τάξεως, εἰς τὴν ἀκεραίαν ἐξυγίανσιν τοῦ ἰταλικοῦ ἐδάφους.

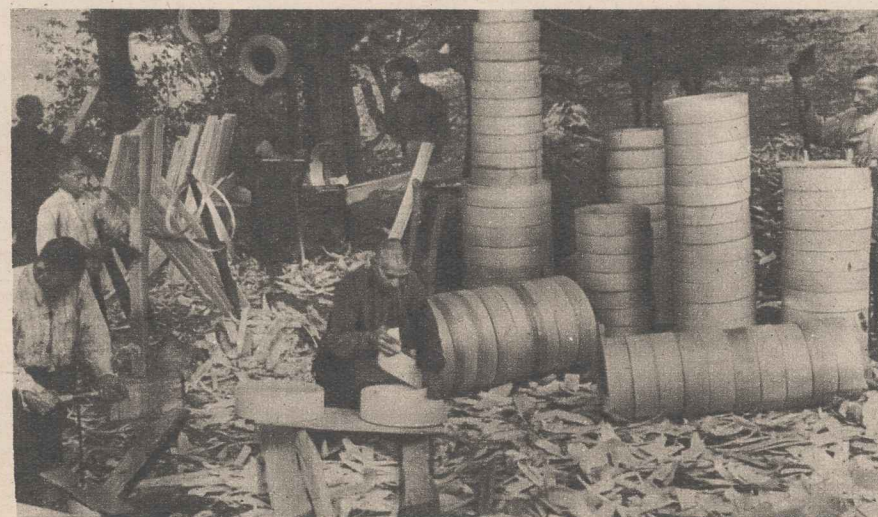
Ἡ ἀναδάσωσις εἶναι πάντοτε ἐργασία βραδεῖα καὶ τμηματικὴ. Πρὶν ἢ τὸ δάσος ἀποβῇ πηγὴ πλούτου καὶ ἐργασίας, διὰ τοὺς πληθυσμοὺς τοῦ ὄρους, χρειάζονται δεκαετίαι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων, πρέπει νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν κατοίκων του. Ἐπομένως, τὸ πρόβλημα τῆς ἀναδασώσεως, δὲν εἶναι μόνον πρόβλημα τεχνικόν, ἀλλὰ καὶ κοινωνικόν ἐπίσης καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λυθῇ, παρὰ μόνον ὅταν περιληφθῇ ἐντὸς τοῦ εὐρέως προβλήματος τῶν σχέσεων, μεταξὺ ὄρους καὶ πεδιάδος. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τείνει ἡ φασιστικὴ νομοθεσία.



ΣΥΧΝΑ, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δάσους, λειτουργοῦν μεγάλα πριονιστήρια. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου μειώνονται αἰσθητῶς τὰ ἐξόδα μεταφορᾶς, διότι ἀντὶ νὰ μεταφέρεται ἡ ἀκατέργαστος ξυλεία μεταφέρεται τὸ ἡμικατεργασμένον προϊόν. Ὁ ἄνθρωπος εἰσδύει μὲ τὰς μηχανὰς του, εἰς τὴν καρδίαν τῆς φύσεως, διότι αὐτὸ εἶναι μοιραῖον.



ΔΕΝ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ ἐδῶ εἰς τὴν περιφέρειαν μεγαλουπόλεως, ἀλλ' εἰς τὸ κέντρον ἑνὸς οἰουδήποτε ἔθνικοῦ δάσους, διαχειριζομένου ἀπὸ τὴν δασικὴν ἀστυνομίαν. Εἰς τὰ ἀποξηραντήρια καὶ τὰ πριονιστήρια ἡ ἐργασία εἶναι συνεχής. Ἐφαρμόζουσα τὰς κειμένας νομοθεσίας, ἡ δασικὴ ἀστυνομία, δὲν ἐπιτρέπει τὴν καταστροφὴν τῶν δασῶν, ἀλλ' ἐργάζεται μὲ τὸν πλέον ὀρθολογιστικὸν καὶ χρήσιμον τρόπον διὰ τὸ δάσος καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ζῶντας.



ΕΔΩ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ εἰς τὸν καθαρὸν καὶ ὑγιεινὸν ἀέρα τοῦ δάσους. Ἐτοιμάζονται τροχοὶ δρυῶς καὶ λαβαὶ λιγαριᾶς, σκαπανῶν καὶ σφυρῶν. Διὰ τὴν παρασκευὴν λαβῶν, ὑπάρχουν εἰς πολλὰς δασικὰς περιοχὰς καὶ ἐιδικῶς εἰς Τοσκάνην καὶ Πιστόιαν, ἐιδικοί τεχνίται, ἀπσκητῆσαντες μεγάλην ἐπιτηδεύτητα.



Ἴδου καὶ μία σκηνή, ὁμοιάζουσα ὥς νὰ μὴν εἶναι πραγματικὴ, τόσον εἶναι ὑποβλητικὴ καὶ κινηματογραφικὴ. Εἶναι τὸ προσωρινὸν καταφύγιον τῆς οἰκογενείας ἑνὸς ἀνθρακέως, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται εἰς τὸ δάσος διὰ τὴν παρασκευὴν ξυλανθράκων.



ΞΥΛΑΝΘΡΑΚΕΣ Κατά την παρούσαν πολεμικήν περίοδον, ἡ ἐργασία διὰ τὴν παρασκευὴν, τῶν ξυλανθράκων τῶν χρησιμευόντων διὰ τὰς ἀστικές ἀνάγκας, εὐρίσκεται ἐν πλήρῃ ἀκμῇ, ἐπί-



σης καὶ διὰ τὴν μείωσιν τῆς καταναλώσεως τοῦ γαιάνθρακος, προωρισμένου εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὰς πολεμικὰς ἀνάγκας. Εἶναι μίᾳ ἐκ τῶν τόσων συνεισφορῶν, τὴν ὁποίαν προσφέρουν οἱ



κατοικοὶ τῶν ὀρέων καὶ ἡ δασοφυλακὴ, εἰς τὸ ἐμπόλεμον ἔθνος. Οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους πρὸσέχουν εἰς τὴν κοπὴν τῶν ἀναγκασιούτων ξύλων καὶ κατόπιν σχηματίζουν τὰς ἀνθρακιάς.



Ο ΞΥΛΑΝΘΡΑΞ τίθεται ἐντὸς σάκκων καὶ ἀφοῦ καταγραφῇ ἀπὸ τὴν δα-



σοφυλακὴν, μεταφέρεται εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὰ δύσβατα ὄρεϊνὰ μονοπά-



τια, ἀπὸ μακρὰς σειρᾶς ἡμιόνων ἢ διὰ τοῦ ἐναερίου σιδηροδρόμου.



ΕΝΙΟΤΕ οὔτε εἰς τοὺς ἡμιόνους δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ φθάνουν εἰς τὰ ξυλανθρακευτικὰ κέντρα. Ὁ ἐναέριος σιδηρόδρομος ἔλυσε τὸ πρόβλημα.



Εἰς τὴν ΠΕΔΙΑΔΑ, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων, πολλοὶ σιδηροδρομικοὶ σταθμοὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ὑπηρεσίαν τῶν δασικῶν προϊόντων.

ΑΓΩΝΕΣ ΙΤΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Τετρακόσια είναι ή μεγάλη εποχή της έπικής ζωγραφικής. Ο Πιζανέλλο, ο Παύλος Μαρτσέλλο, ο Ιάκωβος Μπελλίνι, ο Πέτρος Ντέλλα Φρατζέσκα, ειργάζοντο σχεδόν συγχρόνως. Η ανάγννησις είναι δολόκληρος ποτισμένη από έπικόν πνεύμα. Η άρχαία ιστορία, αϊ κυκλικαί σφαγαί, αϊ πρώται σταυροφορίαι, ή ζωή και αϊ πράξεις των άρχαγγέλων, αϊ μονομαχίαι, τά τρόπαια, ή μυθολογία, δλαι αϊ έποχαί, είναι πηγαί έμπνεύσεως διά τοιχογραφίας και ζωγραφικάς. Ο Παύλος Μαρτσέλλο έλυσε και έφήρμοσε τό ιδεώδες εκείνο της τάξεως και των απόλυτων αξιών, πού είναι μία από τας βαθυτέρας και πλέον συγκεκριμένες φιλοδοξίας του ανθρώπου της Αναγεννήσεως. Γεωμετρία, μαθηματικά, δλοι οί κανόνες του χώρου και της προοπτικής, αρχίζουν μαζί του. «Αί μάχαι» του Παύλου Μαρτσέλλου, είναι τρομεραί πολεμικά μηχαναί, των οποίων τα μεταλλικά εξαρτήματα, αντίστοιχούν προς μίαν όρθολογιστικήν μαχητικήν αρχιτεκτονικήν. Τά τοπεία του δμοιάζουν προς εργοστάσιον, με διάφορα πατώματα.

Δυσανγής, θά έλέγαμεν ήλιόλουστος μάς παρουσιάζεται ο Πέτρος Ντέλλα Φρατζέσκα εις τας έπικάς του συνθέσεις, τας κορυφουμένες εις την «Ήτταν του Κόρσο» και εις την «Μάχην του Μασέντσιο». Ο σίδηρος των πανοπλιών φαίνεται ως νά έχη διάφορον ήχον, ούρανίας αντίήσεις. Αϊ προοπτικά ισοβαρίζουν και ο άνθρωπος είναι ακόμη τό κέντρον της ύφηλίου, ακόμη και μεταξύ των κινήμων των άλλων και έν μέσω των σφαγών. Η σύνθεσις του Φρατζέσκα είναι αυτός ο νόμος της άρμονίας και τά μνημειώδη σχήματα του, ισορροπούν χωρίς τά ύπολογισμένα εύρηματα του Παύλου Μαρτσέλλου. Ο Παύλος Μαρτσέλλο και ο Πέτρος Ντέλλα Φρατζέσκα, είναι οί αληθείς άρχηγοί της έπικής ιταλικής ζωγραφικής, της έπικής θεωρουμένης ως πλαστικής παραστάσεως πράξεων και γεγονότων, τά όποια διά μέσου του μύθου και της ιστορίας αποκτούν ιδικήν των φαντασίαν. Ο Άνδρέας Ντελ Καστάνιο, ζωγραφίζει γενναίους άρχηγούς, τά πρόσωπα των οποίων φέρουν τά ίχνη των νικών. Τό ίδιον και ο Μαντένια, με τον Άγ. Γεώργιον. Ο Μαντένια δέν ζωγραφίζει μόνον άρχαγγέλους, άλλ'έπίσης και ρωμαίικούς θριάμβους. Οί Άντώνιος και Πέτρος ντελ Πολλάινο, αναπαριστούν σκληράς μυθολογικάς σκηνάς. Τά άλογα άναπαύονται, οί κένταυροι καλπάζουν, οί μινώταυροι, οί φαύνοι, οί πλέον παράδοξοι συνδυασμοί του μύθου. Τρομερά είναι ή μάχη μεταξύ κενταύρων του Πέτρου Ντι Κόζιμο. Ο Κόσσα και ο Τιέρα, ζωγραφίζουν συμβολικούς θριάμβους, άρματα της Άθηνάς, συρόμενα από πέντε πολεμιστάς. Εις τας τοιχογραφίας του, διά την Μητρόπολιν του Ορβιέτο, ο Λουκάς Σινιόρέλλι, ζωγραφίζει δαίμονας, μαχομένους με φρενήτιδα με τούς κολασμένους. Η ήμερα της Κρίσεως είναι μία αδιάκοπος συνέχεια τρομερών σφαγών. Την τελευταίαν μεγάλην έπικήν έκλαμπήν, την προκαλεί ο μαγνητικός Τιντορέττο.

RAFFAELE CARRIERI



Λεπτομέρεια της μάχης του Paolo Uccello.



JACOPO BELLINI: Πολεμισταί.



PAOLO UCCELLO: 'Η ήττα του Σάν Ρομάνο.





G. Greco N. 14

Ἡ «Μάχη τῆς Ζάρας» ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἐπικοῦ κύκλου τοῦ Τιντορέττο, καὶ ἐξωγραφίσθη ἐντὸς τριῶν ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς, ἀπὸ τοῦ 1584 μέχρι τοῦ 1587, διὰ τὴν αἰθουσαν τῶν ψηφοφοριῶν τοῦ Δουκικοῦ Ἀνακτόρου, τὴν ἰδίαν αἰθουσαν, ἣ ὁποία πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἐδέχθη τὴν «Μάχην τῆς Ναυπάκτου» καῖσαν κατὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ 1577. Εἶναι ἡ μεγάλη ἐποχὴ τῶν μαχῶν τοῦ Τιντορέττο. Ἐφαίνεται ὅτι τὸν ὡδήγει μανία ὡς τοῦ Ἀριόστου, ἀνάμεσα εἰς βροντὰς καὶ ἀστραπὰς. Ἡ θαυματουργὸς γεροντικὴ χεὶρ του, ὡς ἡμιθέου, εἶναι ἐλαφρὰ ὡς τοῦ πλέον νέου καὶ θαρραλέου πυροβολητοῦ τῆς Γαληνοτάτης.

Ἀπὸ τὸ 1584, μέχρι τοῦ 1587, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν «Μάχην τῆς Ζάρας» ἀρχίζει καὶ τελειώνει διὰ τὴν αἰθουσαν τοῦ Μεγάλου Συμβουλίου τὸν πίνακα «Οἱ βενετοὶ πρεσβεύται ἐνώπιον τοῦ Βαρβαρόσσα» τὴν «Ἀμυναν τῆς Μπρέσιας», τὴν «Μάχην τοῦ Ρίβα ἐπὶ τῆς Γκάρντα» καὶ τὴν «Μάχην τῆς Καλλιπόλεως». Τὸ 1580 εἶχε τοποθετήσει τὰς τελευταίας τέσσαρας μάχας, ἐκ τῶν οὐκ τῆς πινακοθήκης τοῦ Μονάχου, ζωγραφισθείσας διὰ τὸν Δοῦκα τῆς Μάντοβας. Εἰς τοὺς βενετικούς κώδικας, ὁ Τιντορέττο ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ πολλὰς σελίδας ἐπὶ τῶν κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ ξηρὰν ἐπιχειρήσεων. Ἴδου μία τοῦ Ἀλβίξε Σοράντσο, διὰ τὴν μά-

χην τῆς Ναυπάκτου: «Ἡ Α. Ὑψηλότης, βλέπουσα ἀκόμῃ μίαν ὁμάδα 90 πλοίων, ὀπλισμένων, νὰ ἐρχεται ὅλη μαζί πρὸς τὸ μέρος του, γνωρίζων πόσον ἐσήμενιν νὰ νικήσῃ τὴν μάχην, εἰδοποίησε τὸν πλοίαρχον τῆς ὀπισθοφυλακῆς, ὅτι ἔπρεπε νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν μάχην μετὰ τὰς γαλέρας του, πρᾶγμα ποὺ ἐξετελέσθη ἀμέσως ἀλλὰ δὲν ἐφθασαν ἐγκαίρως καὶ ἡ συμπλοκὴ μετὰ τοὺς τούρκους ἤρχισε. Ὁ Ἀλὴ Πασᾶς συνητήθη μετὰ τὸν Κύριον Μάρκον Ἀντώνιον Κολόννα, μετὰ τὸν Πομελίν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ μάχη ἐγενικεύθη. Καὶ οἱ ἰδικοί μας, ἔπρεπε νὰ πολεμήσουν μετὰ γαλέραν καὶ ἓνα μικρὸν πλοῖον. Ἐν τῷ μεταξύ

ἡ μάχη μας, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς πρώτης ὁμοβροντίας τῶν κανονιῶν μας καὶ τῶν πυροβολισμῶν μας, ἔκαμε νὰ πέσουν πολλοὶ νεκροὶ καὶ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὰ πολὺ περισσότεροὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὀλίγους πυροβολητάς, ἀλλὰ πολλοὺς τοξότας, ποὺ ἐπλήγωσαν τοὺς ἰδικούς μας ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐφόνευσαν. Οἱ γκαλεότοι μετὰ λίθους, ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ ζημίαν καὶ διὰ νὰ νικήθῃ ὁ πασᾶς ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς μας, ποὺ εἶχον τριακοσίους πυροβολητάς, ἐκύκλωσαν τὰς γαλέρας τοῦ πασᾶ, καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὅλοι αἱ τουρκικαὶ γαλέραι τῆς μάχης ἐνίκηθησαν».

RAFFAELE CARRIERI

Instituto Geográfico de Argentina - Nueva 3-1912-XX



PIERO DELLA FRANCESCA: 'Η μάχη του Κανσταντίνου.



Στηριζόμενος επί των ράβδων, ως εις δεκανίκια, ο χιονοδρόμος χωρίς τήν δεξιάν κνήμην, κατορθώνει να ανέλθεται ακόμη και δυσκάλους άνωφερείας. Άργός, μεθοδικός, ασφαλής, προχωρεί, όπως οι φανταστικοί όρεινοι πρωταγωνιστάι μύθων.

ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΟΣ



Μ'ΕΝΑ ΠΟΔΙ

Υπάρχει ένας φοιτητής του πανεπιστημίου, ή ιστορία του οποίου θα ήδύνατο να περιληφθή εις τὰ άναγνωσματάρια της 4ης δημοτικού. Είναι ένας πρώτης τάξεως μαθητής της Ιατρικής σχολής, από ηλικίας δε δέκα έτών, συχνάζει τὰ χιονισμένα πεδία. "Εμαθε σκί, όταν ήτο έξι έτών, ένδεκα έτών ένικοωσε τούς άγώνας φοιτητών, εις ηλικίαν δεκατεσσάρων έτών έπεσε θύμα ατύχτητου δυστυχήματος και του άπεκόπη τó δεξιόν πόδι.

"Εμεινε άρκετους μήνας εις τó νοσοκομείον και όταν οι Ιατροί του ώρισαν να έκλέξη τόπον, διά ν'άλλάξη κλίμα διά την ανάρρωσιν του, ήθέλησε να μεταβή εις ένα μοναχικόν τόπον, εις ύψηλόν βουνόν. Δέν ήτο τύπος να καταβληθή από την μελαγχολίαν και ένα πρωί, έδοκίμασε να φορέση ένα σκί και την στιγμήν έκείνην έκλαυσε, ίσως διά πρώτην φοράν εις την ζωήν του. Την επομένη επανέλαβε την δοκιμήν και κατόρθωσε να διατρέξη όλίγα μέτρα και άντελήφθη ότι διά να υπερνικήση, την έλλειψιν του άλλου ποδός του, έπρεπε να επιτύχη με τούς βραχιόνες, όλην την απαιτούμενην δύναμιν διά την ώθησιν. Έζήτησε μίαν σφαίραν, έλαστικάς λαβράς και ρόπαλα και έξησκήθη εις την ίσορροπίαν και την πυγμαχίαν, και μετά δύο μήνας ήδύνατο ήδη να ένωθι με τούς ώραίους

περιηγητάς, πού μετέβαιναν πρós την έρημον εκείνην κορυφήν και να χρησιμεύση εις αυτούς οδηγός κατά μήκος τών μονοπατιών, τὰ όποία ο Ιδιος είχε χαράξη.

Κατόπιν επανέλαβε κανονικώς τὰ μαθήματα του και τόν χειμώνά τον προτιμώμενόν του σπόρ: δέν περιωρίσθη όμως εις τó να έκτελή περιπάτους εις την πεδιάδα ή να γλυστρά εις τας έλαφράς καταφερείας, ήθέλησε ν' άντιμετωπίση και πάλιν τó άλμα και τας άκροβασίας, τών όποίων κάποτε ήτο πρωταθλητής. 'Η έπιμονή του τόν ώδήγησε εις τóσον λαμπρά άποτελέσματα, ώστε σημερον ο νέος φοιτητής είναι διάσημος, εις όλον τόν κόσμον, αί κινηματογραφικαί εταιρίαι στέλλουν τούς όπερατέρ των διά να γυρίσουν βραχείας ταινίας του ανθρώπου, πού τρέχει και πηδά με τó σκί, με ένα πόδι μόνον. 'Επιθεωρήσεις και έφημερίδες όμιλούν διά τó φαινόμενον αυτό, οι Ιατροί και οι φιλόσοφοι, ένδιαφέρονται με πάθος γύρω από την περίπτωσιν αυτήν. Και τó άντικείμενον, τόσο ένδιαφέροντος, είναι αδιάφορον εις τας τιμάς και την περιέργειαν, διότι άρέσκεται μόνον να συχνάζη τὰ βιολογικά έργαστήρια και τὰ χιονοπεδία, χωρίς να έχη ποτέ, ουδ' επί στιγμήν, τó στεναχωρημένον ύφος άστέρος με τóσην διασημότητα.



"Όταν δέν δύνανται ν' ανέλθη επί του όρους, άσκείται εις μικρούς δρόμους και άλματα, εις τούς περίεξ κήπους, πού περίτοιχίζουν τó πανεπιστήμιον, εύτυχής πού διασκεδάζει τὰ παιδιά, πού τόν παρακολουθούν με μεγάλον θαυμασμόν.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΣΥΓΓΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ GIACOMO LEOPARDI

2

“Όταν ιδής καλούς σέ άπειλεί μία κακή περιπέτεια, Τό νά τρώγεις σταφύλια σημαίνει προσέχει πλημύραν βροχής. Οί κεραυνοί ακούμενοι καθ’ ύπνον, είναι όμιλία άγγέλων. Τό τρώγειν σůκα σημαίνει ματαίαις πολυλογίας. Τό γάλα είναι σημείον ειρηνικών συνηθειών. Τό γάλα διαλύει τας μηχανορραφίας τών έχθρων. “Αν γελας καθ’ ύπνον, είσαι δυσκόλων ήθών. “Αν βλέπεις ότι είσαι γέρων περίμενε τιμάς. “Αν κάθessαι γυμνός, φοβού ότι θά χάσης τά αγαθά σου. Κακή όσμη είναι σημείον παρενοχλήσεως. Είμαι άληθής ότι είς τό σημείον αυτό ο Λεοπάρδος οχολιάζει: «Ίδού τά άπόκρυφα τής άνειροκριτικής τέχνης, ίδού αί πηγαι τής τέχνης τού μέλλοντος, ίδού αί έξοχοι θεωρίαί τής μαντικής τέχνης. “Ω τυφλότης». Αί λέξεις όμως αούται δέν άκυρώνουν την χαράν του διά την περιέργειαν και την άγαπητήν φαντασίαν τών σφαλμάτων που άνεπόλησε. «Η κριτική επί τών λαϊκών σφαλμάτων» τροφοδοτεί την φαντασίαν του καί όχι την φιλοσοφίαν του: τόσοσ όστε μία ήμεραν θά δυνηθή νά προσφέρη έπίσης είς τό άπαρηγόρητον δόγμα του κακού του κόσμου καί την ματαιοδοξίαν τής ύφης, κάποιον χρωματισμόν καί σύμβολον: μίαν θέαν έντός τής όποίας την έπιθυμίαν του, έξή άποκρύφους κόσμους καί άπόκρυφον εύτυχίαν, που μίαν ήμεραν έφθανεν καί τώρα έτίθετο ως πνευματική άνάμνησις τών μυθικών χρόνων καί ως ζωνανή άνάμνησις του ίδιου του έφηβισμού εύτυχιομένου έκ τής μελέτης αυτών καί με αούτάς έλπίδας.

Κατ’ αυτών τόν τρόπον ή μυθική ούσία την όποιαν θά μεταφέρη είς τά «Διηγήματα καί είς τά έργα» την άφήγησιν τών ίδικών του ψυχικών καταστάσεων, θά εύρεθί κατά μέγα μέρος κατά την παιδικήν καί έφηβικήν ήλικίαν. Καί ή πείρα πρός μετάφρασιν ή όποία είς τήν «κριτικήν» ξεδιπλώνεται είς κάθε σελίδα καί διά συγγραφείς πολυ διαφόρους θά βοηθήσιν τόν συγγραφέα νά ύπερηγήσιν την γλωσσικήν εύκολίαν του έπτακόσια, τόσοσ συνδεδεμένη με την γαλλικήν γραφήν.

Ο Λεοπάρδη διατηρεί άκόμη είς την «κριτικήν επί τών λαϊκών σφαλμάτων» καί άκόμη καί είς τό νεώτερον μέρος του Zibaldoni τούς γαλλικούς τονισμούς, τό πνεύμα του όμως είναι ήδη ώριμον διά τόν κλασικισμόν είς την έννοιαν τής παραδόσεως.

Δέν θά ήτο δυνατόν νά βεβαιωθί ότι ο Λεοπάρδη είς την «Κριτικήν επί τών λαϊκών σφαλμάτων» εδρεν ήδη άποτελεσματικώς τό ύφος του. “Επειδή ο ίδιος ένδιεφέρετο διά την καθ’ έαυτό ύλην, τοιουτοτρόπως καί ο άναγνώστης σήμερον εύχρηστίεται από την άνθολογίαν εκείνην τών εικών καί τών περιέργων γεγονότων, συχνά κλεισμένων είς ώραιστάς ποιητικές ιδιότητας, τας όποιας ο Λεοπάρδη μνημονεύει είς τό άπ’ εύθείας κείμενον ή τό μεταφρασμένον.

Καί όμως είργάσθη έπίσης διά νά έξαγισθί. Αί αυτόνομοι σελίδες, αί όποια άπομένουν είς την μνήμην είναι όλίγα άλλα με σημασία. “Υπενθυμίζω τας σχετικές με τόν ύπνον τού πρωτογόνου άνθρώπου καί τας σχετικές με την μαγειάν. Καί είναι μεστή πειστικότητας ή σελίδ ή άφιερωμένη είς τόν ύπνον καί είς

“Η συνέχεια είς την σελίδα 37

μήμης, είς τας άπλήστους αούτάς μελέτας επί τής άστρονομίας καί επί τών σφαλμάτων τών αρχαίων, οί όποίοι δι’ αυτό τοτρόπο έγένυσαν τόν κόσμον με άυτάπατας καί έξωράσαν την ζωήν.

Είς τό ύλικόν εκείνο τών ούρανών, τών μυστικών καί μυστηρίων τών πραγμάτων, έξηγημένων ή ένασφακμένων είς μύθους καί μυθολογήματα, ή ποιητική κλίσις του Λεοπάρδη έπεζήτησε την έπιθυμίαν του θαυμασμού του καί τούς τόνους τής μουσικής του. Οί ούρανοί καί τά άστρα έγραφον είς την θέαν των καί την ιστορίαν των, καμωμένην από άρχειούτους καί άτέχνους ποιητάς, κατόπιν από μορφωμένους μυθολόγους καί τεχνίτας, την ποιητικήν άγωνίαν του Λεοπάρδη. Καί όταν είς τόν ένήλικα συγγραφέα, ή άλήθεια ύπηρεζε βεβαίωτης, έχθρική είς την γήνην «εύτυχίαν», οί αρχαίοι μύθοι τούς όποιους είχε συλλέξει διά νά διαλύσιν τά αρχαία καί μακρυνά σφάλματα, οί ώραίοι μύθοι επί τών άστρων, επί τής μεσημβρίας, επί τού κεραυνού, επί τού σεισμού, ύπηρεζαν ή αϊθερία μαγειρία τής παρουσιασθείσης αούταπτης, τής έξαφανισθείσης άμέσως καί άμέσως καί έκ νέου άναποληθείσης. Καί με τόν μύθον αυτών συνηνώνετο ή εύτυχής του έποχή, εκείνη έντός τής όποίας μέ την έπιθυμίαν του, έξή άποκρύφους κόσμους καί άπόκρυφον εύτυχίαν, που μίαν ήμεραν έφθανεν καί τώρα έτίθετο ως πνευματική άνάμνησις τών μυθικών χρόνων καί ως ζωνανή άνάμνησις του ίδιου του έφηβισμού εύτυχιομένου έκ τής μελέτης αυτών καί με αούτάς έλπίδας.

Κατ’ αυτών τόν τρόπον ή μυθική ούσία την όποιαν θά μεταφέρη είς τά «Διηγήματα καί είς τά έργα» την άφήγησιν τών ίδικών του ψυχικών καταστάσεων, θά εύρεθί κατά μέγα μέρος κατά την παιδικήν καί έφηβικήν ήλικίαν. Καί ή πείρα πρός μετάφρασιν ή όποία είς τήν «κριτικήν» ξεδιπλώνεται είς κάθε σελίδα καί διά συγγραφείς πολυ διαφόρους θά βοηθήσιν τόν συγγραφέα νά ύπερηγήσιν την γλωσσικήν εύκολίαν του έπτακόσια, τόσοσ συνδεδεμένη με την γαλλικήν γραφήν.

Ο Λεοπάρδη διατηρεί άκόμη είς την «κριτικήν επί τών λαϊκών σφαλμάτων» καί άκόμη καί είς τό νεώτερον μέρος του Zibaldoni τούς γαλλικούς τονισμούς, τό πνεύμα του όμως είναι ήδη ώριμον διά τόν κλασικισμόν είς την έννοιαν τής παραδόσεως.

Δέν θά ήτο δυνατόν νά βεβαιωθί ότι ο Λεοπάρδη είς την «Κριτικήν επί τών λαϊκών σφαλμάτων» εδρεν ήδη άποτελεσματικώς τό ύφος του. “Επειδή ο ίδιος ένδιεφέρετο διά την καθ’ έαυτό ύλην, τοιουτοτρόπως καί ο άναγνώστης σήμερον εύχρηστίεται από την άνθολογίαν εκείνην τών εικών καί τών περιέργων γεγονότων, συχνά κλεισμένων είς ώραιστάς ποιητικές ιδιότητας, τας όποιας ο Λεοπάρδη μνημονεύει είς τό άπ’ εύθείας κείμενον ή τό μεταφρασμένον.

Καί όμως είργάσθη έπίσης διά νά έξαγισθί. Αί αυτόνομοι σελίδες, αί όποια άπομένουν είς την μνήμην είναι όλίγα άλλα με σημασία. “Υπενθυμίζω τας σχετικές με τόν ύπνον τού πρωτογόνου άνθρώπου καί τας σχετικές με την μαγειάν. Καί είναι μεστή πειστικότητας ή σελίδ ή άφιερωμένη είς τόν ύπνον καί είς

“Η συνέχεια είς την σελίδα 37

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ADA NEGRI

Είς ένα λόγιον, τής αούτηρās δόλξης του Ίσιδώρου Ντέλ Λούγκο έλαχεν ο κλήρος νά πρωτοστατήσιν είς τά πρώτα φιλογολικά βήματα μίας διδασκαλίσσης, που έδίδασκε είς τό δημοτικών σχολείον τής κάτω Λομβαρδίας. “Ητο κατά τό 1892 καί οί θερμοί καί άθώοι στίχοι του «Μοιραίου» έκαμαν γνωστόν, διά πρώτην φοράν, τό όνομα τής “Αντα Νέγκρη, περιβάλλοντες αυτό μ’ ένα αίσθημα γυναικείας άνησυχίας καί κοινωνικής έπανάστασεως, που δέν θά ήλλαζόν πολυ έντός της, παρά διά νά μετατραπούν είς τόνους άνθραπίνης αντίληψεως. “Η “Αντα Νέγκρη έγεννήθη είς τό Λόντη, τό 1870, από οίκογένειαν έργατών: έδίδασκε ως διδασκάλισσα είς Μόττα Βισκόντη, κατόπιν είς Μιλάνον, όπου ύπανδρεύθη με πλουσίον βιομήχανον, διαεύχθεισα μετά τινα έτη. Τό πρώτον νεανικόν της βιβλίον ποιημάτων, ήκολούθησαν συντόμως άλλα, είς τά όποία ή έμπνευσίς της έθερμαινότο καί ήρρίνετο αίσθητός: «Θύελλα», «Έκ βαθέων», «Μητρότης», «Έξορία» είναι άλλοι τόσοι σταθμοί, πρός τό «Βιβλίον τής Μάρας», είς τό όποιον έκδηλώνεται πλέον μία άσφαλής γνώσις μέσων καί ύφους.

Έν τώ μεταξύ ή “Αντα Νέγκρη, δέν παρημέλησε καί τά πεζά, με τά βιβλία, όπως «Αί μνηρείς» νοβέλλαι, καί «Ομιλίαι». Τό 1921 έξεδόθη ένα μυθιστόρημα, υπό τόν τίτλον «Πρωϊνόν άστρον» διά τό όποιον εξημοσιεύθη επί τού Λαού τής Ίταλίας, ένα σημείωμα του Μουσολίνι, τό όποιον μεταξύ τών άλλων έλεγε: «μία δροσερότης τής άνοιξεως που δίδει τό αίσθημα τής αναπαύσεως είς την ψυχήν. Κάτι από ήμιας φανεράνεται είς τας σελίδας αούτας. Διατρέχοντάς τας είναι τά πρόσωπα τής παιδικής μας ήλικίας, που έπιστρέφουν, ένω είς τας καρδίας μας τραγουδούν μακρυνά καί κρυφαί νοσταλγίας». “Εκτοτε οί τόμοι ποιημάτων καί πεζών διεδεχόντο αλλήλους, άποδεικνύοντες πάντοτε τας συνεχείς προόδους τής συγγραφείας: «Τραγούδια τής νήσου», «Τό δώρον» προσετέθησαν έξφαντικώς είς τό ποιητικόν της έργον, ένω «Ύψηλά παράθωρα», «Οί δρόμοι», «Αδελφαί», «Από ήμέρας είς ήμέραν», «Χλόη είς τόν αύλόγυρον του Νασού» άποδεικνύουν αλληλοδιαδόχως την Νέγκρη διηγηματογράφον καί πεζογράφον.

Τοπεία καί πρόσωπα όλων τών ήμερών, εικόνες χωρίων καί πόλεων καί τά αιώνια λυρικά μοτίβα τού έρωτος καί τού θανάτου, έδωσαν εύκαιρίαν είς την φιλολογίαν τής Νέγκρη, νά παρουσιάσιν τας καλλιτέρας της ικανότητας. Είς άναγνώρισιν τών διαφόρων της χαρισμάτων, ή “Αντα Νέγκρη έξελέγη τό 1940, μέλος τής Ίταλικής Ακαδημίας, όπου έδρεύη, μόνη γυνή, αούτη δέ ή Τιμή είχε την έγκρισιν τών άμετρήτων άναγνωστών της, οί όποιοι από έτών άκολουθούν την τέχνην της, με συμπάθειαν, έπίσης καί διά τό συνεσταλμένον καί άριστοκρατικόν πρόσωπόν της.

BENIAMINO DAL FABBRO

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

MASSIMO CAMPIGLI

Ο μύθος, έντός του όποιου έργάζεται ο Καμπίλη είναι στενός προσωπικός, δέν είναι δραπέτευσις, δέν είναι έπιστροφή καί άρχίζει μαζύ του ένας κύκλος φανταστικός με φυσικότητα έκπληκτικήν. Τά πρόσωπα του έχουν την μεταδοτικήν άκίνησιαν τών ειδώλων. “Η κίνησις είναι άμείλικτος καί όριστική. “Η κίνησις τά διακρίνει καί τά θεοποιεί. Είναι ή φυσική έξήγησις ενός γεωμετρικού κόσμου, μία συμμετοχή του δημιουργημένου, άνάμεσα από τόν ρυθμόν. “Η καθε κίνησις άνταποκρίνεται είς ένα ρυθμόν. “Η καθημερινά γεγονότα άποκτούν μίαν λειτουργικήν έπισιμότητα, ως είς μίαν κίνησιν χορόν. Ο χρόνος είναι χώρος, χώρος είς μίαν σειράν χώρων διά νά γεμισθί με σχήματα καί με δγκους. “Η γυναικεία μορφή, πριν νά γίνη συγκεκριμένη, παρουσιάζεται είς δύο άνεστραμμένα τρίγωνα, αί πλευραί τών όποιων σχηματίζουν μία κλειστούσαν. “Η κεφαλή είναι μία περιφέρεια, ή μάζα τής κόμης ένα τραπέζιον. “Η περιφέρεια ένιότε διακόπτεται, γίνεται άνωσος. Τό χρώμα μετατρέπει τό κλειστόν σχήμα της καί τακτοποιεί τά έπιπέδια της, τά όποία όρθώνει ή φωτοσκία. Δέν είναι πλέον μία περιφέρεια άλλα μία σφαίρα. Καί ή όμπρέλλα άκόμη, την όποιαν κρατεί ή εικών, είναι μία σφαίρα, μία σφαίρα με τρία έως πέντε τμήματα, που ύπέκκειται τής άλλης καί χωρίζεται άνάμεσα από ένα χώρον. “Η άνθρωπίνη μηχανή εύρίσκεται έν κινήσει, έξελλίσσεται. Συγκοινωνεί με δλας τας περί μορφάς, δένδρα, κίονας, θύρας, σφαίρας, άλογα. Κενά ή γεμάτα που άποτελούν μέρος μίας καί μόνης προσωπικής, άνωσος τύπος μίας καί τής αούτης μηχανής, την όποιαν τό χρώμα γεμίζει καί ζωηρεύει, ή όποια μινυίνει σχέσεις, σφίγγει καί ύπερηγεί δγκους, κατασκευάζουσα τό πλέον εύαίσθητον έργοστάσιον. Κλείθρα, ταινία καί διαγώνιοι ταινία. Τό λευκόν σοφιστικόν. “Επί τού λευκού ύπερβρον. Τό ύπερβρον άσωματοποιείται καί γίνεται έρυθρόν. “Ενα ζατρίκιον με λευκά καί ύπερβρον ταπεινωτικά. “Επειτα ένα πράσινον. “Ενα κενόν κογγύλιον του ίδιου χρώματος.

Τρείς χώροι με τρείς διαβαθμίσεις. Τρείς τόποι όπως τρείς φαναί. Καί εύθους κατόπιν μία σφαίρα, ένα σημείον στρογγυλόν. Τό χρώμα έξηγεί έλευθερώς τας συμπεθείας του. Τό σχήμα είναι τό όριον έντός του όποιου είναι δεμένον. Συχνά δ-μελώς ύπεριστάται καί δημιουργεί μίαν περιεργον καί λεπτήν μουσικήν με τόνους διαφανείς καί γλυκείς.

“Ενας αρχαίος κατακλυσμός, ένα αρχαίον φώς, κάτι ως τιμωρία έσotteίρευσε τά δένδρα αούτά, με καρπούς από ζάχαρον, αούτά τά πρόσωπα, λευκά ή κιμωλία. Μόνον ή χειρ του Καμπίλη έμεινε δροσερά, είς τόν καρβαλίστικόν αυτόν κατακλυσμόν. Δροσερά καί ζωηρά, όπως ή τρυγών καί ο Ιχθύς.

RAFFAELE CARRIERI

σελ. 29

ΜΟΥΣΙΚΗ

G. FRANCESCO MALIPIERO

“Η καλλιτεχνική φυσιογνωμία του Γ. Φραγκίσκου Μαλιπιέρο, είναι τοποθετημένη είς τό πρώτον έπίπεδον του Ιταλικού μουσικού τού έννεακόσια καί είναι ή προκαλέσσα τας ζωηρότερας συζητήσεις καί πολεμικάς. Καί επί του όρισμού αούτης τής προσωπικότητας του Μαλιπιέρο, δέν έλειψεν ή διχόνοια μεταξύ τών διαφόρων έξηγητών: άνθρωπος τού έξακόσια, σύμφων με μερικούς, διά τό άπρόσποτον καί πορόδοξον άναμα τής φαντασίας του, είς ένα έκθαμβωτικόν πυρρατεχνικόν παιχνίδι, «ρωμαντικός» σύμφων με άλλους, με τό πνεύμα μεστόν έκλάμψεων καί αϊφνιδίαν άνατανάκλασων, κλασικό τέλος διά την νευρώδη σύσφιγξιν του σχήματος, διά την αντίπαθειαν διά κάθε διακοσμητικόν πλεονασμόν.

Ο Μαλιπιέρο έγεννήθη είς την Βενετία τό 1882 καί ύπηρεξ μαθητής του Μάρκου Έρρίκου Μπόσι, ένός έκ τών σθηλοβατών τής συμφωνικής Ιταλικής άναγεννήσεως καί έμεινε μερικά έτη είς Γερμανία, κατά μίαν έποχήν, κυριαρχουμένη άκόμη δλόκληρον από τό Βαγενριανόν ιδεώδες καί από τας κατευθύνσεις του μεγάλου γερμανικού μοντερνισμού.

Με ίδιουσγκράσιαν καθωρώς Ιταλικήν, ο Μαλιπιέρο δέν ήτο δυνατόν νά παραμείνη τό θέατρον, καί σφυρηλάτει μίαν προσωπικήν θεατρικήν μορφήν, άποτελουμένην από σύντομον έναλλαγήν βραχυτάτων σκηνών, άλλων τόσοσ δραματικών κόμβων, συνδεδεμένων μεταξύ των με άναλογίας καί με αντίθεσεις. Τυπικάς άντισπροσωπευτικά είναι τά «Έπτά Τραγούδια» (1918) καί «Νυκτερινός άγών» (1929).

“Αλληλοδιαδόχως, χωρίς νά έγκαταλείψη την ιδεολογίαν του, ο Μαλιπιέρο έπλησίισε αίσθητός είς την έκ παραδόσεως κατασκευήν του λυρικού θεάτρου, με τό «Παραμύθι τού άλλαγμένου υίου» (1934), «Ιούλια Καίσαρ» (1936), «Αντώνιος καί Κλεοπάτρα» (1938) καί «Εκούμπας» (1940).

Καί είς την πλουσίαν οργανικήν παραγωγήν, ο Μαλιπιέρο συμμορφούται πρός την ίδίαν ιδεολογίαν: τας «Παύσεις τής Σιωπής» (1917) τας τρείς σειράς τών «Έντυπώσεων έκ του φυσικού», τας δύο «Συμφωνίας», τά τέσσαρα «Κουαρτέτα δοξαρίων», τας «Έπτά άντιστροφάς», συνθεθείσας διά μίαν ταινίαν, καί πολλήν άλλην συμφωνικήν μουσικήν ως καί μουσικήν δωατιού.

“Εκεί όπου ή έσωτερική διχόνοια, χαρακτηριστική τής μουσικής του Μαλιπιέρο, φαίνεται άπ’ εύθείας καί παρύεται είς μία ανώτεραν θαυμαστικήν ήρεμίαν, είναι είς τας μουσικάς έκκλησιαστικού χαρακτήρος, που σημειούν την κορυφήν τής άκαμάτου δραστηριότητος του Μαλιπιέρο, είς τόν «Άγιον Φραγκίσκον» (1921), είς τό «Δείπνον» (1927), είς τά «Πάθη» (1935), καί είς τό πρόσωπον «Messa pro Mortuis», άφιερωμένον είς την μνήμην του Γαβριήλ Ντ’ Άννούσιο, με τόν όποιον ο Μαλιπιέρο, συνδέετο με άμοιβαίαν καί βαθείαν φιλίαν.

GUIDO PIAMONTE

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ALESSANDRO BLASETTI

Κατόπιν δεκατεσσάρων έτών κινηματογραφικής δράσεως ο Αλέξανδρος Μπλαζέτι διατηρεί άκεραίαν την προσωπικότητα εκείνην, ή όποία τόν έπέβαλεν με την ταινίαν ο «Ήλιος», ως άρχηγόν σχολής. “Όταν με πρόχειρα ύλικά μέσα έπραγματοποίησε τόν «Ήλιον», ή Ιταλική κινηματογραφία, μετά την λάμψιν εκείνην, ή όποία την είχεν έπιβάλει είς τόν κόσμον, εύρίσκετο είς την πλέον κρίσιμον φάσιν της, έλειπαν τά κεφάλαια, τά κινηματογραφικά στόντια δέν είχαν άκόμη άναγκαίως καί τελειοποιήσει τας έξεκαστάσεις των, οί ήθοποιοί έσπάνιζον καί οί καλλιτέροι καί γνωστότεροι σκηνοθέται είχαν προτιμήσει νά μεταβούν είς τό έξωτερικόν καί ειδικώς είς την Γαλλίαν καί την Γερμανίαν. Μ’ όλον τούτο ο «Ήλιος» ύπηρεξ ή ταινία τής άναγεννήσεως, ύπηρεξ ή αντίδρασις έναντίον του παλαιού καλλιτεχνικού κόσμου. Βασίζομένη επί κοινωνικού θέματος, κατεχρώρων καί έξήρην τόν άγώνα. Προεκάλεσε δριμείας κριτικές, οί νέοι όμως την έδέχθησαν χωρίς έπιφυλάξεις, διασθανόμενοι καί είς τόν Μπλαζέτι έπίσης, ένα άσφαλές κινηματογραφικόν αίσθημα. Ο «Ήλιος» έπραγματοποιήθη τό 1929 καί πρέπει ν’ άναγνωρισώμεν ότι μέχρι σήμερον, καί σφυρηλάτει μίαν προσωπικήν θεατρικήν μορφήν, άποτελουμένην από σύντομον έναλλαγήν βραχυτάτων σκηνών, άλλων τόσοσ δραματικών κόμβων, συνδεδεμένων μεταξύ των με άναλογίας καί με αντίθεσεις. Τυπικάς άντισπροσωπευτικά είναι τά «Έπτά Τραγούδια» (1918) καί «Νυκτερινός άγών» (1929).

“Αλληλοδιαδόχως, χωρίς νά έγκαταλείψη την ιδεολογίαν του, ο Μαλιπιέρο έπλησίισε αίσθητός είς την έκ παραδόσεως κατασκευήν του λυρικού θεάτρου, με τό «Παραμύθι τού άλλαγμένου υίου» (1934), «Ιούλια Καίσαρ» (1936), «Αντώνιος καί Κλεοπάτρα» (1938) καί «Εκούμπας» (1940).

Καί είς την πλουσίαν οργανικήν παραγωγήν, ο Μαλιπιέρο συμμορφούται πρός την ίδίαν ιδεολογίαν: τας «Παύσεις τής Σιωπής» (1917) τας τρείς σειράς τών «Έντυπώσεων έκ του φυσικού», τας δύο «Συμφωνίας», τά τέσσαρα «Κουαρτέτα δοξαρίων», τας «Έπτά άντιστροφάς», συνθεθείσας διά μίαν ταινίαν, καί πολλήν άλλην συμφωνικήν μουσικήν ως καί μουσικήν δωατιού.

“Εκεί όπου ή έσωτερική διχόνοια, χαρακτηριστική τής μουσικής του Μαλιπιέρο, φαίνεται άπ’ εύθείας καί παρύεται είς μία ανώτεραν θαυμαστικήν ήρεμίαν, είναι είς τας μουσικάς έκκλησιαστικού χαρακτήρος, που σημειούν την κορυφήν τής άκαμάτου δραστηριότητος του Μαλιπιέρο, είς τόν «Άγιον Φραγκίσκον» (1921), είς τό «Δείπνον» (1927), είς τά «Πάθη» (1935), καί είς τό πρόσωπον «Messa pro Mortuis», άφιερωμένον είς την μνήμην του Γαβριήλ Ντ’ Άννούσιο, με τόν όποιον ο Μαλιπιέρο, συνδέετο με άμοιβαίαν καί βαθείαν φιλίαν.

DOMENICO MECÇOLI

Ο ΑΜΕΔΑΙΟΣ ΣΤ’ ΤΗΣ ΣΑΒΟΪΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

2

Δυστυχώς δέν έχομεν λεπτομερείας τής μάχης, γνωρίζομεν μόνον. ότι ταχέως κατώρρωσε νά γίνη κύριος του σημαντικού τούτου μέρους. “Αφού ώρισε κυβερνήτην καί αφήκε φρουράν είς την Καλλιόπολιν, άνεχώρησε διά την Κωνσταντινούπολιν, όπου έφθασε τας άρχας Σεπτεμβρίου του 1366. “Εκεί όμως τόν άνέμενε κάτι τό άπροσδόκητον.

Ο Ίωάννης Παλαιολόγος, βλέπων ότι οί Τούρκοι έπροχωρούν άπειλούντες την πρωτεύουσάν του, άπεφάσισε νά μεταβή είς την Ούγγαρίαν διά νά ζητήσιν βοήθειαν από τόν εκεί βασιλέα Λουδοβίκον, με τόν όποιον πρό πολ-λού εύρίσκετο είς σχετικές συνεννοήσεις. “Η μετάβασίς του διά θαλάσσης, ήτο λίαν έπικίνδυνος λόγω τών πειρατών. “Απεφάσισε λοιπόν νά μεταβή δια έηράς, διερχόμενος από βουλγαρικών έδαφους, δεδομένου ότι κατά την έποχήν αούτην είχαν παύση αί μετά τών Βουλγάρων έχθροπραξία. “Αλλά ο βασιλεύς τής Κεντρικής Βουλγαρίας Σισμάν Β’, παραβιάζων τό διεθνές δίκαιον, όπως θά έλέγομεν σήμερον, συνέλαβε αιχμάλωτον τόν Παλαιολόγον.

Αούτά διηγήθη είς τόν ‘Αμεδαίον ή θεία του, κλαίουσα καί παρακαλούσα αούτον νά σπείση είς άπελευθέρωσιν του. Ο ‘Αμεδαίος, χωρίς νά χάση καιρόν, κατά τας άρχας του ‘Οκτωβρίου, έξεκίνησε διά την έκστρατείαν κατ’ ά τού Βουλγάρου ήγεμόνος. Με τόν στόλον του είσήλθε είς την Μαύριν θάλασσαν καί κατέλαβε διαφόρους παραλιακάς πόλεις, την Μεσημβρίαν, τόν Πύργον καί άλλας. “Εφθασε τέλος είς την Βάρναν την 25 ‘Οκτωβρίου καί άπεφάσισε νά την πολιορκήσιν. “Η σημαντική αούτη βουλγαρική πόλις είχε ισχυρόν φρούριον καί ήτο έτοιμή νά άντιμετωπίσιν τόν έχθρόν. Ο ‘Αμεδαίος λοιπόν άπέφυγε την κατά μέτωπον έπίθεσιν καί προσεπάθησε νά την καταλάβη διά τεχνάσματος. Πράγματι κατώρθωσε νά έξαγοράσιν μερικώς από τούς κατοίκους τής πόλεως, οί όποιοι παρουσιάσθησαν είς τόν Σισμάν καί τού έξήγησαν τό μάταιον της άντιστάσεως, συμβουλευσάντες έν τέλει αούτον νά έλθιν είς συνεννόσιν με τόν ‘Αμεδαίον διά μίαν συμβιβαστικήν λύσιν.

Ο Σισμάν έκίνησιν την στιγμήν εύρίσκετο είς δύσκολον θέσιν, διότι από βορρά καθήρχοντο Ούγγρικά στρατεύματα έναντίον του. Δέν ήθελε λοιπόν νά εύρεθί μεταξύ δύο έχθρών καί ίδίως έφοβείτο τόν στόλον του ‘Αμεδαίου, ο όποιος άπέκλεισε την Βάρναν. Εύχαρίστως λοιπόν έδέχθη την πρότασιν τών προκρίτων τής Βάρνας καί μετά μακράς διαπραγματεύσεις έπετεύχθη ή λύσις του άποκλεισμού, τού Σισμάν άπελευθερώσαντος τόν Παλαιολόγον. Κατά την συναφθείσαν συνθήκην ή Βάρνα έμεινε είς τόν Σισμάν, ένω ή Μεσημβρία έδόθη είς τόν Παλαιολόγον.

Την 21 Δεκεμβρίου άπελευθερώθη ο Παλαιολόγος, ο όποιος έσπευσε νά έπληρώσιν είς την Κωνσταντινούπολιν μαζύ με τόν ξάδελφόν του ‘Αμεδαίον. “Η γενομένη είς αούτος ύποδοχή ήτο θριαμβευτική. Πάνδημος ήτο ή εύγνωμοσύνη του Βυζαντινού λαού πρός τόν ‘Αμεδαίον.

Ο Ίταλός πρίγκιψ δέν ήμπορούσε νά παραμείνη περισσότερον εκεί, διότι αί έσωτερικαί καί έξωτερικαί όποθέσεις τής χώρας του άπήνουν την ταχέαν έπανοδόν του είς την ΣαβοΪαν. Την 4 Ιουνίου 1367 λοιπόν ο ‘Αμεδαίος έγκατέλειπε την Κωνσταντινούπολιν διευθυνόμενος είς Βενετίαν, όπόθεν έπανήλθε είς ΣαβοΪαν.

Πρωτό άναχώρησιν από την Κωνσταντινούπολιν ο ‘Αμεδαίος συνεσκέφη με τόν Παλαιολόγον καί την μητέραν του περί του τρόπου κατά τόν όποιον θά κατωρθώνετο παροχή βοήθειας είς την κινδυνεύουσαν Βυζαντινήν αυτοκρατορίαν. Καί έμειναν σύμφωνοι ότι μόνον ή ένωσις τής όρθόδοξου με την καθολικήν εκκλησίαν θά ήδυνάτο νά σώσιν την κατάστασιν. Καί άνέθεσε λοιπόν είς τόν ‘Αμεδαίον νά κανονίσιν τας λεπτομερείας.

Κατά την έποχήν εκείνην ο Πάπας Ούρβανος Ε’ είχε έγκαταλείψει την ‘Αβινιόν, έπιστρέφων είς την Ρώμην. Με τόν ‘Αμεδαίον συνητήθη είς την πόλιν Βιτέρμπο. Καί εκεί συνεννοήθησαν περί τής ανάγκης όπως μεταβή ο Παλαιολόγος είς την Ρώμην διά την ένωσιν τών εκκλησιών.

Ο αυτοκράτωρ έγκατέλειπε λοιπόν την Κωνσταντινούπολιν καί μετέβη είς Ρώμην, όπου έσχε μακράς συνεννοήσεις με τόν Πάπαν, κατά τας όποι-ας καθωρίσθησαν αί λεπτομέρειαι την ένώσεως τών εκκλησιών.

Την Κυριακήν 20 ‘Οκτωβρίου 1369 ο Παλαιολόγος, φέρων αυτοκρατορικήν στολήν, ώμως πλίσιν είς την καθολικήν εκκλησίαν. Είς τόν έξώστην του Άγίου Πέτρου είχε στηθί ο παπικός θρόνος, επί του όποιου έκάθητο ο Ούρβανος Ε’ περιστοιχιζόμενος από τούς καρδινάλιους καί τόν κλήρον.

“Η τελετή προσέλαβε κάθε έπισημότητα. Ο Πάπας, βλέπων έρχομενον τόν αυτοκράτορα, έσηκώθη νά τόν ύποδεχθί. Ο Παλαιολόγος έγονάτησε τρείς φορές μπροστά του, έπειτα τού έφίλησε τό πόδι, τό χέρι καί τό στόμα. Ο Πάπας τότε τόν έπηρε από τό χέρι καί τόν ώδήγησε έντός του ναού του Άγίου Πέτρου, ένω ο κλήρος ήκολούθη έν πομπή.

Ο αυτοκράτωρ παρέμεινε αρκετόν καιρόν είς την Ρώμην, με την έλπίδα ότι θά ώργανούτο ή Σταυροφορία. “Αλλ’ άτυχώς κάθε έλλικρινής προσπάθεια τού Παλαιολόγου άπέρη ματαία. Οί καθολικοί ήγεμόνες εύρίσκοντο είς περιπλοκάς καί πολέμους μεταξύ των, όστε νά μη είναι διατεθειμένοι νά άνακατευθούν καί είς άλλους πολέμους. “Ετσι έματαιώθη καί ή ένωσις τών εκκλησιών.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ



«Η χορτοφαγία είναι η διαίτα των ισχυρών.» Αν αμφισβallestε παρατηρήσατε αυτά τα ζώα, που είναι από τα πιο δυνατά του κόσμου, παρ' όσον ότι τρέφονται αποκλειστικώς με χόρτα. Μεταξύ των άλλων, ιδού και οι αγριόχοιροι τρεφόμενοι με βαλάνους, καρύδια, κάστανα, πατάτες, παντζάρια και σιτηρά.

ΟΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ

«Ο πρωτόγονος άνθρωπος, που εκπροσώπωνε το πιο εξελιγμένο στάδιο των πιθήκων, υποτίθεται ότι ήτο παμφάγος, παρ' όσον παντός όμως χορτοφάγος. Δεν είναι δυνατόν ν' αμφισβάλωμεν διά την δύναμιν του, ούτε νά μη κλίνωμεν νά παραδεχθώμεν ότι η υπερίσχυσις της σαρκοφαγικής, διαίτης, προκαλεί βλάβην εις την εξέλιξιν, εν αντιθέσει με την θεωρίαν και με την πρακτικήν.»

Εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι τα ζώα, που θεωρούνται ως χορτοφάγα, μυρικαστικά, αλόγα, ελέφαντες, Ιπποπόταμοι, κουνέλια, πουλιά, καρπο-

φάγα και κοκκοφάγα, άρκοι, είναι εις διαίταν, αποκλειστικώς χορτοφαγικήν. Καί δι' αὐτὸν τὸν λόγον, μᾶς προξενεῖ ἐντύπωσιν τὸ γεγονός, ὅτι παρ' ὅλον ὅτι εἶναι χορτοφάγα, εἶναι προικισμένα μετὰ μεγάλην δύναμιν, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸν ὄγκον τῶν. Ὅμιλοῦμεν περὶ φυσικῆς δυνάμεως, ἡκούσαμεν ὅμως νὰ γίνῃται λόγος καὶ περὶ πνευματικῆς δυνάμεως, τοῦλάχιστον διὰ τοὺς πολλοὺς ὅλιγους ἀκολουθούντας τὴν χορτοφαγίαν ἀνθρώπους. Ὁ Μπέρναρ Σόου, ὁ πρὸς πεπεισμένος χορτοφάγος τῆς Ἀγγλίας, ἐβεβαίωσεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι, δὲν γνωρίζουν τι ἀπόκρυφον δύναμιν, (φυσικήν καὶ πνευματικήν) ἔχουν ἀποταμιευμένην οἱ χορτοφάγοι καὶ πού εἶναι δυνατόν νὰ τὴν μεταχειρισθῶν, ἐν δεδομένῃ στιγμῇ. Ὁ Χίτλερ, ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι χορτοφάγος: ἐλάχιστοι εἶναι αἱ ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας ἔφαγε κρέας.

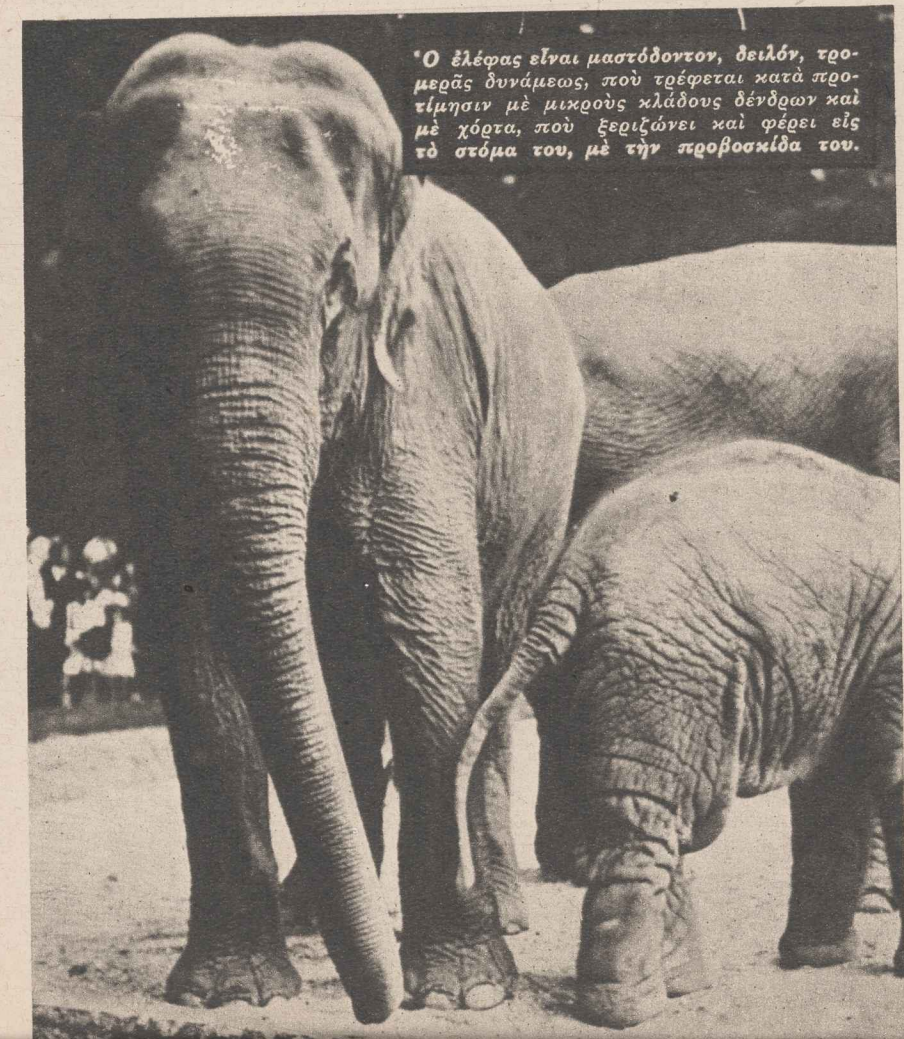
Μεταξύ των ζώων (τά οποία είναι πολύ χρησιμὸν νὰ ἐξετάσωμεν μετὰ προσοχήν, διότι δικαιολογοῦν πολλὰ πράγματα εἰς τὴν φυσιολογίαν καὶ τὴν

ιατρικὴν), ὑπάρχουν τὰ ἀποκλειστικῶς χορτοφάγα καθ' ὅλον τὸν βίον τῶν; Πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὰ χορτοφάγα, καὶ ὠρισμένα πτηνὰ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ βίου τῶν, καταναλίσκουν, τὰ μὲν πρῶτα, μίαν ζωϊκὴν τροφήν, τὸ γάλα, διὰ τοῦ ὁποίου τρέφονται, καὶ τὰ δευτέρᾳ ἀκολουθοῦν διαίταν τοῦλάχιστον διπλὴν, ἀφοῦ μόλις ἐξέλθουν τοῦ αὐτοῦ τρέφονται μετὰ ζωϊκὰ ἀπορρίματα, πλούσια εἰς ἄζωτον καὶ φωσφορῶχα λίπη. Κατόπιν δὲ εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ὠρισμένα εἴδη ζώων, ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν, ποσότητα οὐχὶ εὐκαταφρόνητον τροφῶν ζωϊκῆς προελεύσεως. Τοιοῦτοτρόπος, ἂν ἐξετάσωμεν τὴν κοιλίαν τῶν μυρικαστικῶν, θὰ εὕρωμεν μεγάλην ποσότητα ἐκχυμάτων (υποτύπων τῶν πρωτοζώων, τὰ ζωϊδια τοῦ βροχίου ὕδατος τὰ παρατηρηθέντα διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τὸν Lecuwenhoek, τὸν ἀνακαλύψαντα τὸ μικροσκόπιον, τὰ ὅποια εἰς τὸ πρόβατον, ἐπὶ παραδείγματι, ἐξετιμήθησαν εἰς 700-800 γραμμάρια. Τὸ τυφλὸν ἔντερον τοῦ ἀλόγου καὶ

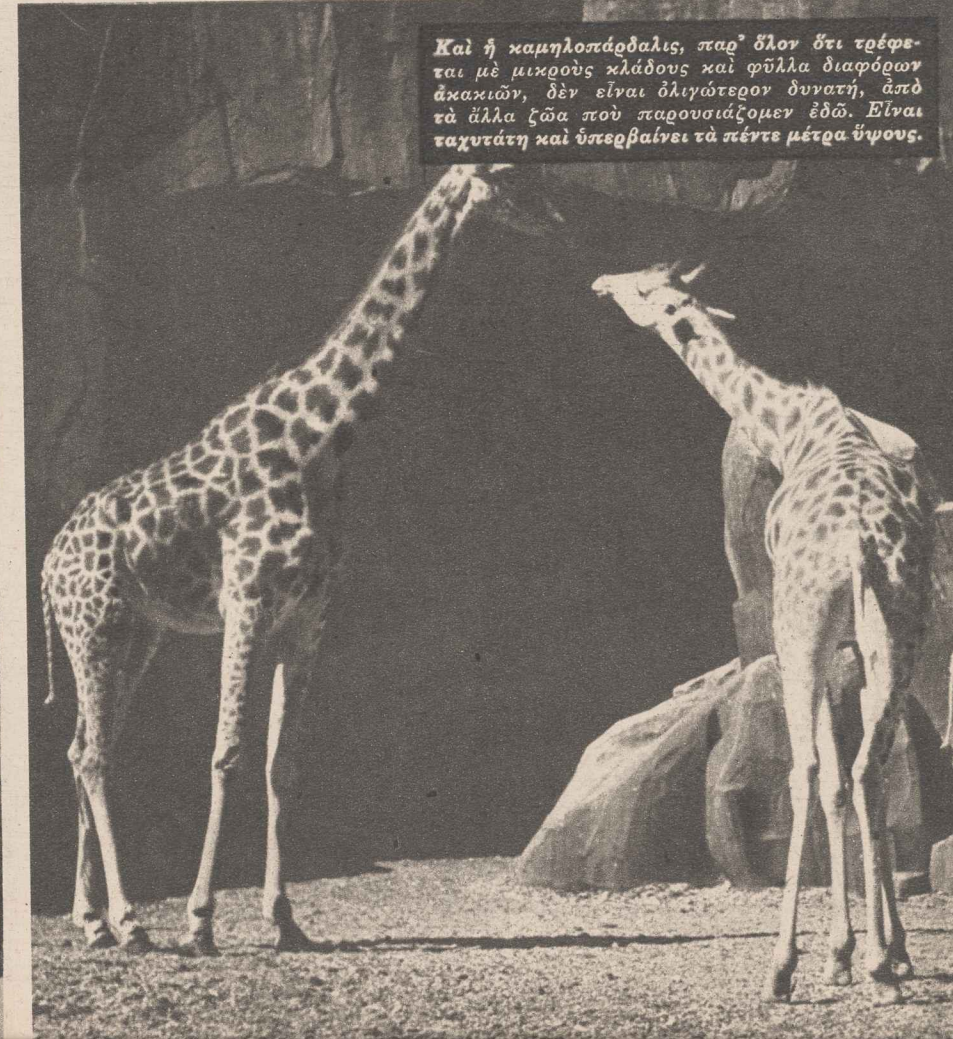
τοῦ ὄνου περιέχει ἐπίσης μεγάλην ποσότητα ἐκχυμάτων.)

Ἀνάλογοι παρατηρήσεις ἔγιναν καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλων πιθήκων καὶ παρετηρήθη ἐπὶ πλέον τὸ ἐξῆς περιεργον φαινόμενον: τὰ ἐκχύματα, δὲν παρουσιάζονται εἰς τὸν πεπτικὸν σωλῆνα, παρὰ μόνον ὅταν ἡ διαίτα τῶν εἶναι ἀποκλειστικῶς φυτικὴ καὶ ἐξαφανίζονται ὅταν τρώγουν τροφὰς ζωϊκῆς προελεύσεως. Ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἐξ ἴσου καλὰ, εἴτε τρεφόμενος μετὰ ἀφθόνους φυτικὰς οὐσίας, εἴτε ἀντιθέτως, μετὰ διαίταν πλουσίαν εἰς ζωϊκὰς τροφὰς (καὶ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν περίπτωσιν ἐπίσης πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν καλὰ: δὲν πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ἀμέσως εἰς σάρκας μεγάλων ζώων, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ προϊόντα ζωϊκῆς προελεύσεως, γάγγλια, αὐγά, μικρά ζῶα, σπονδυλωτὰ ψυχροῦ αἵματος καὶ ἄνευ σπονδύλων (μαλάκια) τὰ ὅποια δύναται ν' ἀντικαταστήσουν τὰς σάρκας).

Ὅλα τὰ φρουτοφάγα καὶ κοκκοφάγα πτηνὰ τρώγουν διάφορα ζωϊφια. Τὰ ἀλεκτροσύνωδη, τὰ λιμναῖα πτηνὰ, τρώγουν μετὰ βουλῆμιν τὰς νύμφας, τὰ γῆινα μαλάκια. Ἐπομένως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐπίσης τῶν ζώων, δὲν δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἀπολύτου χορτοφαγίας, ἀλλὰ μάλλον περὶ ζώων μετὰ κυριαρχοῦσαν φυτικὴν διαίταν.



«Ο ἑλέφας εἶναι μαστόδοτον, δειλὸν, τρομερᾶς δυνάμεως, πού τρέφεται κατὰ προτίμησιν μετὰ μικροὺς κλάδους δένδρων καὶ μετὰ χόρτα, πού ξεριζώνει καὶ φέρει εἰς τὸ στόμα του, μετὰ τὴν προβοσκίδα του.»



Καὶ ἡ καμηλοπάρδαλις, παρ' ὅλον ὅτι τρέφεται μετὰ μικροὺς κλάδους καὶ φύλλα διαφόρων ἀκακίων, δὲν εἶναι ὀλιγοπρόσθετον ἐν δυνάτει, ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα πού παρουσιάζονται ἐδῶ. Εἶναι ταχυτάτη καὶ ὑπερβαίνει τὰ πέντε μέτρα ὕψους.

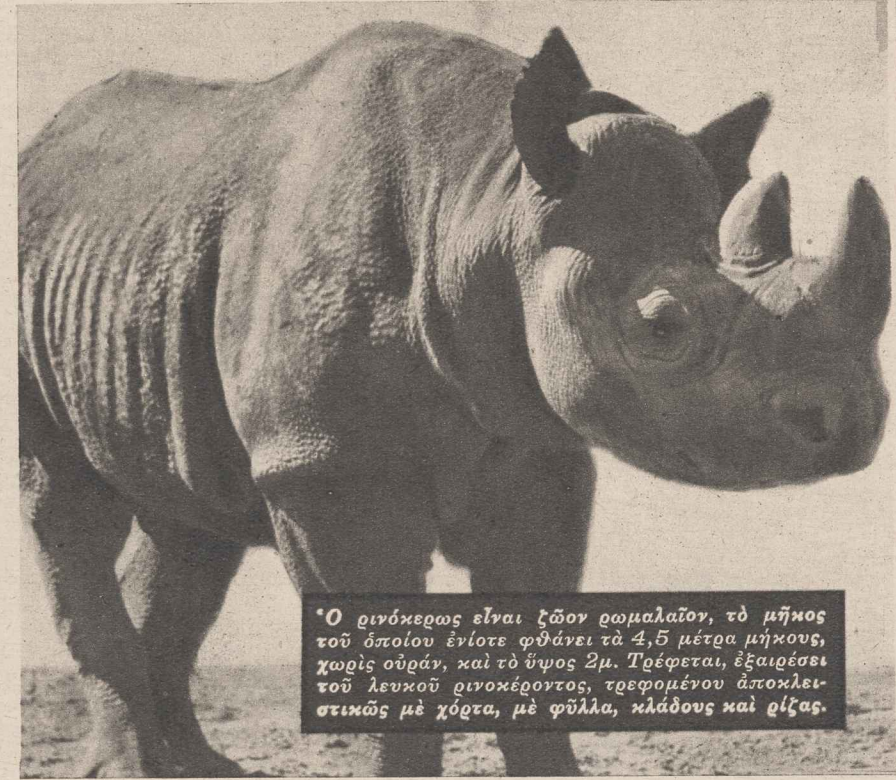


Τώρα πῶς τίθεται τὸ ζήτημα διὰ τὸν φυτοφάγον ἄνθρωπον; Πρέπει πρὸ παντὸς νὰ διευκρινίσωμεν τὸν ὅρισμόν: μικτὸς χορτοφάγος, εἶναι ἐκεῖνος πού διαιτᾶται μετὰ τροφὰς φυτικῆς προελεύσεως καὶ ἐπὶ πλέον μετὰ γάλα καὶ αὐγά, καὶ χορτοφάγος ὁ τρεφόμενος ἀποκλειστικῶς μετὰ τροφὰς φυτικῆς προελεύσεως. Ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἐξ ἴσου καλὰ, εἴτε τρεφόμενος μετὰ ἀφθόνους φυτικὰς οὐσίας, εἴτε ἀντιθέτως, μετὰ διαίταν πλουσίαν εἰς ζωϊκὰς τροφὰς (καὶ εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν περίπτωσιν ἐπίσης πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν καλὰ: δὲν πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ἀμέσως εἰς σάρκας μεγάλων ζώων, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ προϊόντα ζωϊκῆς προελεύσεως, γάγγλια, αὐγά, μικρά ζῶα, σπονδυλωτὰ ψυχροῦ αἵματος καὶ ἄνευ σπονδύλων (μαλάκια) τὰ ὅποια δύναται ν' ἀντικαταστήσουν τὰς σάρκας).

Ἄν θὰ ἠθέλαμεν ν' ἀκολουθήσωμεν τὸ παράδειγμα τοῦ ἀγρίου ἀνθρώπου, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν θὰ ὀφίσταντο ἄνθρωποι ἀπο-

κλειστικῶς χορτοφάγοι ἢ ἀποκλειστικῶς φρουτοφάγοι ἢ ἀποκλειστικῶς σαρκοφάγοι. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἦτο τελείως ἐλεύθερος νὰ διαλέξῃ, μετὰ ξυμμάχου ἀριθμοῦ φυσικῶν τροφῶν, ἀπὸ ἐνστικτον καὶ ἀπὸ πρόνοιαν ἐπρωτίμην νὰ συνδυάσῃ τὰς τροφὰς ζωϊκῆς καὶ φυτικῆς προελεύσεως. Αἱ ἰσχυρότεροι, γονιμώτεροι καὶ προοδευτικώτεροι φυλαὶ, φαίνεται ἐπομένως ὅτι εἶναι αἱ καταναλίσκουσαι μικτὰς τροφὰς. Καὶ ὅμως εἰς τὴν διαίταν αὐτὴν, τὴν μόνην ἐνδεδειγμένην, τὴν μόνην λογικὴν, ὁ πολιτισμὸς ἔκαμε κατάχρησιν κρεάτων: ἐνομίσθη ὅτι τὰ κρέατα ἠδύσανον τὴν εὐφυΐαν ὅτι καθίστον τὸν ἄνθρωπον ἐνεργητικώτερον καὶ ὅτι ἡνύσανον τὴν ἀναπαραγωγὴν: ἐπιτρέπεται νὰ ἡμῶμεν ὅτι αὐτὰ ἦσαν ἀνοσίαι;

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην τοῦλάχιστον 30 γραμμαρίων ζωϊκῶν πρωτεϊνῶν ἡμερησίως, πού ἀναλογοῦν εἰς τὴν φθορὰν πού κάμνει. Αἱ πρωτεΐναι εἶναι οὐσαὶ χημικαί, συμμιγεῖς, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἰκανὸς νὰ συνθέσῃ. Ὅλον τὸ ὑπόλοιπον τῆς



«Ο εἰνόκερος εἶναι ζῶον ρωμαλεῖον, τὸ μήκος τοῦ ὁποίου ἐνίοτε φθάνει τὰ 4,5 μέτρα μήκους, χωρὶς οὐράν, καὶ τὸ ὕψος 2μ. Τρέφεται, ἐξαιρέσει τοῦ λευκοῦ ρινοκέροντος, τρεφόμενου ἀποκλειστικῶς μετὰ χόρτα, μετὰ φύλλα, κλάδους καὶ ρίζας.»

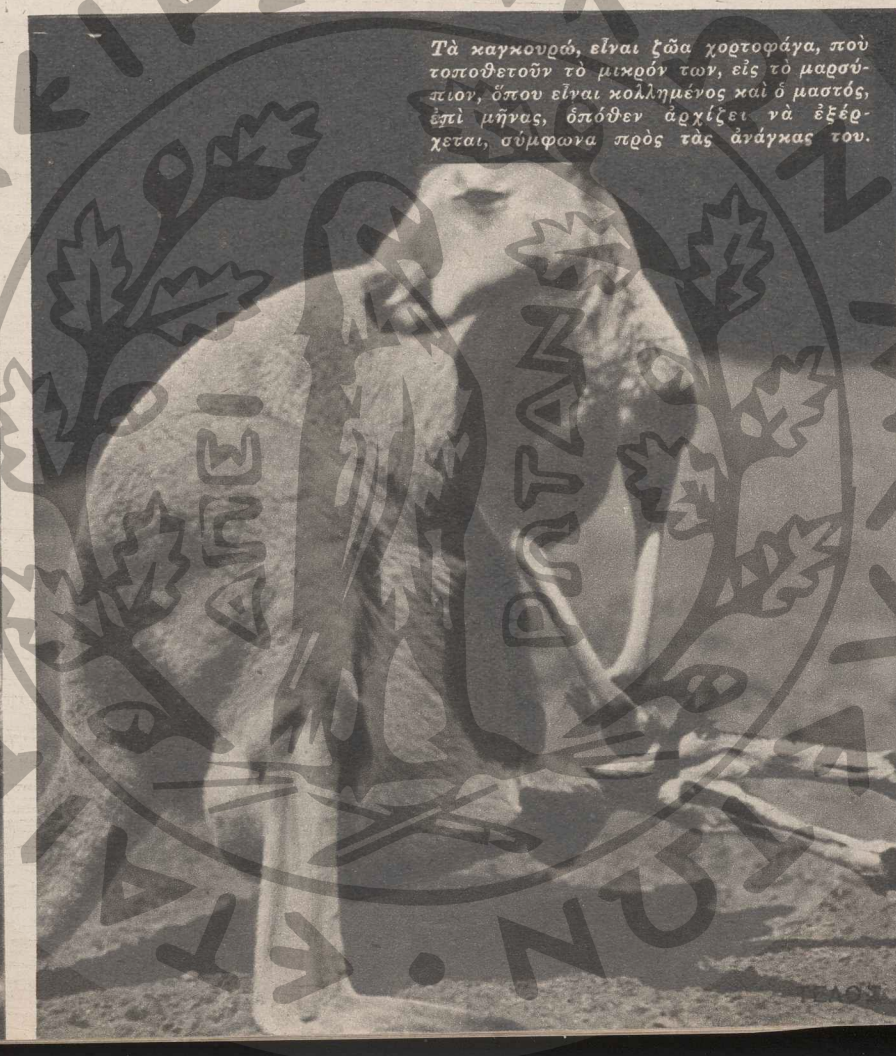
τροφῆς τοῦ τοῦ χρησιμοποιεῖ δι' ἐνεργητικῶν σκοποῦ, ἀπ' ἐναντίας τὰς πρωτεΐνας αὐτὰς τὰς μεταχειρίζεται ὡς ἀνταλλακτικὰ τῆς ζωϊκῆς μηχανῆς του, τὰ ὅποια εἶναι ἀνίκανος νὰ κατασκευάσῃ μόνος του. Εἰς μίαν μικτὴν χορτοφαγικὴν διαίταν (ἐπομένως ὅχι καθαρῶς χορτοφαγικὴν) ἀσφαλῶς ἀντλεῖ πολὺ περισσότερας πρωτεΐνας ἀπ' ὅσας χρειάζεται.

Τὰ 30 γραμμάρια ζωϊκῆς προελεύσεως, τὰ λαμβάνει ἀφθόνως καὶ εὐκόλως ἀπὸ τὸ γάλα καὶ τὰ αὐγά, πού ἐπιτρέπονται εἰς αὐτὴν τὴν διαίταν. Δύναται ἐπομένως νὰ εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ μικτοὶ χορτοφάγοι, εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι καὶ οἱ ἀντέχοντες περισσότερο, ἀκόμη καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας αἰτίας, τὰς ὁποίας δὲν εἶναι ἡ περίπτωσις νὰ συζητήσωμεν ἐδῶ. Ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Μπέρναρ Σόου: «δὲν γνωρίζουν ποίας τρομερᾶς ἐνεργείας κατέχει ὁ χορτοφάγος», δύναται λοιπὸν νὰ γίνῃ δεκτός. Ὑπενθυμίζομεν ἕνα ἀποκλειστικὸν χορτοφάγον, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνίκησε ἀγῶνα ἀντοχῆς 200 χιλιομέ-

τρων. Ἐξ ἄλλου εἶναι εὐκόλον νὰ καταλάβωμεν ὅτι, ἐνῶ τὰ κρέατα μᾶς προμηθεύουν ὀλίγον ἐνεργητικὸν ὕλικόν, (ἐνῶ ἀντιθέτως εἶναι αἰτία ἀρθρίτιδος κλπ.) τὰ χορταρικά, πρὸ παντὸς ὅταν ἐκλέγονται λογικῶς, (φασόλια, φακίαι κλπ.) εἶναι πλούσια εἰς τὰς οὐσίας ἐκείνας τὰς ὁποίας οἱ μύωνες μεταχειρίζονται ἀποκλειστικῶς διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐργασίαν τῶν.

Ἡ τάσις πρὸς ὑπερβολικὴν κατανάλωσιν σαρκῶν, συγκαίς εἶναι ὅχι μόνον ἀχρηστός, ἀλλὰ βλαβερὰ. Ἡ ἰδεώδης διαίτα διὰ τὸν ἄνθρωπον, θὰ ἦτο ἡ διαίτα τῆς «Παρασκευῆς νηστείας». Τὸ παράδειγμα τῶν ἰσχυρῶν καὶ γονιμῶν λαῶν, τῶν διατομένων κατὰ πλειονότητα μετὰ χόρτα πρέπει νὰ μᾶς φωτίσῃ. Ἐξ ἄλλου δέον νὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν καὶ διάφοροι παράγοντες, περιβάλλοντος καὶ κληρονομικότητος, οἱ ὁποῖοι ὅμως δύναται νὰ τροποποιηθῶν βαθμίδόν, διὰ βασικῆς ὑγιεινῆς ἀνατροφῆς, ἡ ὁποία εἶναι εὐτύχημα ὅτι ἐφηρμόσθη καὶ εἰς πολλὰ κράτη.

G. B.



Τὰ καμηνοῦρά, εἶναι ζῶα χορτοφάγα, πού τοποθετοῦν τὸ μικρὸν τῶν, εἰς τὸ μαρτύριον, ὅπου εἶναι κολλημένος καὶ ὁ μαστός, ἐπὶ μῆνυς, ὅπουθεν ἀρχίζει νὰ ἐξέρχεται, σύμφωνα πρὸς τὰς ἀνάγκας του.

Οἱ πίθηκοι, πρὸς ὅποιανδήποτε ἀνθρωπογεννητικὴν θεωρίαν καὶ ἂν ἀποκλίνωμεν, πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς οἱ προγεννητότεροι τοῦ ἀνθρώπου. Λοιπὸν οἱ πίθηκοι εἶναι ζῶα ἀποκλειστικῶς χορτοφάγα.



ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ τών 'Ην. Πολιτειών δέν πρέπει νά αισθάνονται πολὺ ἥσυχοι, ὅσον ἀφορᾷ τὰ στελέχη, ἂν αἱ ἀμερικανίδες γυναικες γυμνασθοῦν εἰς τὴν ὀπλοφορίαν. Καὶ εἰς τὰς φωτογραφίας ἀκόμη, ἐπιτρέπεται νά πιστεύωμεν μέχρι ἐνὸς σημείου: ἡ παρούσα σκηνὴ προητοιμάσθη καλὰ, ἀπὸ τὴν ἀρχηγὸν καὶ ἀπὸ τὸν φωτογράφον.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Ἡ σπιτονοικοκυρά μου εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὀνομάζετο Εἰρήνη, ἦτο πενήντα ἑτῶν καὶ ἦτο ἀκόμη δεσποινίς. Ἦτο βαρύνουσα, ὅπως τὰ γέροντα ἀλλογα τοῦ συντάγματος καὶ αὐτὸ καθίστα δύσκολον τὴν συνομιλίαν μαζί της, διότι τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ φωνάζῃ, προκαλεῖ ἐξαπν καὶ ἐκνευρισμὸν. Ἐπροκαλοῦντο συχνὰ συζητήσεις, ἀπὸ τὰς συνήθεις μη-δαμινὰς αἰτίας πού παρουσιάζονται αἰφνιδίως, μεταξὺ ἐνὸς ἐνοικιαστοῦ τοῦ δευτέρου πατώματος καὶ μίᾳς σπιτονοικοκυρᾶς πού κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον.

Κάποτε ἡ συζήτης δέξυνθη, ἔκαμε ζέστην, ὁ σκύλλος ἐγρύλλισε καὶ ἡ Εἰρήνη ἦτο περισσότερον κουφὴ ἀπὸ τὸ σὺνηθες. Δὲν ἐνθυμούμαι πλέον περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀλλὰ μόνον ὅτι ὁ διαπληκτισμὸς ἦτο φοβερός. Πρὸς στιγμὴν ἡ φωνὴ τῆς Εἰρήνης, ἐξαμύλωνε καὶ ἐγένετο ἱκετευτική: ἔπρεπε νὰ κάμω ὑπομονή, μοῦ εἶπε, ἦτο ἐκνευρισμένη, ἡ πτώσις τῆς Γαλλίας τὴν εἶχε κάμει ἄνω κάτω (ἐκεῖνα αἱ ἡμέραι ἦσαν τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1940) ὑπέφερεν σκεπτόμενη ὅτι εἶχον εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Γιατί τὴν ἐγνώριζεν καλὰ; Μάλιστα κύριε, εἶπεν, ἡ Γαλλία εἶναι ἡ νεότης μου.

Μ' ἐξέπληξε τὸ γεγονός ὅτι ἡ Εἰρήνη εἶχε νεότητα καὶ ἦμουν περίεργος νὰ μάθω λεπτομερείας. Ἐκεῖνη ὠμίλει ἥδη: καὶ μὲ τὰς λέξεις της, ἐσανάζησαν, ἡ διέλευσις τοῦ Ἀτλαντικοῦ, κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1917, ἐπὶ τοῦ μεγάλου νοσοκομειακοῦ πλοίου, καὶ ἡ Βρεττανία, τὸ πρῶτον αὐτὸ τμήμα ἐνὸς κόσμου νέου καὶ διαφορετικοῦ καὶ τὰ φορητὰ νοσοκομεία, ἀκόμη καὶ τὰ ἄρματα μάχης, ὀδηγούμενα ἐπὶ τῶν λευκῶν ὁδῶν τῆς Γαλλίας, καὶ τὰ περίεργα ὀνόματα τῆς Πικαρδίας καὶ τῆς Καμπανίας, στρεβλωμένα ἀπὸ τὴν ἀγγλοσαξωνικὴν προφορὰν. Καὶ στρατιῶται καὶ πάλιν στρατιῶται καὶ οἱ τραυματῆαι καὶ οἱ νεκροὶ καὶ αἱ ἀπασχολήσεις καὶ ἡ πειθαρχία καὶ ἡ ζωὴ δι' ἐκεῖνον πού δὲν εἶχε ζήσει ποτέ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ Περιπέτεια ἐκείνη εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπως ἦτο διὰ τὸ βοραιοαμερικανικὸν Ἔθνος ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὸν πρῶτον εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ὑπῆρξε διὰ χιλιάδας καὶ χιλιάδας γυναικῶν, τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἡ εὐκαιρία διὰ τὴν «νεότητα». Εἰς τὸν βοραιοαμερικανικὸν πολιτισμὸν, ἡ γυνὴ ἀρίζει, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὡς μονάς, καὶ ὅχι, ὅπως παρ' ἡμῖν, ἐντὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ συνόλου, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει νὰ εἶναι ὥραία ἡ τολαχίστον πολὺ ἐξυπνὴ ἡ ἐπιτηδεῖα ἡ πλουσία, διὰ ν' ἀπολαύσῃ, μέρος τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς. Τοιούτοτρόπως, ὁ πόλεμος τοῦ 1917-1918, ὑπῆρξε διὰ πολλὰς γυναῖκας μίᾳ ἀπρόβλεπτος διαφυγὴ, τὸ σπᾶσιμον τῶν φραγμῶν, μίᾳ ὁδὸς ἐντὸς τῶν νεφῶν. Ἐφυγαν, ἔζησαν ἐπὶ δύο ἔτη, ὡς νὰ ἦσαν ἄλλαι, φέρουσαι εἰς τὰς φλέβας των, τὸν ζῆλον ἐκεῖνον πού ἀνεκάλυψε ἕνα ἄμεσον σκοπὸν διὰ τὰς διερχομένας ἡμέρας καὶ τὸν ἐκπληρώνει καὶ τὸν ἐπαναδημιουργεῖ κάθε λεπτόν. Ἐπειτα ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὠκεανοῦ, ἐπέστρεψαν διὰ νὰ ξαναγίνουν ἀσχημαί, ἡ ἀπλούστατα ἄνευ σημασίας ἡ πτωχαί, εἰς τὴν ἔρημον μοναξιάν τῆς ἀμερικανίδος γυναικός, πού εἶναι μόνη.



ΝΟΜΙΖΕΤΕ ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ κινηθῇ; Εἶναι πολλοὶ αἱ ἐργαζόμεναι καὶ φαίνεται ὅτι δὲν λαμβάνουν εἰς τὰ σοβαρὰ τὴν ἐργασίαν.



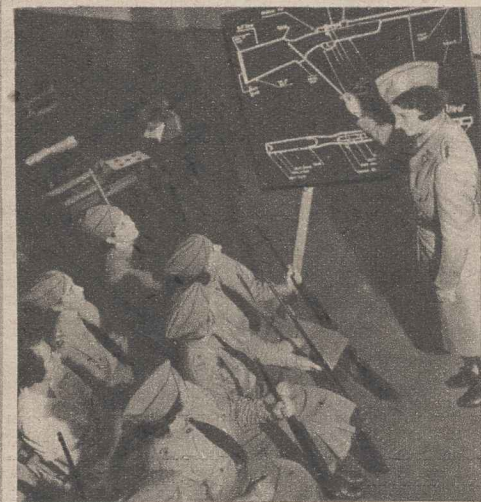
ΜΠΟΥΜ. Θὰ ἴδωμεν τὰς ἀμερικανίδας εἰς τὸ πυροβολικόν. Ἐδῶ γίνεται μάθημα ἀποκρύψεως τηλεβόλων.



ΜΠΑΛΛΕΤΟΝ ΧΟΡΟΥ; Ὅχι εἶναι τμήμα ἐφεδρικοῦ σώματος ἀμερικανίδων. Καὶ τὸ ἀνθρώπινον ὕλικόν, φαίνεται, εἶναι τελείως διαφορετικόν.



ΑΙ ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ μαθαίνουν το άλφα-βήτα του χειρουργικού θαλάμου. Είναι εύκολον να διακρίνωμεν μεταξύ αυτών των γυναικῶν μονήρεις τύπους, ὅπως τὴν Εἰρήνην τοῦ ἄρθρου μου, αἱ ὁποῖαι φεύγουν τὸ κενὸν τῆς ζωῆς των διὰ νὰ ζητήσουν τὴν περιπέτειαν καὶ τὴν λήθην.



ΜΑΘΗΜΑ ΘΕΩΡΙΑΣ ἐπὶ τοῦ ὅπλου. Αἱ νεοσὺλλεκταὶ ὁμως ἔχουν ὅπλα μὲ φελλούς.



ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ κλώθουν τὸ μαλλί. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ στάσις ὁλων εἶναι μᾶλλον φυσικὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον των δὲν ἔχει ἐπιβληθῆ.

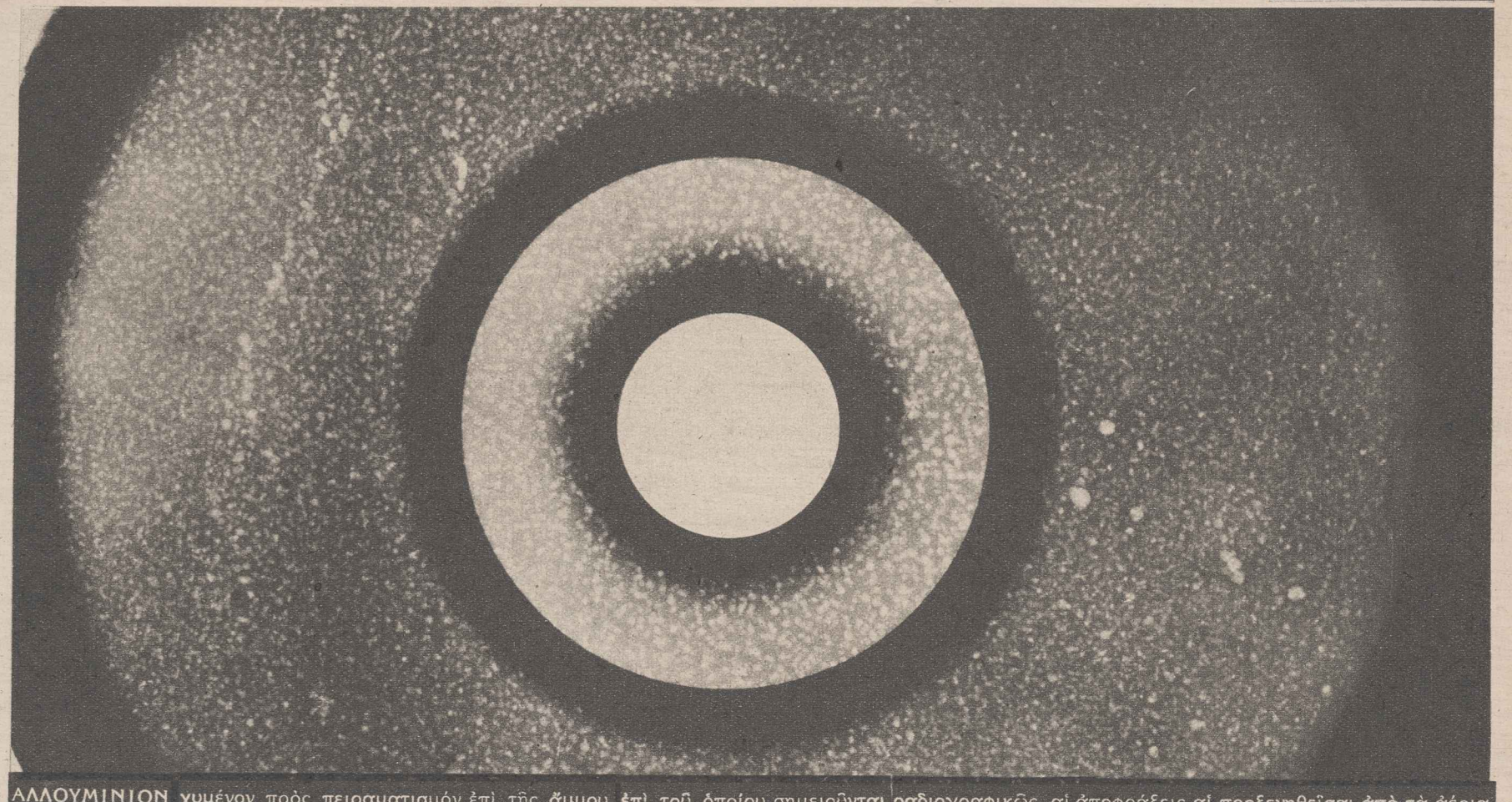


ΜΕΤΑΦΟΡΑ ἐπὶ φορείου, πρόκειται περὶ ἀσκίσεως, τὶ πένθιμα ὁμως πρόσωπα.



ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ἐξακολουθεῖ: πρέπει νὰ μάθουν νὰ κάμνουν ἐπιδέσμους νὰ δένουν κλπ. πράγματα ποὺ «δισκεδάζουν» ὑπερβολικὰ τὰς ἀμερικανίδας γυναῖκας. Ἡ στολή, τὰ ἱατρικὰ σύνεργα, αἱ ἐπιστημονικαὶ λέξεις, ὅλα αὐτὰ τὰς ἐνθουσιάζουν δὲν εἶναι ὁμως γνωστὸν διὰ πόσον ἀκόμη καίρουν.

ΤΕΛΟΣ



ΑΛΛΟΥΜΙΝΙΟΝ χυμένον πρὸς πειραματισμόν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου σημειοῦνται,ραδιογραφικῶς, αἱ ἀποφράξεις αἱ προξενηθεῖσαι ἀπὸ τὰ ἀέρια.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑ ΖΟΥΝ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΟΥΝ

Θὰ φανῇ περίεργον ὅτι τὰ μέταλλα ζοῦν. Ἀφοῦ ὁμως ἀσθενοῦν, ἐννοοῦμεν μὲ ἀσθένειαν τὰς ἀλλοιώσεις τὰς ὁποίας ὑφίστανται, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον βαθέως εἰς τὴν σύνθεσιν των, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ὅτι καὶ αὐτὰ ἔχουν ζοὴν, ζοὴν περιέργον μὲ τὴν ἰδιαιτέραν τῆς ἀναπνοῆς.

Ὅλοι γνωρίζουν μερικὰς ἀπὸ τὰς πλέον συνήθεις ἀσθενείας τῶν μεταλλῶν, ὅπως τὴν σκωρίαν ἐπὶ παραδείγματι: μήπως ὑπὸ τὴν μεταφορικὴν ἐννοίαν δὲν δύναται καὶ αὐτὴ νὰ θεωρηθῇ ἀσθένεια; Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὴν διαφορομένην αὐτὴν γλῶσσαν, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τὰ μέταλλα, διὰ τὰ ὁποῖα διψᾷ κυριολεκτικῶς ἡ ἐποχὴ μας, εἶναι εὐαίσθητα, ὅπως οἱ ὄργανισμοί, εἰς ὠρισμένους παράγοντας. Κάθε μέταλλον, ὑποβαλλόμενον εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν πολλαπλῶν αὐτῶν παραγόντων, ὑφίσταται, μὲ τὴν πρόδον τοῦ χρόνου καὶ μὲ τὴν χρῆσιν, ὠρισμένας ἀλλοιώσεις, αἱ ὁποῖαι φθεῖρουν αὐτὰ, περιωρίζουν τὴν χρησιμοποίησίν των.

Ὁ Α. Πανσιέρη, ἐξετάσας εἰς Ρώμῃ ἐπὶ τοῦ θόλου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου, μίαν πλάκαν ἀλλουμινίου, ἐκτεθειμένην ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς μεγαλοπόλεως, ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ἔλαφρόν αὐτὸ μέταλλον εἶναι ἐκ τῶν φθιτρομένων ὀλιγώτερον.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ ἔθνη, τὰ πτωχὰ εἰς χαλκόν, σίδηρον, κασίτερον. κ.λ.π., μέταλλα δυνάμενα ν' ἀντικατασταθοῦν, εἰς πολλὰς ἀπὸ τὰς ἐφαρμογὰς των, ἀπὸ τὸ ἀλλουμίνιον, ἐνέτειναν αὐτὴν παραγωγὴν τοῦ μεταλλοῦ αὐτοῦ.

Τὸ ἀλλουμίνιον εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιομηχανίαν, σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸν ηλεκτρισμόν. Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀλλουμινίου λαμβάνει χώραν εἰς δύο περιόδους, καθαρῶς χωρισμένας καὶ ἀνεξαρτήτους, τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην: τὴν ἐξαγωγήν τῆς ἀλλουμίνης, ἀπὸ τὸν βωξίτην καὶ τὴν ἀναγωγὴν

τῆς ἀλλουμίνης εἰς μεταλλικὸν ἀλλουμίνιον. Τὸ ἀλλουμίνιον εἶναι πολὺ διαδεδομένον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὕδρογειοῦ, ὑπὸ μορφήν συνθέτων μετάλλων. Μέχρι σήμερον ὁμως, ἡ πραγματικὴ πηγὴ τοῦ ἀλλουμινίου, εἶναι ὁ βωξίτης, ὁ ὁποῖος κατὰ μέσον ὄρον, περιέχει 50-60 % ἀλλουμίνης, 2-10 % πυρίτου, καὶ 8-25 % ὀξειδίου τοῦ σιδήρου. Μὲ τὸν κοινῶς χρησιμοποιούμενον τρόπον, διὰ τὴν ἐξαγωγήν τῆς ἀλλουμίνης ἀπὸ τὸν βωξίτην, ὁ βωξίτης κονιορτοποιεῖται καὶ κατόπιν συνδέεται ἐν θερμῷ καὶ ὑπὸ πίεσιν, εἰς αὐτοκλίβανον, μὲ καυστικὴν σόδα, μὲ ἐπόμενον σχηματισμὸν ἀλλουμινάτου τοῦ σοδίου. Μετὰ τὸ φιλτράρισμα καὶ τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὰς λεγομένας ἐρυθρὰς λάσπας, τὸ ἀλλουμινάτον τοῦ σοδίου, καθαρὸν, τοποθετεῖται εἰς μεγάλους κάδους μὲ κινητήρας, ὅπου διαλύεται αὐθόρμητως εἰς ὕδροξειδιον τοῦ ἀλλουμινίου, τὸ ὁποῖον φιλτραρίζεται καὶ κατόπιν μετατρέπεται, ὑπὸ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν εἰς ἀνυδρὸν ὀξειδίου τοῦ ἀλλουμινάτου ἢ ἀλλουμίναν. Ἡ ἀναγωγή τῆς ἀλλουμίνης ἐπιτυγχάνεται διὰ πυρῶδους ηλεκτρολύσεως, δι' ηλεκτρολύσεως, ἐντὸς ηλεκτρικῶν κυψελῶν, εἰς τὰς ὁποίας δίδεται τὸ ὄνομα τοῦ κλιβάνου. Τὸ ὀξειδίου τοῦ ἀλλουμινίου, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς θερμοκρασίαν περίπου 2.000, βαθμῶν διαλύεται ἐντὸς λουτροῦ διαλυμένου κρυσταλλοῦ, ἐπιτυγχάνον ἕνα σύστημα τοῦ ὁποῖου τὸ σημεῖον τῆς τήξεως ποικίλλει ἀπὸ 900-1.000 βαθμοῦς καὶ εἶναι ἐπομένως αἰσθητῶς κατώτερον ἀπὸ τὸ σημεῖον τήξεως τῆς ἀλλουμίνης. Εἰς τὴν θερμοκρασίαν αὐτὴν ἐπέρχεται ἡ διαδικασία τῆς ηλεκτρολυτικῆς διαρρέσεως, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει εἰς τὸ ἀλλουμίνιον νὰ κατακαθίσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς κυψέλης (κάθος) καθ' ὃν χρόνον τὸ δευγόνον, τὸ προερχόμενον ἀπὸ τὴν διαρρέσιν συνδυάζεται μὲ τὸν ἄνθρακα τῶν ηλεκτροειδῶν, σχηματίζον ἐν μέρει ἀνυδρὸν ἄνθρακικόν.

Αὐτὸ, τοῦ ὁποῖου περιεγράψαμεν τὴν διαδικασίαν τοῦ σχηματισμοῦ, εἶναι τὸ ἀλλουμίνιον, τῆς πρώτης τάξεως. Τὸ ἀλλουμίνιον εἶναι ὁμως θαυμαστόν μέταλλον, χρησιμοποιοῦμενον εἰς ἀπειραρίθμους συνθέσεις, συνθέσεις διὰ χύσιμον καὶ συνθέσεις διὰ πλαστικὰς ἐπεξεργασίας. Εἶδομεν εἰς Ρώμῃ ἐπίτιπους ἀνδριάντας, βάρους 3.000 χιλιογρ. χυθέντας ἀπὸ συνθέσεις ἀλλουμινίου, διὰ τῆς μεθόδου τοῦ περικοῦ κηροῦ. Ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν χρησιμοποίησιν ἰδοῦ ἀμέσως μίαν πολεμικὴν χρησιμοποίησιν: ἡ ἐλίσ. Ἀπὸ τὴν βάσιν τοῦ κινητήρος, μέχρι τοῦ καθίσματος. Ἀπὸ τὸ ἐμβολὸν μέχρι τοῦ κρουνοῦ. Ἡ πρακτικὴ χρησιμοποίησις μᾶς δίδει ἀκόμη στρόφαλους μηχανῶν, σκελετοὺς πηδάλιουμένων, τὸν ἐξωτερικὸν σκελετὸν ἑνὸς ἀεροπλάνου καὶ τὰ οἰκιακὰ σκεύη.

Ὅλα αὐτὰ αἱ συνθέσεις, ὁ τρόπος τῆς τήξεως καὶ τῆς ἐπεξεργασίας των, τὰ ἐλαττώματα τῆς χαλκείσεως, τῆς λαμαρνοποίησης, ἡ πρακτικὴ τῆς θερμοκρασίας, τὸ κέρφωμα ἢ στερέωσις κ.λ.π. ἀποτελοῦν ἄλλα τόσα κεφάλαια, τὰ ὁποῖα δύνατον νὰ λεχθοῦν, φυσιολογίας καὶ παθολογίας τοῦ μεταλλοῦ αὐτοῦ. Καὶ τοιούτοτρόπως, ὅπως ὑφίστανται ἱστοῦται, ὅπου μελετᾶται ἡ ὁμαλὴ κατασκευὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ αἱ ἀσθένειαι τοῦ, τοιούτοτρόπως καὶ διὰ τὰ μέταλλα, τοῦλάχιστον διὰ τὰ ἑλαφρὰ μέταλλα, ὑπάρχει εἰς ἰταλίαν πειραματικὸν ἱστιτοῦτον μελετῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἰσως τὸ μόνον τοῦ εἶδους του εἰς τὴν Εὐρώπῃν. Εἰς τὸ ἱστιτοῦτον αὐτὸ, μελετῶνται μὲ μεγάλην προσοχὴν τὰ μέταλλα καὶ ἐντὸς τοῦ γενικοῦ πλαισίου τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν, διὰ νὰ ἐξαγάγουν χρήσιμους ἐνδείξεις καὶ διδασκαλίας. Διὰ μέσου τῶν μελετῶν αὐτῶν, τὸ ἀλλουμίνιον καὶ τὰ ἑλαφρὰ μέταλλα, ἐνίκησαν τὰ παρεντιθέμενα εἰς τὴν εὐρείαν των διδόνον ἐμπόδια. Τὰ ἐμπόδια αὐτὰ προέκυψαν ἀπὸ τὸ γε-

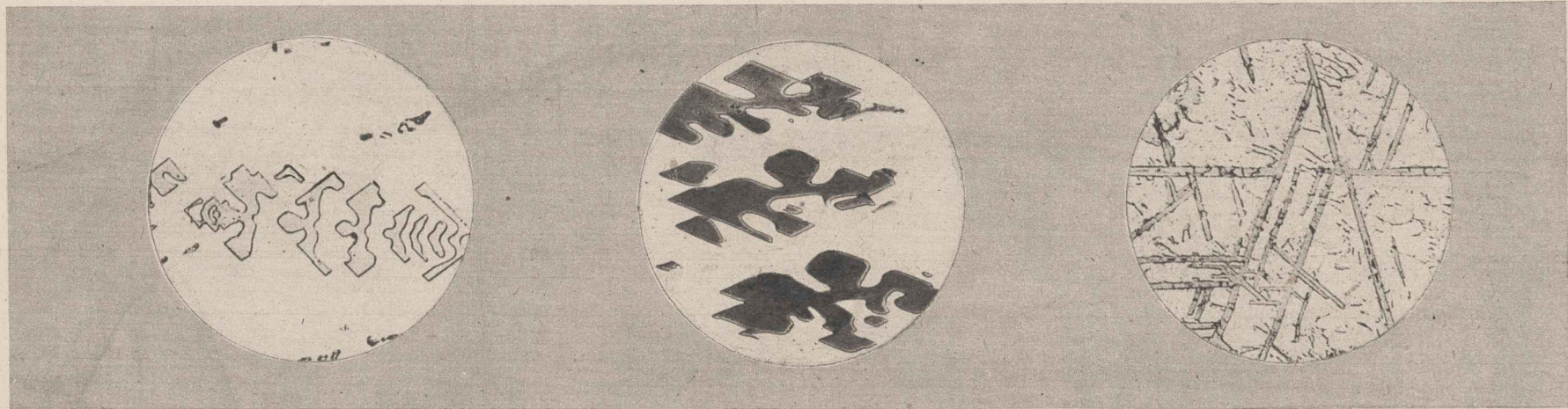
γονὸς ὅτι τὰ ἑλαφρὰ μέταλλα, εἴτε λόγῳ τῆς ὑψηλῆς των ἀξίας, εἴτε δι' ὠρισμένας φυσικὰς ἰδιότητάς των, χημικὰς καὶ τεχνολογικὰς, ἀπαιτοῦν, ἀπὸ τῆς μίας πλευρᾶς, προσεκτικὸν ὑπολογισμόν διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν, εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς δυνατότητός των, μὲ τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐξόδων καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης, μίαν σειρὰν ἀκριβῶν γνώσεων, σχετικῶν μὲ τὰς μεθόδους τῆς ἐπεξεργασίας μὲ τὸν τρόπον τῆς τήξεως κ.λ.π.

Δὲν εἶναι ἐπομένως ἀνακριβὴς ὁ τίτλος τοῦ παρόντος ἄρθρου: τὰ μέταλλα ἔχουν τὴν ζοὴν των, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐξετάζεται ἀπὸ ἀπόψεως χημικῆς — ἀναλυτικῆς (μέθοδοι φαντασμασκοπικαί, πολωγραφικαί καὶ πολυσυνθετοὶ δυναμομετρικαί). Μικροσκοπικῶς: διὰ νὰ ἐξετασθοῦν τὰ θαυώματα, τὰ ἐλαττώματα κατασκευῆς κ.λ.π., ἐξετάσεις αἱ ὁποῖαι γίνονται διὰ τοῦ μικροσκοπίου, διὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν διαφανῶν παρασκευασμάτων, εἰς σκοτεινὸν χώρον καὶ εἰς φῶς πολώσεως.

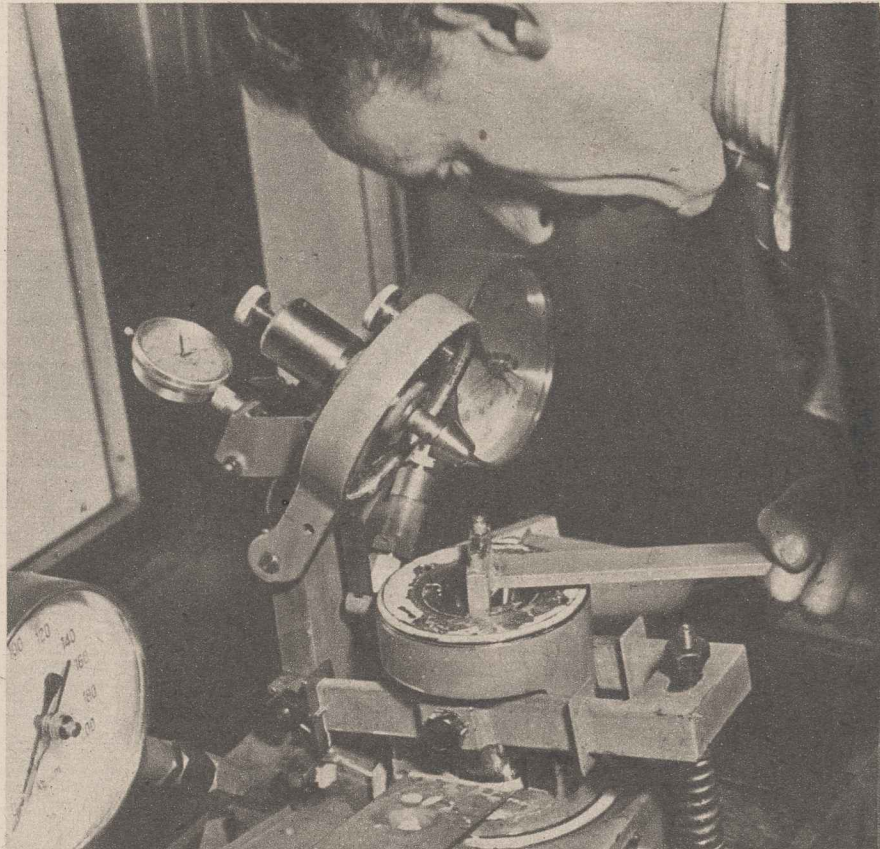
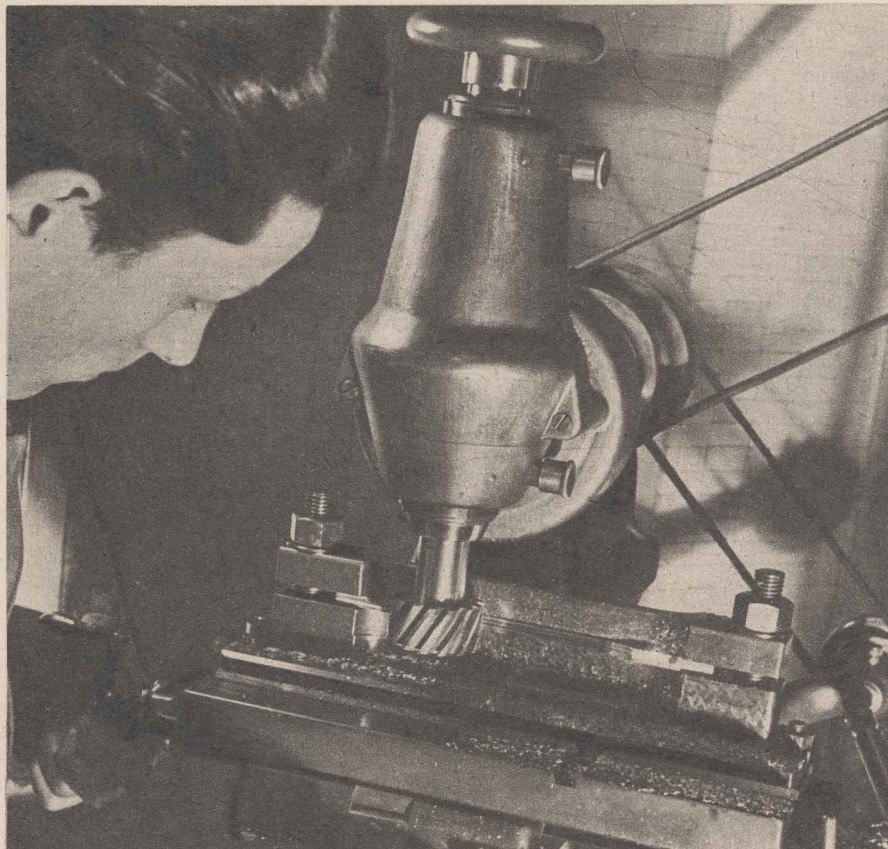
Διὰ τῶν ἀκτίνων Ραίνγκεν: καὶ δι' αὐτὸ ἀπαιτοῦνται μεγάλοι σταθμοὶ ἰσχύος Χ, τῶν 200 κιλοβάτ, ἐκτὸς ἀπὸ ὀλιγώτερον ἰσχυρὰ μηχανήματα διὰ τὰ μικρὰ τμήματα, μὲ πειράματα ἱκανὰ νὰ προσδιωρίσουν τὰ φυσικὰ καὶ ηλεκτρικὰ χαρακτηριστικά. Ἐκτὸς αὐτοῦ, πρὶν ἢ μίαν συνθεσὶν κριθεῖ ἀρμοδία, χρειάζονται πρακτικαὶ δοκιμαὶ ἔλξεως, συνθλίψεως καὶ σκληρότητος, εἰς θερμοκρασίαν ἀνωτέραν ἢ κατώτεραν τῆς κανονικῆς. Πειράματα μὲ κλιβάνους ἐιδικῶς μελετηθέντας, προσδιωρισμοῦ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς δυνατότητος ἐπεξεργασίας κ.λ.π. ἀτελεύτητος σωρὸς μελετῶν, διὰ τῶν ὁποίων φαίνεται ὡς νὰ θέλουν νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ὀρθογέννησιν τοῦ μεταλλοῦ εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι πάντοτε εἰς θέσιν νὰ ὑπερπηθῇ τὴν φοβὴν μὲν ἀσθένειαν, τὴν διάρρωσιν.

C. BON.

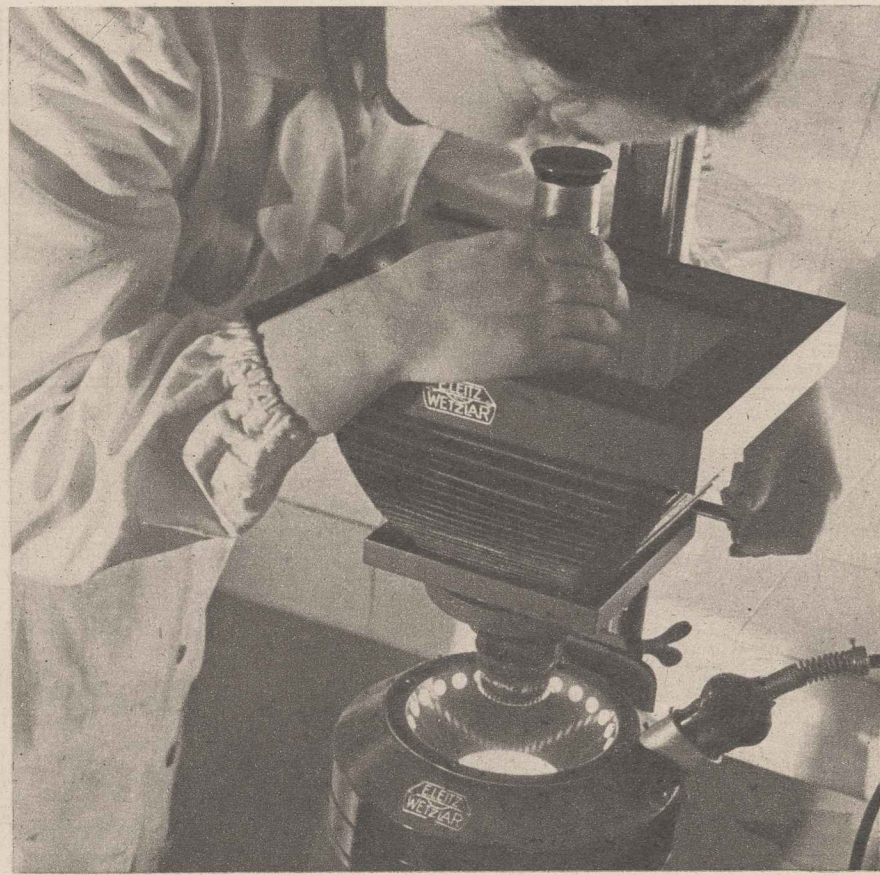
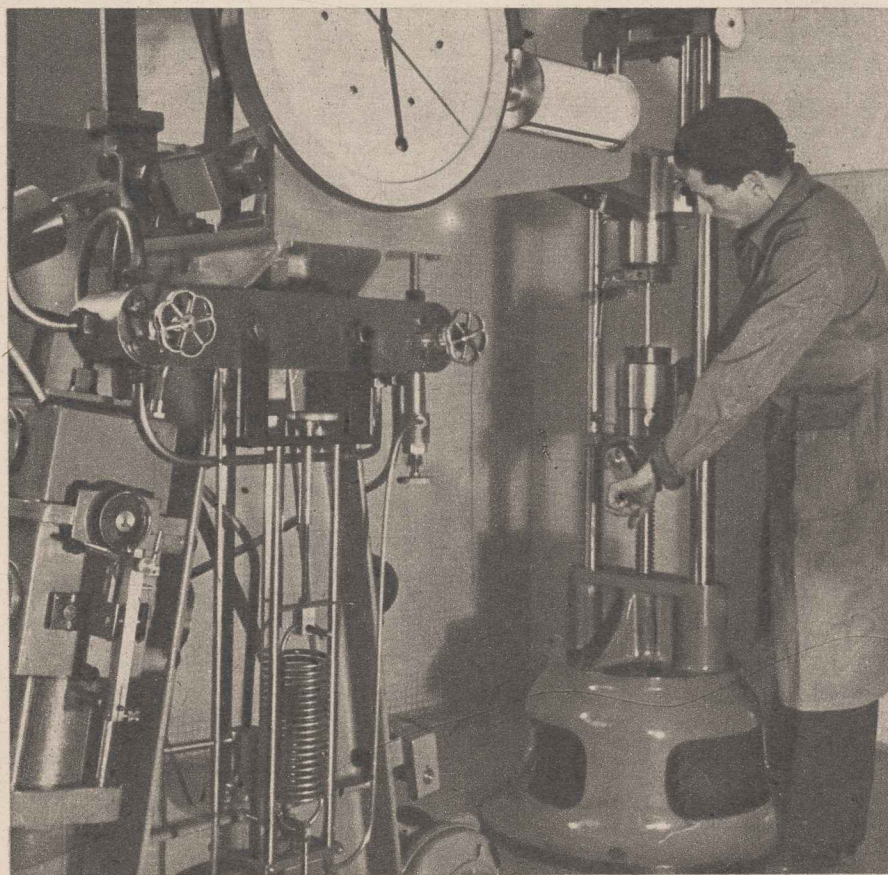
ἀκολουθεῖ



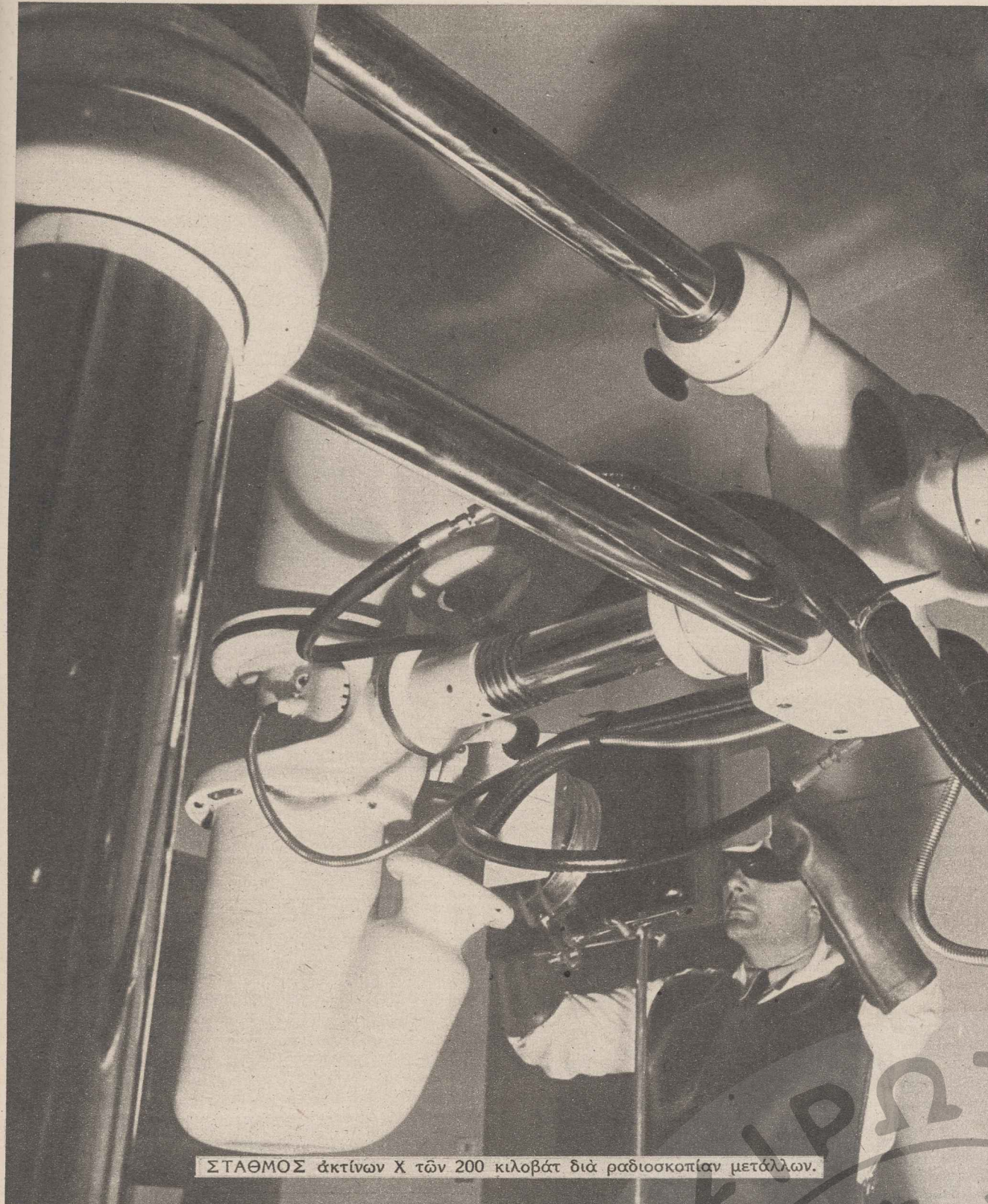
ΔΟΚΙΜΑΙ της έλξεως των μετάλλων δι' ειδικού μηχανήματος. Αι δοκιμαί της έλξεως συμπληρούνται με τας δοκιμάς συνθλίψεως και σκληρότητας. Δεξιά εκτελούνται μικρογραφία των μετάλλων άφου παρετηρήθησαν αι άνωμαλίας εξακριβωθείσαι φασμασκοπικώς διά της δυναμομετρικής μεθόδου.



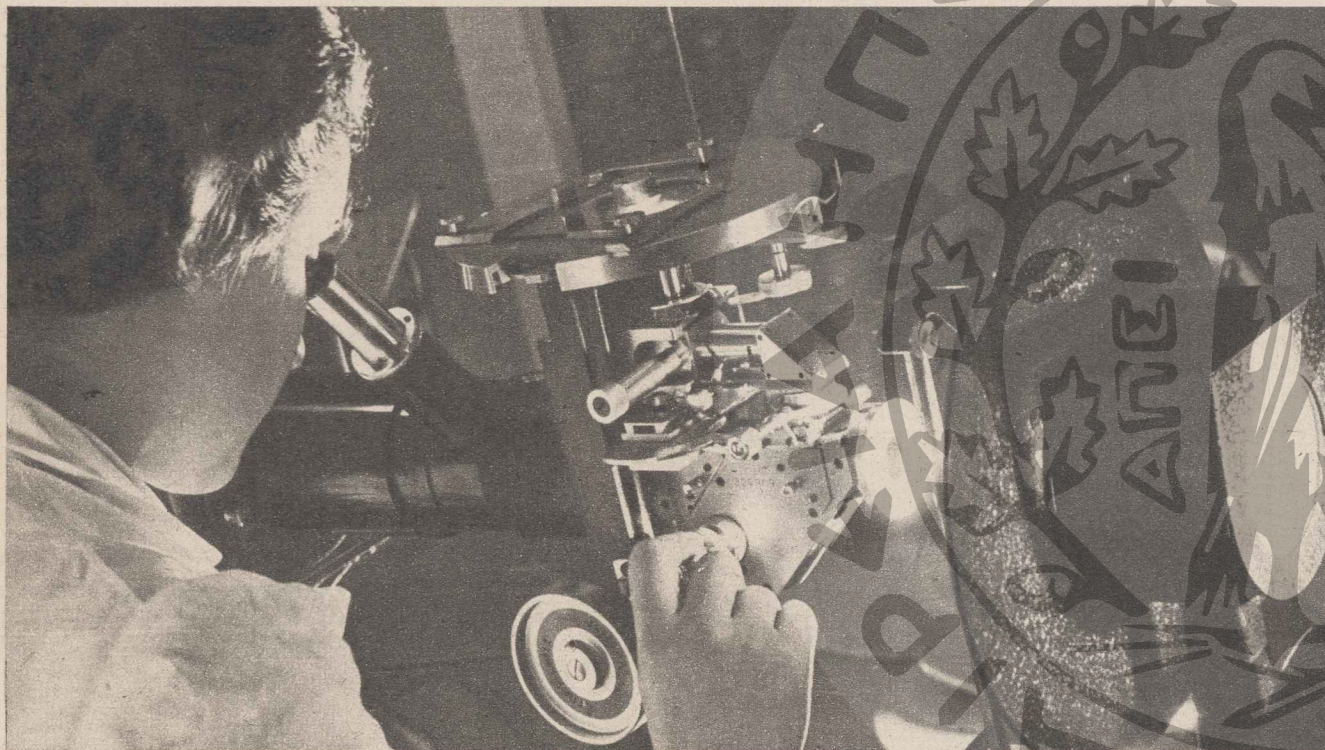
ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟΝ Ιστιτούτον των έλαφρών μετάλλων, μελετᾶται η φυσιολογία και η παθολογία των μετάλλων. Τεχνικώς έτοιμαζόν τὰ πρὸς εξέτασιν δοκιμαί με ρυκανότορνον. Δεξιά, παρασκευή δοκιμῶν έμβραπτίσεως των μετάλλων, διά νά μελετηθῇ η άντοχή αὐτῶν εἰς τὰς επίδράσεις.



ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑ και αι συνθέσεις των, εξετάζονται από απόψεως χημικής, αναλυτικώς. Έδω βλέπομεν τρεῖς μικροσκοπικές εικόνες διαφόρων συνθέσεων. Η πρώτη είναι άλλουμίνιον και μαγνήσιον, η δευτέρα άλλουμίνιον, σίδηρος και μαγνήσιον, και η τρίτη άλλουμίνιον, σίδηρος και χρώμιον.



ΣΤΑΘΜΟΣ άκτίνων Χ των 200 κιλόβάτ διά ραδιοσκοπίαν μετάλλων.



Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ της κατασκευής των μετάλλων γίνεται διά του μικροσκοπίου, τὸ ὁποῖον έπιτρέπει την εξέτασιν εἰς σκοτεινὸν χῶρον και εἰς πολωρικὸν φῶς, ὧν των λεπτομερειῶν της συνθέσεως αὐτῶν και την άντοχήν των.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΣΥΓΓΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ GIACOMO LEOPARDI

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

τούς φόβους και εἰς τὰς φανταστικές ὀπτασίας. Καί εἶναι σπινθηροβόλου ἐπισημότητος ἡ σελίς ἐπὶ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων, καταπονημένων ἀπὸ τὸν κεραυνόν. «Ἦτο φυσικὸν νὰ κατεπτοῦντο οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν κεραυνόν και ὅταν τὸν ἔβλεπον, συνωδευόμενον ἀπὸ μεγαλοπρεπεῖς βοάς και με ἐπιβλητικὸν στόλισμα ὄλου τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἐνόμιζον ὑπερφυσικὸν πρᾶγμα και προερχόμενον κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ ὑπέρτατον Ὁν. Ὁ πρωτόγονος καλλιεργητὴς τρεπόμενος εἰς φυγήν, ἐπὶ μεγάλης πεδιάδος, καθ' ὃν χρόνον, ἡ ἐπελθοῦσα αἰφνιδίως βροχή, μαίνεται ἐπὶ τῶν κτημάτων και ἐκχύνει, με θλιβερόν θόρυβον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καθ' ὃν χρόνον ὁ κεραυνός, ποῦ ὁμοιάζει ὅτι ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, ἐκρύγνεται και ταράσσει τὰ περίε του, και ἡ λάμψις καταλαμβάνουσα αὐτόν με τὸ μελαγχολικὸν και αἰφνίδιον φῶς της, τὸν ὑποχρεώνει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, νὰ κλειῇ τὰ βλέφαρά του, ν' ἀνακόπῃ με τὸ στήθος του τὴν ὀρμὴν τοῦ θορυβώδους ἀνέμου, ποῦ τοῦ κινεῖ ἀνηλεῶς τὰ ἐνδύματα και φέρῃ πρὸς τὸ πρόσωπόν του μεγάλα κύματα ὕδατος, βλέπει ἀπὸ μακρὰν εἰς τὸ δάσος μίαν βελανιδιάν κτυπημένην ἀπὸ κεραυνόν...»

Ἡ ἰδεώδης και ἀγαπητὴ συνάντησις με τὸν Πέτρον Τζορντάνη, τὸν βοηθεῖ νὰ ἐπανεῦρῃ τὸν ἑαυτόν του: ἡ μελέτη τῶν κλασικῶν, τῶν ὁποῖον θὰ δώσῃ βαθεῖας κριτικὰς εἰς τὰς σημειώσεις, εἰς τὰς «Ὁδὰς», θὰ συνενωθῇ με τὴν ἀσκήσιν ν' ἀναγινώσκῃ και νὰ μεταφράζῃ τοὺς Ἑλληνας και τοὺς Λατίνους. Ἀπὸ τῶν Ἰσίδων και τὸν Ὀμηρον μέχρι τοῦ Βιργιλίου: και ἡ τέχνη τοῦ γράφειν, ἡ ἀρετὴ τῆς λυρικής συντάξεως, θὰ εὑρεθῇ τῶρα πλέον διά πάντοτε, εἰς τὴν ἀγνόητα τῆς φωνῆς. Ἡ ἀξία τῆς λέξεως, ὡς ἀπελευθερώσεως θὰ τοῦ εἶναι πάντοτε καθαρώτερα. «Ἦδη ἀπὸ τὰς «Εὐθύμιας τῆς πρώτης ἀγάπης» (ἐδόσαμεν αὐτόν τὸν περισσότερον λεοπαρδικὸν τίτλον εἰς τὰς σελίδας, τὰς ὁποίας οἱ πρῶτοι ἐκδῶται ἐτιτοφόρησαν «Ἡμερολόγιον ἀγάπης») θὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησιν: «Ἐπιθυμῶ νὰ δώσω κάποιαν ἀνακούφισιν εἰς τὴν καρδίαν μου, και μὴ γνωρίζω οὔτε θέλων νὰ τὸ πράξω ἀλλέως, παρὰ διά τῆς γράφης και μὴ δυνάμενος σημερον νὰ γράψω ἄλλο, ἐδοκίμασα τὸν στίχον ἀλλ' εὗρον αὐτόν ἀπειθῆ, και ἔγραψα αὐτὰς τὰς γραμμάς». Νέα πολῦτιμος ἐξομολόγησις ποῦ ἀποκαθιστᾷ ἀκριβῶς τὸν ἐλευθερωτικὸν χαρακτήρα τῆς λέξεως, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἰακώβου Λεοπάρδη. Θὰ συνθέσῃ τοὺς στίχους ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ πρώτη ἀγάπη», ποῦ δὲν θὰ ἀρκέσουν νὰ τοῦ δώσουν πλήρη εἰρήνην, ἐπειδὴ πράγματι δὲν ἠλευθέρωσαν εἰς καθαρὰν εἰρήνην. Θὰ τὸν βοηθήσουν ὅμως με τὰς λέξεις τῆς προσεκτικῆς ἀναλύσεως, τὴν ὁποῖαν ἐξακολουθεῖ ἐπὶ τῆς σελίδος νὰ καλύπτῃ τὴν ψυχὴν του «κενὴν τέρψεων μεταξὺ λεπτοτάτων και θεῶν» νὰ ἐμβαθύνῃ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τὴν τέχνην του, ἀκόμη μουσικὴν, ἀλλ' ἐπικειμένην.

FRANCESCO FLORA

Η ΤΡΙΤΗ CINES

Κατά τας τελευταίας αὐτὰς εβδομάδας, πολλὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράψαν, περὶ τῆς ἰδρύσεως ἑνὸς νέου ἰσχυροῦ κινηματογραφικοῦ ὁργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος λαμβάνων ἓνα ὄνομα, ἐνδοξον εἰς τὰ χρονικά τῆς ἰταλικῆς κινηματογραφίας, ὠνομάσθη CINES. Πρόγραμμα, ταινία, ἡθοποιοί, ἀριθμοί, ὅλα ὑπῆρξαν ἀντικείμενον ἀκροατοῦν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀληθῶν, δημιουργοῦντων ἀπληστον περιέργειαν εἰς τὸ κοι-

νὸν καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς κύκλους, ἀγωνίαν, ἀνησυχίαν, ἐλπίδας. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἠθελήσαμεν νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Λουίζον Φρέντη, προέδρον τῆς Cinecittà καὶ τοῦ E.N.I.C. καὶ δημιουργοῦ τοῦ ὁργανισμοῦ τὸν ὁποῖον θὰ ὀνομάσωμεν τὴν τρίτην CINES. Ὁ Λουίζος Φρέντη ἀπήντησε προθύμως εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας, διασαφηνίζων τὰς βασικὰς ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι θὰ καθοδηγήσουν τὸν νέον Οἶκον.



Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον του, εἰς Cinecittà ὁ Φρέντη ἐξήταξε μερικά ἔγγραφα. Ἰδέας; Σχέδια; Σελίδας σκηνογραφίας; Καθ' ὃν χρόνον ὁ φωτογράφος, τὸν φωτογραφεῖ, ἐγὼ ρίπτω τὸ βλέμμα μου. Καὶ μοῦ φαίνονται σελίδες σκηνογραφίας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Φρέντη, βλέπει καὶ ἐλέγχει πᾶν ὅ,τι παράγεται διὰ τὸ σῆμα τῆς CINES.



Ἐρωτῶ τὸν Φρέντη - Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ νέα CINES;

— Ἐκ τῆς πείρας μου, ὡς Γεν. Διευθυντοῦ τῆς κινηματογραφίας, προέδρου τῆς Cinecittà καὶ τοῦ E.N.I.C. ἐξήγαγον τὸ συμπέρασμα ὅτι διὰ νὰ δημιουργηθῇ μία παραγωγὴ ὑψηλοῦ καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου, ἐκτετατοῦ οἴκου ἱκανὸς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς οικονομικὰς συνθήκας, ἀπαραίτητους διὰ νὰ ἐγγυηθοῦν ἓνα πρόγραμμα ἐργασίας μακρᾶς διάρκειας.



— Πῶς ἠδυνήθητε τὰ ἐξασφαλίσετε τοὺς ὅρους αὐτούς;

— Συνεισφέροντες εἰς τὸν νέον ὁργανισμὸν CINES, τὴν συμμετοχὴν τῶν τριῶν μεγίστων ὁργανισμῶν τῆς κινηματογραφίας μας: τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Ἑργασίας, διὰ τὴν χρηματοδότησιν, τῆς Cinecittà, διὰ τὰ στούντιο παραγωγῆς, καὶ τοῦ E.N.I.C., διὰ τὴν ἐνοικίαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τῶν παραχθσομένων ταινιῶν.



— Νομίζετε ὅτι ἀρκεῖ μόνον τὸ κεφάλαιον διὰ νὰ δημιουργηθῇ μία καλὴ ταινία;

— Κάθε ἄλλο. Εἶμαι ἀπ' ἐναντίας πεπεισμένος ὅτι δὲν εἶναι μόνον τὸ κεφάλαιον τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ τὴν καλὴν ταινίαν, ἀλλ' εἶμαι ἐπίσης πεπεισμένος, ὅτι ἂνευ τοῦ ἐνδεδειγμένου κεφαλαίου, ἡ καλὴ ταινία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθῇ. Ἡ κινηματογραφία, κατὰ τὸ μέγιστον αὐτῆς μέρος, εἶναι οικονομικὸν πρόβλημα.



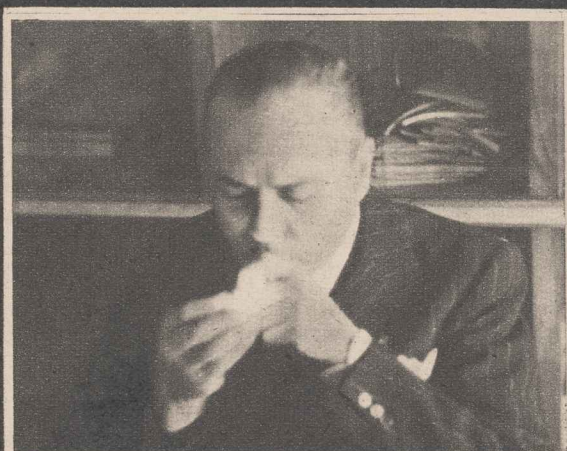
— Ποῖοι εἶναι οἱ σκοποὶ τῆς CINES;

— Πρῶτος σκοπὸς εἶναι νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν παραγωγὴν, ἡ ὁποία νὰ δίδῃ εἰς τὸν κινηματογράφον μας νέον τόνον βιομηχανικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἀξιοπρεπείας. Δεύτερος σκοπὸς εἶναι νὰ φέρῃ τὴν παραγωγὴν εἰς ἓνα διεθνὲς ἐπίπεδον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπανεέλθῃ κυρία, ἐπὶ τῶν ξένων ἀγορῶν.



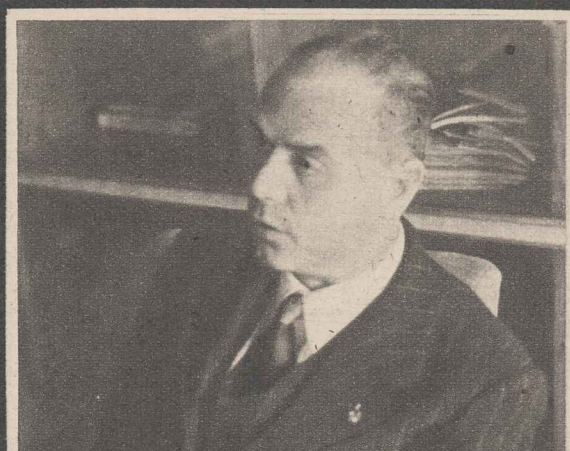
— Πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ πρόγραμμα αὐτό;

— Διὰ σοβαρὰς ἐργασίας, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν βιομηχανοποίησιν ἐκείνην τοῦ παραγωγικοῦ τομέως, τὴν ὁποίαν θέλει, σύμφωνα με τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς κινηματογραφίας, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Διαπαιδαγωγῆσεως, Ἀλέξανδρος Παβλίνης. Αὐτὸ δὲ με ἀπόλυτον συνεργασίαν με τὴν γενικὴν διεύθυνσιν τῆς κινηματογραφίας.



— Ἀληθεύει ὅτι προσελάβατε πολλοὺς ἡθοποιούς διὰ νὰ ἐργασθοῦν ἀποκλειστικῶς διὰ σᾶς;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔγινεν αὐτὸ μόνον διὰ διαφημιστικούς σκοποὺς, δηλαδὴ διὰ νὰ συνδέσωμεν τὸ ὄνομα ἑνὸς ἡθοποιοῦ εἰς μίαν ἐπωνυμίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν μίαν ὁμάδα βασικῆν ἡθοποιῶν, ἡ ὁποία θὰ ἀντιπροσώπευε μίαν ἐγγύησιν καὶ θὰ ἔδιδε τὴν εὐχέρειαν νὰ προετοιμασθοῦν εὐρᾶ προγράμματα ἐργασίας.



— Καὶ διὰ τοὺς μικροτέρους ἡθοποιούς;

— Ἐχω τὴν σταθερὰν πρόθεσιν νὰ τροφοδοτήσω τὰ στελέχη, πάντοτε με νέας δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶναι δυνατόν ν' ἀξιοποιηθοῦν καλλίτερον, ὅταν στηριχθοῦν ἐπὶ προσώπων ἀσφαλῶν. Χωρὶς μίαν ἀσφαλῆ βᾶσιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ στηριχθῇ τὸ πείραμα, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ χρεωκοπήσῃ καὶ νὰ παρὰσῃ τὴν φήμην τοῦ οἴκου,



— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος μονοπωλείου CINES;

— Ὅχι, διότι ἡ CINES δὲν θὰ εἶναι μόνον μία δημιουργικὴ δύναμις, ἀλλ' ἐπίσης ὁργανισμὸς προωθήσεως. Θέλωμεν νὰ εἰμεθα δυνατοί, ὅχι διὰ νὰ παρεμποδίσωμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ διευκολύνωμεν, με δὴν τὴν σημασίαν. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι ὅτι ὀριμένοι οἴκοι θὰ ἐργασθοῦν μεθ' ἡμῶν.



Εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Cinecittà, ὁ Λουίζος Φρέντη, συνήντησε τὸν Ἰωσήφ Ἀμάτο, ἓνα ἐκ τῶν συνεργαζομένων παραγωγῶν τῆς νέας CINES, καὶ τὸν σκηνοθέτην Ἀλέξανδρον Μπλαζέτη. Μετὰ τὰς καθημερινὰς αὐτὰς ἐπαφὰς, ποὺ λαμβάνουν χώραν, εἴτε εἰς τὸ γραφεῖον εἴτε εἰς τὰ στούντιο, εἴτε εἰς τὰς εὐρείας λεωφόρους, πραγματοποιεῖται σοβαρὰ συνεργασία.



Ἡ ΠΡΩΤΗ CINES — λέγει ὁ Μπλαζέτη — ἐγκαθίδρυσε τὴν διάδοσιν τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου εἰς τὸν κόσμον. Ἡ δευτέρα CINES ἐγκαθίδρυσε τὴν ἰταλικὴν παραγωγὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἡ CINES κλείουσα τὸν κύκλον, θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν ἰταλικὸν κινηματογράφον. Γεννάται ἐπὶ τῇ βάσει ἰσχυροῦ ὁργανισμοῦ καὶ δρέπει τοὺς καρποὺς δέκα ἐτῶν ἐργασίας.

Ἡ τρίτη CINES ἤρχισε τὴν δράσιν της. Δύο ταινία φέρουν ἤδη τὸ σῆμα της. Τὸ «Δεῖπνον τῆς ἀπάτης» τοῦ Μπλαζέτη καὶ τὸ «Ἄν δὲν εἶναι τρελλοὶ δὲν τοὺς θέλωμεν» τοῦ Πρατέλλη, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Σιμόνη. Καὶ ἄλλαι ταινία εὐρίσκονται ὑπὸ ἐτοιμοσίαν, εἴτε παραγόμεναι ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν CINES εἴτε ἀπὸ τοὺς συνεργαζομένους μετ' αὐτῆς οἴκους, οἱ ὁποῖοι πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ἡ Γιουβέντους, Ἀμάτο, Καπιτάνη, καὶ Ἀτέζια καὶ ἀκριβῶς «Εἰς τὴν χρησιμῶσιν αὐτὰ τὰ χρήματα» τοῦ Πρατέλλη καὶ «Ἐπικίνδυνον παιχνίδι» τοῦ Μπλαζέτη. Συντόμως θ' ἀρχίσουν καὶ ἄλλαι. Πράγματι διὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ 1942 προβλέπονται «Τὸ Χάρλεμ» τοῦ Μπλαζέτη «Ἀνθρωποὶ τοῦ ἀέρος» (θέμα τοῦ Μπρούνο Μουσολίνι) τοῦ Πρατέλλη «Ἡ ἀποκοιμηθεῖσα ὥρα» τοῦ Κιαρίνη. «Βράδυ βροχῆς» τοῦ Ἀμάτο «Τεσσάρα βήματα μετὰ τῶν νεφῶν» τοῦ Μπανάρ, ἐκτὸς δὲ αὐτῶν τὸ RUR, ἀπὸ τὴν κωμωδίαν τοῦ Τσιαπέκ καὶ «Ἐμπρὸς ἔχει θέσιν».

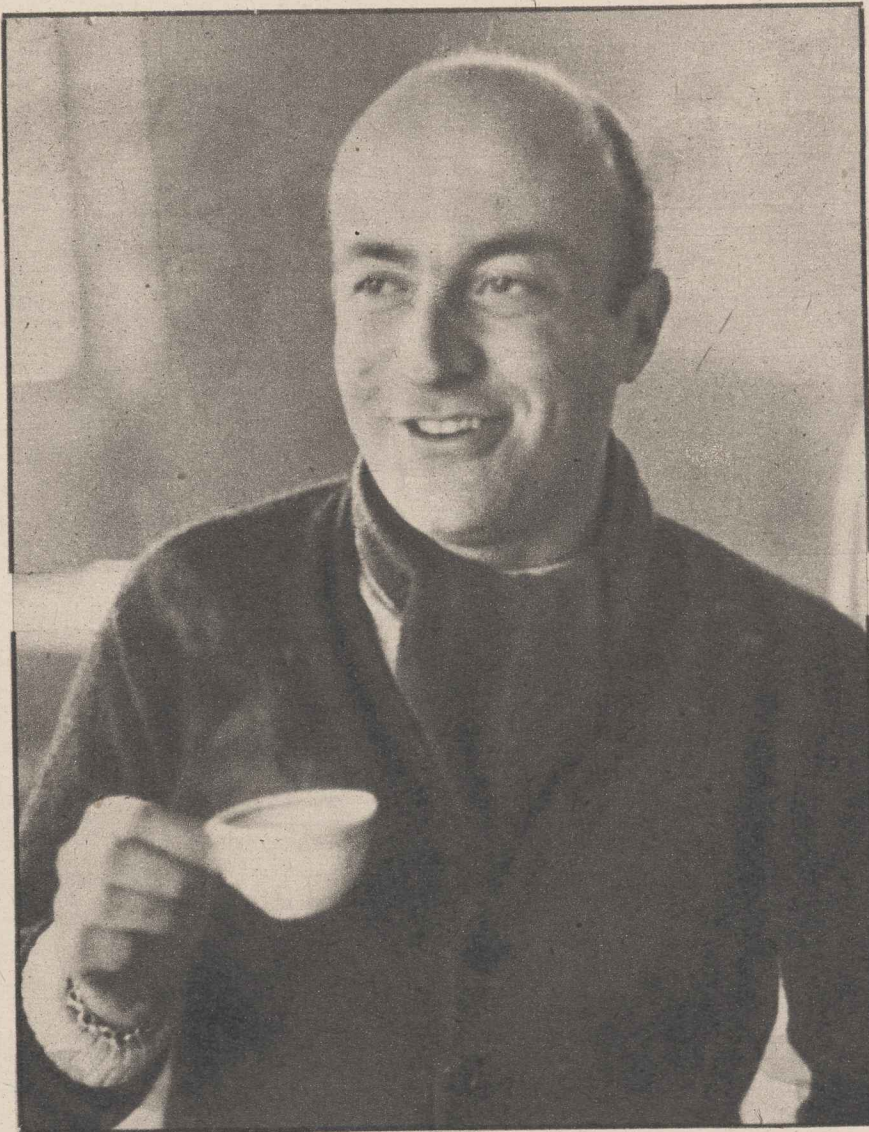
Μεταξὺ τῶν ἡθοποιῶν, προσελήθησαν διὰ νὰ ἐργασθοῦν ἀποκλειστικῶς, ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν CINES: Ὁ Ἀμεδαῖος Ναζάρε, ἡ Κλάρα Καλαμά, ὁ Τζίνο Τσέρβη, ἡ Λουίζα Φερντίντα, ὁ Βαλέντη καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς συνεργαζομένους οἴκους.



Ἡ ΛΟΥΙΖΑ ΦΕΡΙΝΤΑ εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἡθοποιῶν τὰς προσληφθείσας ἀπὸ τὴν CINES. Ὅταν ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἡ CINES προσελάμβανε τὸ πρῶτον αὐτὸν ὄμιλον ἡθοποιῶν ἐλέγχθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ προσλήψεως μετὰ μισθοῦ ἀστρονομικοῦ. Ὁ Λουίζος Φρέντη ἔσπευσε ἀμέσως νὰ διαψεύσῃ τὴν εἰδησιν. Ἡ Φερντίντα θὰ λάβῃ μέρος προσεχῶς εἰς τὸ πτῶτον φιλμ διὰ τὴν CINES.



Ἡ ΤΟ ΚΑΙΡΟΣ — λέγει ὁ Ἀμάτο — νὰ ἰδρῇ ὁργανισμὸς μετέλεια στελέχη, τεχνικά καὶ καλλιτεχνικά. Μόνον δι' ἑνὸς τοιούτου ὁργανισμοῦ δύναται νὰ παρακολουθηθῇ καὶ νὰ καλλιτερεύσῃ ἓνα προϊόν μετὰ τὴν συνεργασίαν γνωστῶν συγγραφέων, σκηνοθετῶν ἀξίας, ἡθοποιῶν ἐπιβληθέντων ἤδη καὶ νέων ἡθοποιῶν ποὺ ὑπόσχονται καὶ γενικῶς ὀγιῶν στοιχείων.



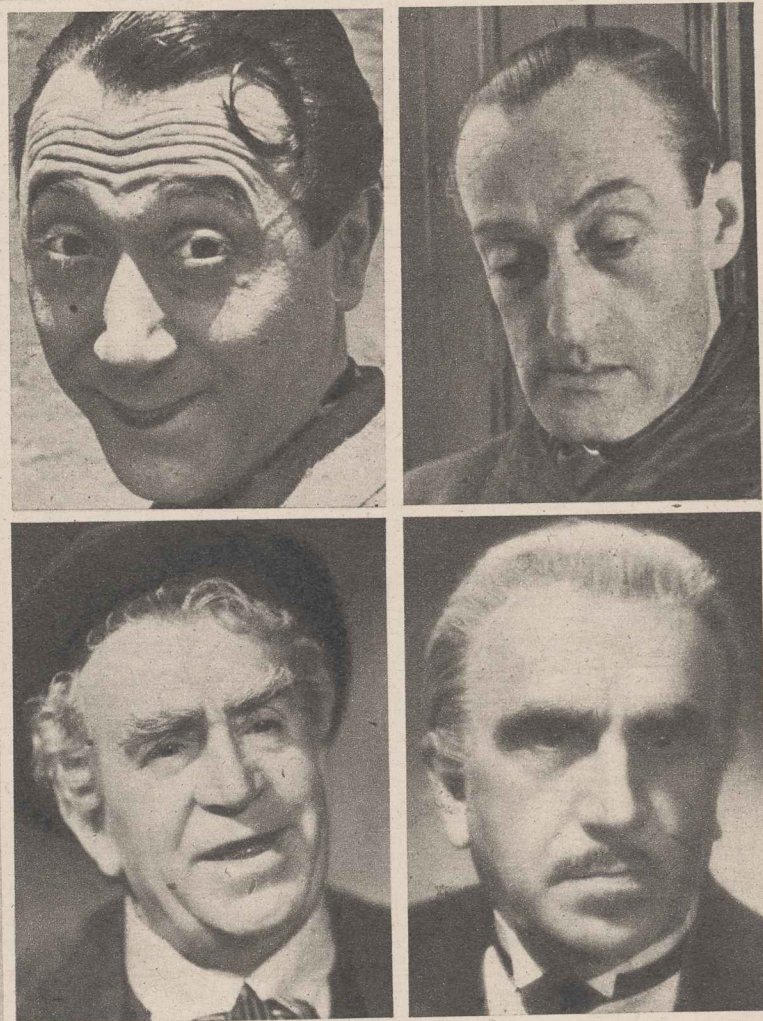
ΜΕΤΑΞΥ της προηγούμενης εργασίας και της παρούσης, του νέου οργανισμού CINES — λέγει ο Όσβάλδος Βαλέντη — υπάρχει η ίδια διαφορά που υφίσταται μεταξύ της έτοιμου ένδυμασίας και της κατά παραγγελίαν επί μέτρω. Όσον αφορά τον χαρακτήρα των ρόλων μου, νομίζω ότι δεν θ' απομακρυνθώ από τον ρόλον του παλαιανθρώπου, που τόσο μου άρέσει.



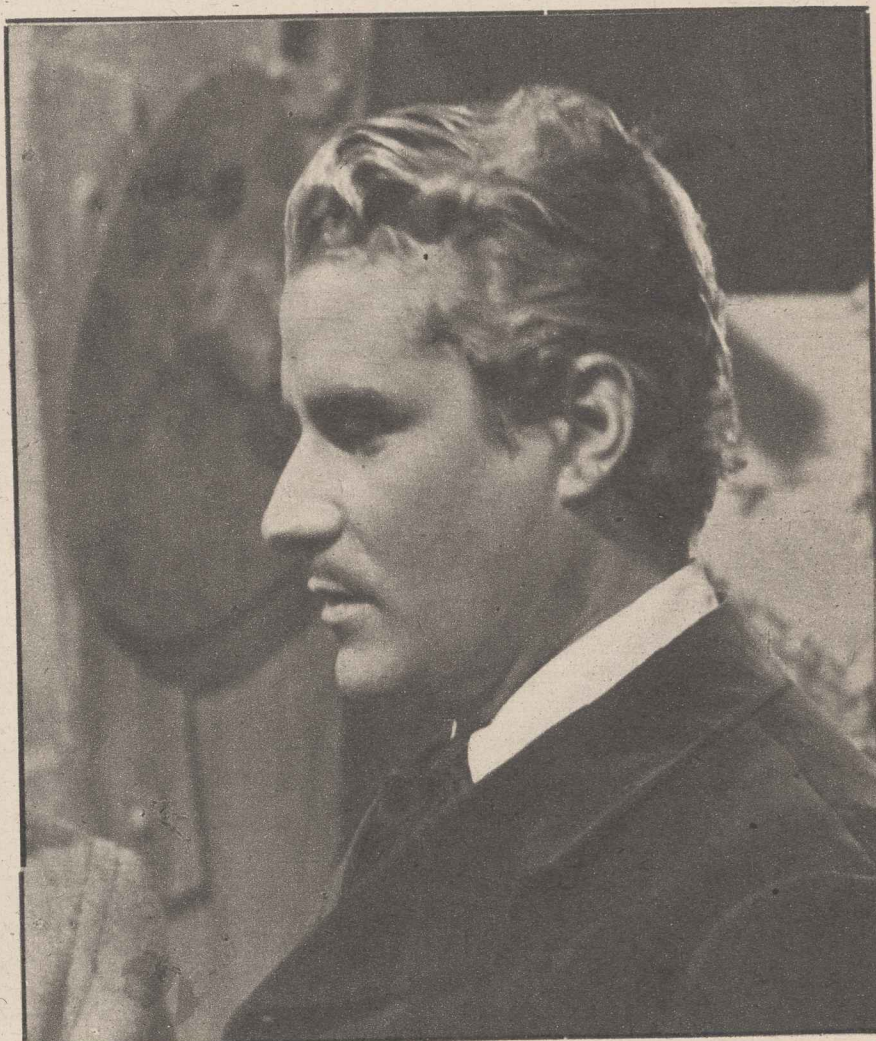
Ο ΛΟΥΙ-ΖΟΣ ΚΙΑΡΙΝΗ, είναι ο Διευθυντής του Κινηματογραφικού Κέντρου. Έρχισε ως σκηνοθέτης, με την ταινίαν — «Ο δρόμος των πέντε σεληνών», πρὸς τὸ παρὸν ὑπὸ συναρμολόγησιν. Διὰ τὴν CINES θὰ διευθύνῃ τὴν «Ἀποκοιμισμένην ὥραιαν» με πρωταγωνιστὰς τὸν Ἀμεδαίου Ναζάρη τὴν Λουίζαν Φερίντα καὶ τὸν Όσβάλδον Βαλέντη. Τὸ γύρισμα θ' ἀρχίσῃ προσεχῶς.



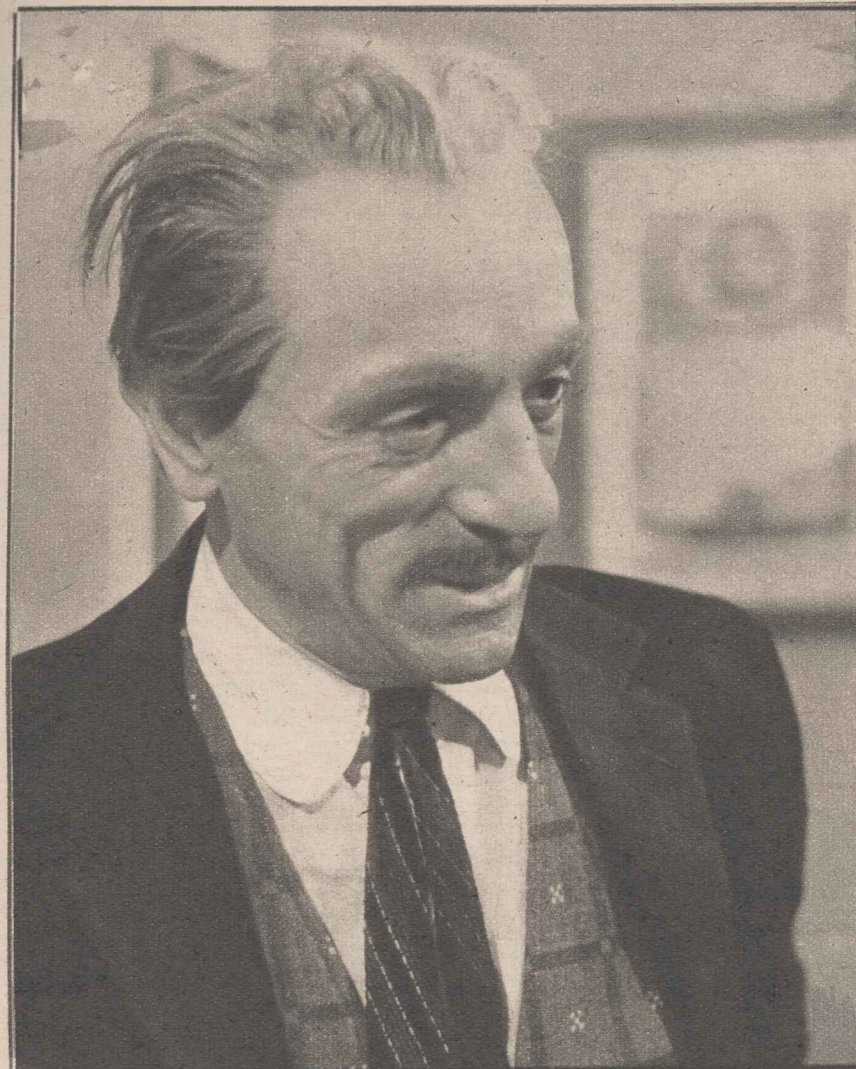
Ο ΚΟΛΙΑΤΣΗ-ΔΕΣΤΑ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Καλαμόνιτη εἶναι οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Γιουβέντους Φίλμ, ἡ ὁποία παρεχώρησε εἰς τὴν CINES τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς παραγωγῆς τῆς. Ὁ ὁργανισμὸς αὐτὸς ἔχει ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν καὶ παρήγαγε μέχρι τοῦδε 28 ταινίας με μέσον ὅρον 7-8 ταινιῶν κατ' ἔτος. Ἡ δράσις του, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς CINES ἤρχισε με τρεῖς ταινίας.



ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙ Τοτό, Μακάριο, Ἀντώνιος Γκαντούζιο καὶ Ἀρμάνδος Φαλκόνη, ἤδη διάσημοι ἡθοποιοὶ θεάτρου, θὰ γυρίσουν καὶ ταινίας διὰ τὴν νέαν CINES, ἡ ὁποία παρουσιάζουσα μίαν τοιαύτην ποικιλίαν ἡθοποιῶν, δίδει ἤδη ἰδέαν τῆς ποικιλίας τῆς παραγωγῆς τῆς, εἴτε τῆς ἀπ' εὐθείας εἴτε ἐμμέσως διὰ τῶν συνεργαζομένων μετ' αὐτῆς ἄλλων οἰκῶν παραγωγῆς.



ΕΙΣ ἓΝΑ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ τοῦ γυρίσματος τῆς ταινίας «Φαίδωρος» ὁ Ἀμεδαίος Ναζάρη μοῦ εἶπε: Κάθε ἡθοποιὸς καὶ γενικῶς κάθε ἄνθρωπος τοῦ κινηματογράφου ἔχων συνείδησιν τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ βιομηχανικῆς σημασίας τῆς ταινίας, δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἰδρυσιν ἐνὸς ἰσχυροῦ ὁργανισμοῦ ὅπως ἡ νέα CINES, ἡ ὁποία τόσα ὑπόχεται.



Ο ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΝΤΕ ΦΙΛΙΠΠΟ, θὰ παίξῃ εἰς μίαν δραματικὴν ταινίαν, νομίζω ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ Μωπασσάν «Πέτρος καὶ Γιάννης». Δὲν ὑπεδύδην ποτὲ δραματικὰς ταινίας — μὰς λέγει — Καὶ ὅμως ἀντιθέτως ἀπ' ὅτι πιστεύουν οἱ ἄλλοι, πιστεύω ὅτι ὁ ἀληθὴς μου δρόμος εἶναι ὁ δραματικὸς. Ἐπὶ ἔτη προσπαθῶ ἀδίκως νὰ πείσω τοὺς παραγωγοὺς καὶ τῶρα ἐπέτυχα.



ΕΚΤΟΣ ΤΥΣ ΤΑΙΝΙΑΣ «Τρίκωχος Πύλος», τὴν ὁποίαν ὑπεδύθη ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἐγὼ τὸ 1934, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καμερίνη, ὅλαι αἱ ἄλλαι ταινίαι μας ἡτοιμάσθησαν ἐν σπουδῇ. Τώρα ὅμως ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὸν νέον ὁργανισμὸν, δυνάμεθα νὰ σκεπτόμεθα ἤδη διὰ τὴν ταινίαν πού θὰ γυρίσω μετὰ ἑξή μηνας. Αὐτὰ εἶπεν ὁ Πεπίνιο Ντέ Φιλίππο καὶ ἔχει δίκαιον.



Ο ΙΤΑΛΟΣ ἀκαδημαϊκὸς Αἰμίλιος Τσέκη, ἐργάζεται διὰ τὸν σκελετὸν τῆς σκηνοθεσίας τῆς ταινίας «Χάρλεμ» ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ Ἰωσήφ Ἀκόλλε. Πρόκειται περὶ σατυρικῆς ταινίας, πολὺ δυσκόλου τὴν ὁποίαν θὰ ἀρχίσῃ ὁ Μπλαζέτη τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Αἰμιλίου Τσέκη, εἰς τὰς ἐργασίας τῆς τρίτης CINES, ἔχει μεγάλην συμβολικὴν σημασίαν.

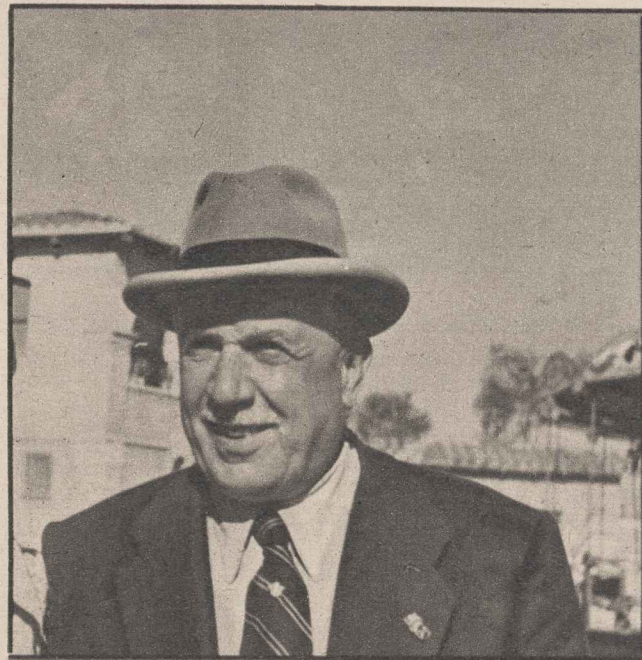


Αἱ ΑΡΧΑΙ τῆς Κλάρας Καλαμών, ἀνάγονται εἰς τὸ 1937, εἰς τὴν ταινίαν «Πέτρος Μίκα» εἰς τὴν ὁποίαν ἔπαιξε ἓνα μικρὸν ρόλον. Ἀλλ' ἡθοποιοὶ ὅσοι ὑπεδύθη σπουδαιότερας ρόλους καὶ σήμερον θεωρεῖται μίᾳ ἀπὸ τὰς πλέον ἀσφαλῆς ἡθοποιούς, καὶ ἡ CINES δὲν ἀφῆκε νὰ τῆς διαφύγῃ, καὶ τὴν προσέλαβε με πολυετὲς συμβόλαιον ἐξασφαλίζουσα τὴν συνεργασίαν τῆς.

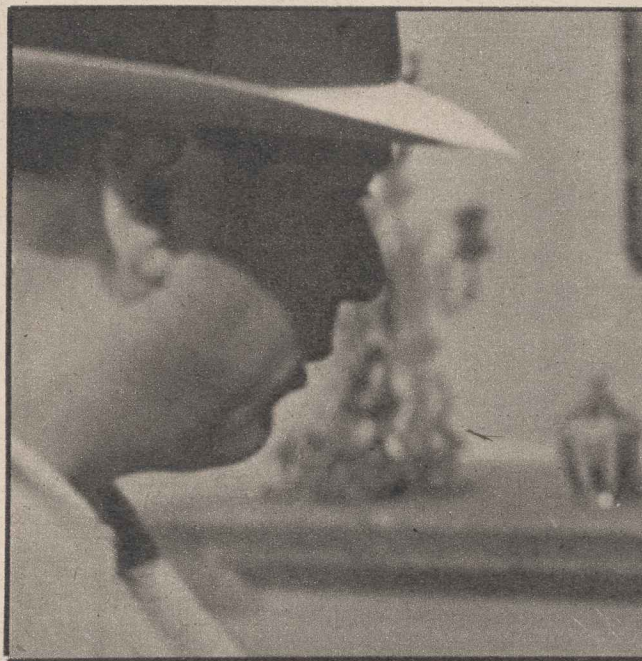
ἀκολουθεῖ



Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΟΠΠΑ γυρίζει την ταινία «Επικίνδυνο παιχνίδι». Είς αυτήν την ταινία εμφανίζεται ένας Στόππα, ανέκδοτος. Έρωτηθεί, μās έδήλωσε ότι ο ίδιος προτιμά από τους κωμικούς ρόλους, τους σοβαρούς και θά του ήρεσε να παίξει Σαίξπηρ εις τόν κινηματογράφον.



ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΙΤΑΛΟΣ ακαδημαϊκός ο Ρενάτο Σιμόνι, εργάζεται εις τόν σκελετόν της ταινίας «Ανθρωποι του άέρος», όφειλομένη εις μίαν ιδέαν, εις τό πάθος διά την άεροπορίαν, του Μπρούνο Μουσσλίν. Πρόκειται περί πολύ ενδιαφερούσης άεροπορικής ταινίας.



ΤΟ ΝΑ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ δυνατόν να προβλέπεται τό είδος της ταινίας — λέγει ο Πρατέλι — δίδει τό πλεονέκτημα να προδιατεθί έγκαιρώς ή ψυχή, σχεδόν πριν ακόμη γνωρισθί ή υπόθεσις. Τό να στηρίζεται εις μίαν κινηματογραφικήν έταιρίαν μεγάλην, όπως ή CINES δίδει την δυνατότητα της άπαραιτήτου έσωτερικής προπαρασκευής και έλευθερώσει τόν σκηνοθέτην από τό οικονομικόν πρόβλημα της ταινίας, πρόβλημα τό όποιον θεωρητικώς, δέν θά έπρεπε να τόν άπασχολή, εις την πρακτικήν όμως, εις την ανεξάρτητον παραγωγήν του παρέχει πάντοτε μερικάς άνησυχίας.



ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΟΣΑ μās έβεβαίωσε ο Φρέντη, ο Τζίζον Τσέρβη θά εκτελέσει διά την CINES τό πρώτον βήμα προς την σκηνοθεσίαν περί του όποιου γίνεται λόγος εις τούς κινηματογραφικούς κύκλους. Ός ήθοποιός θά λάβη μέρος προσεχώς εις δύο φιλμ.



ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ Όκτώβριον, επιθυρήσει ότι ο κωμικός Φαμπρίτσι θά ήτο πρωταγωνιστής μίας ταινίας. Έπειτα δέν ήκούσθη τίποτα. Σήμερον εύρίσκονεν τό όνομα του εις τό πρόγραμμα της Γιουβέντους, ως πρωταγωνιστού της ταινίας «Έμπρός έχει θέσιν».



ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

(συνέχεια εκ της σελίδος 27)

Είχε ένα κυριακάτικο άέρα: ένα ζευγάρι παπούτσια φθινά που ψήλωσε τά τακούνια κ' ένα καπέλλο πάνινο, από τά πιο πτωχικά. Στά γόνατα της βαστούσε μία κονσέρβα με κρέας, ίσως κανένα δώρο του άδελφού της, που έφυγε κι έπηγαν όλοι παρέα να τόν συνοδεύσουν ως τό σταθμό. Κάθε τόσο τό κύταζε με θαυμασμό, τό γυάλιζε, μαδούσε τη χάρτινη έτικέτα, μαγεμμένη από τό περίεργο αυτό φαγητό, που τό έδιναν μόνο στους στρατιώτες στα χαρακώματα, και που της προκαλούσε παράξενες όπτασιές, με στολές μανδύες πηλίκια. Και τότε παρατηρούσε τριγύρω της σαν να μη ήξευρε που βρίσκονταν κ' έπιανε την κονσέρβα για να την δοΐν όλοι, σαν ναταν ένα τρόπαιο, κείνου πουφυγε για την Άφρική.

Οι άλλοι της παρέας, είχαν σκορπισθί στα καθίσματα του τράμ και μιλούσαν μεταξύ τους. Μερικοί σιωποσαν, βυθισμένοι στις σκέψεις τους.

Ένας χοντρός, με τη χροστή αλυσίδα και με πρόσωπο οικογενειάρχη, όταν ανέβηκαν στο τράμ έτρεξε πρώτος στον εισπράκτορα, κάμνοντας νοήματα στους άλλους να μη πληρώσουν και τούς μέτρησε όλους, δείχνοντας με τό δάκτυλο τις γραβάτες των άνδρών, και τά καρρέ των γυναικών, θορυβάδης κ' εϋθυμος μ' ένα γέλιο ήχηρό και σκορπιστό. Μόλις έβγαλε τά εισιτήρια και σκόρπισε ή παρέα στα καθίσματα, σώπασε. Τώρα ήταν βυθισμένος σε μακρινές σκέψεις, και κουνούσε κάθε τόσο τό κεφάλι του, σαν να άμφεβαλλε ή να μετανοούσε: τί να γίνει; Τό κούνημα του τράμ άπορροφούσε τις σκέψεις όλων. Τά γέλια κι ο θόρυβος εκείνων π' άνέβηκαν, που όφείλουνταν ίσως στη συγκίνηση του άποχαιρετισμού του στρατιώτη που έφευγε, λιγότευαν σιγά σιγά. Όλοι, άντρες και γυναίκες ταλαντεύονταν παραξενεμένοι, σαν τά παιδιά στο θέατρο, σχεδόν εύρισκαν άπίθανο να ζούν την νυκτερινή εκείνη ώρα που δέν την γνώριζαν, γιατί πάντα την πέρασαν βυθισμένοι στον ύπνο. Αύριο οι συγγενείς του στρατιώτη πουφυγε, θά αισθανθούν τόν έαυτόν τους διαφορετικόν, θά γυρίζουν στους δρόμους της συνοικίας νιώθοντας τά μάτια όλων άπάνω τους, άκόμα κι όταν δέν είναι άλήθεια. Η μητέρα θά τά διηγηθί στον έμπορο, σαν θά πάη να ψωνίση, άκόμη κι άν δέν την ρωτήση τίποτα. "Αν έχει και μιιά γειτόνισσα, που δέν την χωνεύει, θά περάση κοντά της κυτάζοντάς την από πάνω ως κάτω, νιώθουσα πως είναι άνώτερη άπ' την άλλη, γιατί έφυγε ο γιός της, και πήγε να πολεμήση. Και θά σηκώση τό κεφάλι της σαν άνώτερη, σαν πιο δυνατή.

Σιωπή. Περιπαισιές στη σκάλα. Δέν είναι δικές του. Θάναι ο λογιστής που κάθεται στο τρίτο πάτωμα. Κλωτσά πάντα τόν κουβά των σκουπιδιών. Μπούμ. νάτον πάλι. "Ας ξαπλώσουμε τό κρεβάτι, είναι πάντα καλλίτερα. Τί νύστα. "Α, να έδω στο τέλος της σελίδας: ο άνθρωπος με τό πομπέ.

«Ποιός είναι; μουμούρισε...» Τράκ. τό κλεδί στη κλειδαρότρυπα. Πέταξε τό καπέλλο του στον άέρα. — Ξέρεις, κείνο τό μαγαζί πουδναι δίπλα στο γαλακτοπωλείο; Βρήκα την κούνια, όπως την θές, γαλανή με λουλούδια στην κουνοπιέρα.

Η γυναίκα άκούμπισε τό κεφάλι της στο άμο του. Τά χέρια της έμειναν πάνω στο στήθος της, πάνω στη καρδιά της όπου γεννιόνταν, τό παιδί της.

MARIO MASSA

ΤΕΛΟΣ

ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ "Η ΦΥΣΑΡΜΟΝΙΚΑ"

Παρ' όλα τά εκατόν της έτη, μόλις πρό όλίγου, άνήλθεν ή φυσαρμόνικα εις τό προσκήνιον, μεταξύ των άλλων μουσικών οργάνων και ίσως εμφανέστερον από τά άλλα οργανα.

Ητο ένα όργανον διά νέους, οι όποιοι τό έπαίξαν άσχημα, περιωριζόμενοι να εκτελούν μίαν εύκολον μελωδίαν, με άκομπανιανέμπο κατά τό μάλλον ή ήττον καλόν.

Σήμερον την παίζουν όλοι. Οι ικανώτεροι την μεταχειρίζονται ως όργανον συναυλίας. Οι καθηγηταί της όρχήστρας την έναλλάσσουν με τό βιολόν, με την τρόμπαν ή με τό σασόφωνον. Οι έρασιτέχναι (πράγματι μεγάλος αριθμός, που αΰξάνει καθημερινώς) διέρχονται εύχαρίστους ώρας, οικογενειακώς, κατά τας εκδρομάς, εις την θάλασσαν, εις τούς στρατώνας, παντού.

Η μάζα όμως των παικτών, των έπαγγελματιών και των έρασιτεχνών, δέν γνωρίζει την γέννησιν, την παιδικήν ήλικίαν και την ζωήν του Ιταλικού αυτού οργάνου.

Όπως εις ένα μικρόν ξυλουργείον της Κρεμόνας, Ιταλός ξυλουργός κατασκεύαζε τά βιολία του, άλλοι τεχνίται εις Καστελφιντάρντο, Ρεκανάτη, Στραντέλλα, προητοιμάσθασαν, με μέσα άρκετά πρωτόγονα, να δημιουργήσουν την φυσαρμόνικαν.

Ένώ όμως διά τό βιολόν του τεχνίτου, ο κατασκευαστής εύρίσκει μόνος του τό ξύλον, τό εργάζεται, τό προσκολλά και τό βερνικώνει, ή φυσαρμόνικα, όπως άποτελείται από άναρίθμητα μηχανικά τμήματα, είχε ανάγκην μιάς τεχνικής έξαρτήσεως άρκετά πολυπλόκου, διά να εϋνοήση μίαν παραγωγήν πλέον ύψηλην και όμοιογενή.

Και οι κάτοικοι του Καστελφιντάρντο, Ρεκανάτη, Στραντέλλα δέν έφύλαττον, όπως ο τεχνίτης της Κρεμόνας τό μουσικόν της κατασκευής, άν δυνάμεθα ν' άποκαλέσωμεν μυστικα τά σχετικά με την φυσαρμόνικαν, άπ' έναντίας αυτοί διέδωσαν τό ενδιαφέρον διά τό όργανον και βαθμύδον ο αριθμός των τεχνιτών ηύξανε και υπερέβη τό σύνορα των περιοχών εκείνων.

Και έδημιουργήθη ή βιομηχανία. Βιομηχανία με την κυριολεξίαν της λέξεως. Με εργοστάσια τεχνικός και συγχρόνως έξητημέναι, με επιβηρτικόν αριθμόν εργατών. Τά σύγχρονα εργοστάσια φυσαρμόνικας — ύπάρχουν εις τό Καστελφιντάρντο, εις Καμεράνο, εις Νουμάναν, εις Στραντέλλα, εις Ματσέράτα, εις Μονταίνον, εις Ρεκανάτη, εις Βερτσέλλη και εις Κρεμόναν — είναι όργανισμοί προικισμένοι με διάφορα μηχανήματα και με ειδικούς εργατάς. Εις τά εργοστάσια εισάγονται ως πρώται ύλαι, τό ξύλον, τό άλλουμίνιον, ο χάλυψ, ο σίδηρος, τό δέρμα, τό χαρτόνιον, ο βακκιλίτης, ή άλπακά, ο όρειχαλκος, ο ψευδάργυρος κλπ. και έξέρχεται ή φυσαρμόνικα: τό όργανον του σурμου, τό όποϊον όλοι άναζητούν και όλόκληρος ο κόσμος προτιμά.

Πρό ήμερών έπεσκέφθηνεν ένα εκ των εργοστασίων αυτών εις μίαν καταπράσινον πόλιν της Μάρκε.

Τό πρώτον τμήμα, εις τό όποιον μās ώδήγησαν, ήτο τό τμήμα των φωνών. Εισήλθομεν εις μίαν τεραστίαν αίθουσαν, με μεγάλους ύλοπίνιακας. Πέριε μās μηχαναί κάθε τύπου. Είναι ως ένα μεγάλον εργοστάσιον όπου κάθε τι είναι τακτοποιημένον με άρμονίαν. "Ανδρες και γυναίκες εργάζονται. Όλοι με μαύ-

ρας φόρμας, μόνον ο τμηματάρχης φορεί φόρμαν άλλου χρώματος. Φέρουν και ένα σήμα, του τμήματός των. Η κίνησις των μηχανών και ο ήχος του κουρδίσματος, άποτελούν ένα άσμα πάντοτε τό ίδιον, σχεδόν εύχάριστον. Λαμαρίνες από άλουμίνιον, από ψευδάργυρον, από όρειχαλκον, κόπτονται από ένα κοπτήρα, εις γεωμετρικά σχήματα. Μικραί πλάκες καθαρού χάλυβος φθάνουν από άλλας μηχανάς, εις μικρότατα τεμάχια, είναι αι γλωσσίδες, ρυθμισθείσαι ήδη κατά προσέγγισιν. "Αλλα μηχανήματα ένώνουν τά διάφορα μικρά τεμάχια μεταξύ των, ενώ μία φάλαγξ εργατών, εκτελεί ως μηχανή την λεπτήν εργασίαν της συναρμο-λογήσεως και της δοκιμής των ήχων.

Η μεγαλύτερα ποικιλία εύλυν, καλά στεγνωνμένων, έπεξεργάζεται με άναριθμήτους μηχανάς.

Έδώ ίσως ο θόρυβος είναι μεγαλύτερος από τά άλλα τμήματα. Τά μικρά τεμάχια διέρχονται από έργα του εις εργάτην και έκαστος εκτελεί την εργασίαν του, έως ότου έτοιμασθί ένα κιβώτιον τελειοποιημένον, όχι όμως καθ' όλόκληρίαν. Κάθε κιβώτιον έχει μίαν χάρτινην έτικέταν. Είναι τό πιστοποιητικόν γεννήσεως της φυσαρμόνικας. Έδώ εις τό ξυλουργικόν τμήμα γίνεται ή πρώτη σημείωσις. Ο εργατής ειργάθη επί της τάδε φυσαρμόνικας, δι' ότι άφορρά τό ξυλουργικόν μέρος, άλλοι εργάται θά θέσουν τό όνομα των επί της έτικέτας, εις την προσδιορισμένην θέσιν διά τό εκτελεσθέν τμήμα.

Έξακολουθούοντες την έπισκεψιν μας, μεταβαίνομεν εις τό τμήμα των φυσητήρων. Έδώ ύπάρχει μυρωδιά κόλλας. Τά χαρτόνια διπλώνονται, επενδύονται με ύφασμα και δερμα-τοειδές. Εις τας γωνίας των διπλώσεων τοποθετούνται ειδικά μεταλλικά σειρήτια, διά να προστατεύσουν την άμβλυσιν. Κατόπιν άφού τοποθετηθούν εις ειδικούς συσφικτήρας, άφίνονται να στεγνώσουν εις ειδικά στεγνωτήρια.

Αι εργασίαι αυταί είναι μεγάλης σπουδαιότητας, διότι ο φυσητήρ είναι ο πνεύμων της φυσαρμόνικας και έξαρτάται εξ αυτού ο όγκος του ήχου του οργάνου. Εισερχόμεθα κατόπιν εις την αίθουσαν συναρμο-λογήσεως των έσωτερικών οργάνων. Εις τά μεγάλα αυτά εργοστήρια, ειδικευθέντες εργάται εκτελούν τας διάφορους εργασίας ακριβείας.

Άλληλοδιαδόχως έπισκεπτόμεθα τό τμήματα του βερνικώματος, του χορδίσματος, της τελειοποιήσεως, και τέλος εύρισκόμεθα εις την αίθουσαν, όπου τά κομψά και στυλινά όργανα δέν περιμένουν παρά να εκτελέσουν τό τελευταίον των ταξίδιον.

Ο αρχιτεχνίτης του τμήματος του χορδίσματος, πρέπει να είναι άσφαλώς και μουσικός και να έχη και μουσικόν αυτί, πολύ ευαίσθητον και έξησκημένον, διά να διακρίνη τας διαφόρους άποχρώσεις των ήχων.

Εις τό τμήμα δοκιμών, επιδέξιος παίκτης, μās έξετέλεσε τεμάχιον με μεγάλην λεπτότητα και τέχνην. Έμμήθη τούς ήχους διαφόρων άλλων οργάνων, όλόκληρος όρχήστρα δύναται να άπαρτισθί με τας φυσαρμόνικας.

Τέλος δε ή φυσαρμόνικα, άφού κλεισθί εις κομψόν κιβώτιον, όπως ένα κόσμημα έντός της θήκης του, εγκαταλείπει τό μεγάλον εργοστάσιον, διά να μεταβί εις τόν κόμον, ως τιμή και καύχημα της Ιταλικής βιομηχανίας.



ΕΔΩ ΥΠΑΡΧΕΙ και όλίγη άναίδεια. Τό άπαιτεί όμως τό όργανον. Η φυσαρμόνικα έγινε διά τούς νέους και είναι άνάγκη να την χειρίζονται με άφέλειαν και με εύθυμίαν, διά να καταστή δυνατόν ν' άποδώση καλά.



ΕΝΩ ΤΟ ΒΙΟΛΙΟΝ, τό βιολοντσέλλον, τό κοντραμπάσο, κατασκευάζονται από ένα και μόνον εργάτην, διά την φυσαρμόνικαν, ο κάθε εργατής κάμνει και μίαν ώρισμένην εργασίαν, ενός από τά άναρίθμητα και πολυπλοκα τεμάχια.



Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ χωρίς, μη άρμόζουσα πάντοτε με τά άλλα όργανα, υπογραμμίζεται και μέχρις ενός σημείου συμπληρωθεί, από την φυσαρμόνικαν. Η ώραία αυτή νέα, θά έχανε μέρος της γοητείας της, χωρίς την φυσαρμόνικαν.